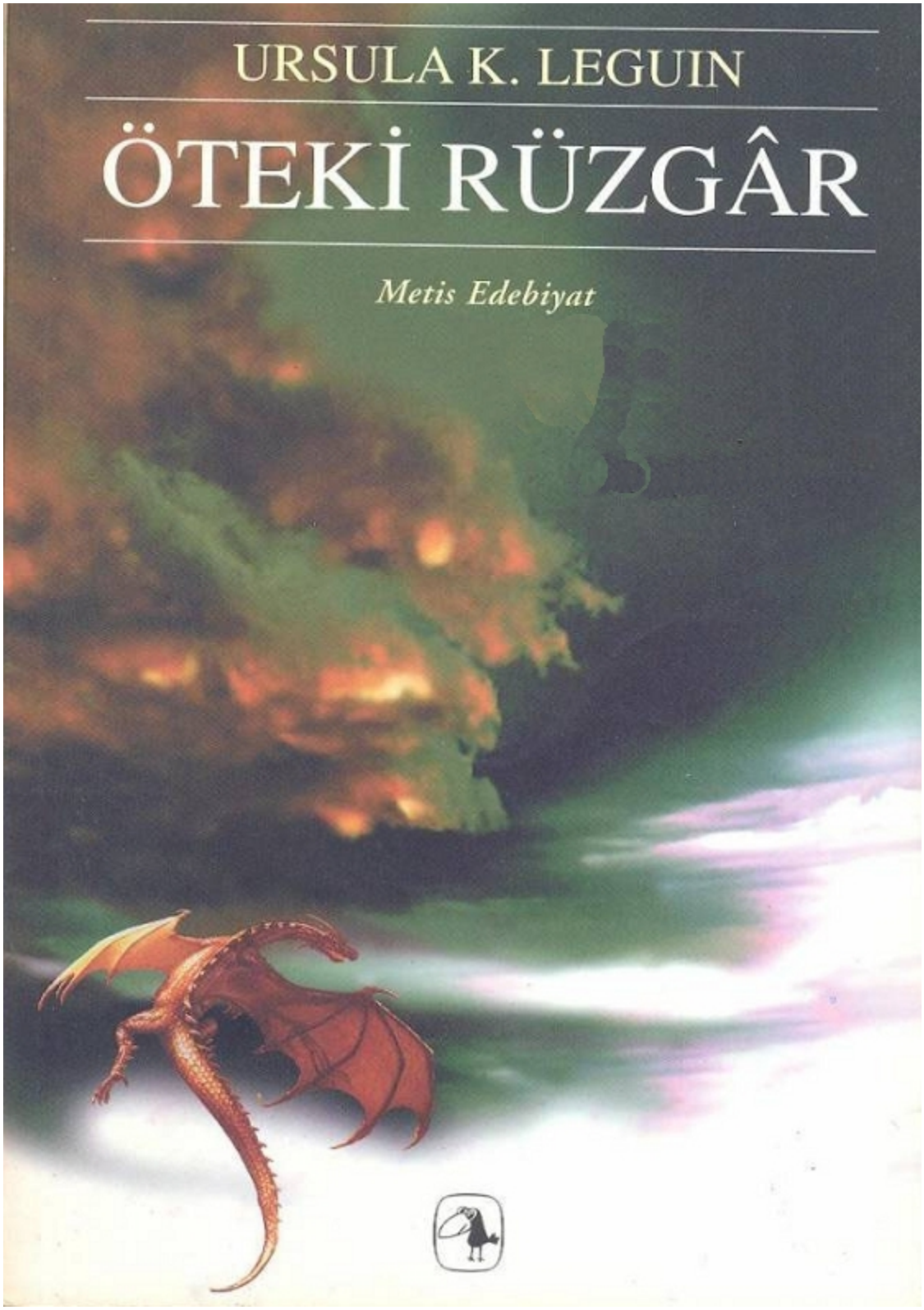

Ursula K. Leguin - Yerdeniz Serisi V Öteki Rüzgâr

Ursula Kroeber Le Guin

1929'da Kaliforniya'da doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi ise yazar Theodora Kroeber'dir. Radcliff ve Columbia üniversitelerinde edebiyat eğitimi gördü. 1950'li yıllarda fantastik öyküler ve romanlar yazmaya başladı. 1962'de ilk bilimkurgu öyküsü yayımlandı. 1974 tarihli Mülksüzler'e kadar altı bilimkurgu romanı yazdı. Bu tarihten sonra zaman zaman bilimkurgu öyküleri yazmakla birlikte romanlarında daha ziyade yarı gerçekçi-yarı fantastik temalar işledi.

Türkçe'de Mülksüzler ile başladığımız LeGuin edebiyatı, okurdan gördüğü ilgiyle birlikte, geniş bir koleksiyon oluşturdu. Yazarın Tehanu'dan on yıl sonra yazdığı Öteki Rüzgâr'la "Yerdeniz" dizisi bir beşleme haline geliyor. Yazarın son iki kitabı, Dünyanın Doğum Günü ve Uçak Değiştirmek de Metis'in yayın programında.

LeGuin'in düzyazılarını merak eden okurlarımıza, 1999' da edebiyat konulu makale ve denemelerini bir araya getirdiğimiz Kadınlar Rüyalar Ejderhalar başlıklı seçkiyi öneriyoruz.

Metis Yayınları

İpek Sokak 9, 34433 Beyoğlu, İstanbul

Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519

e-posta: info@metiskitap.com www.metiskitap.com

Metis Edebiyat

ÖTEKİ RÜZGÂR

Ursula K. LeGuin - Yerdeniz V

İngilizce Basımı: The Other Wind, Harcourt, Inc. 2001

© Ursula K. LeGuin, 2001 © Metis Yayınları, 2003

İlk Basım: Mart 2004

İkinci Basım: Haziran 2004

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Emine Bora

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.

Film Çalışmaları: Piksel Ltd.

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaacılık Ltd.

ISBN 975-342-461-2

Çeviren: ÇİĞDEM ERKAL İPEK

Metis Yayınları Le Guin Kolleksiyonu

MÜLKSÜZLER 1991

ROCANNON'UN DÜNYASI 1995

BALIKÇIL GÖZÜ 1995

DÜNYAYA ORMAN DENİR 1996

BAĞIŞLANMANIN DÖRT YOLU 1997

--Yerdeniz--

YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ 1994

ATUAN MEZARLARI 1995

EN UZAK SAHİL 1995

TEHANU 2000

ÖTEKİ RÜZGÂR 2004

YERDENİZ ÖYKÜLERİ 2001

KADINLAR RÜYALAR EJDERHALAR 1999

İçindekiler

Ursula K. Leguin - Yerdeniz Serisi V Öteki Rüzgâr

BİRİNCİ BOLÜM - YEŞİL SÜRAHİNİN TAMİRİ

İKİNCİ BÖLÜM -SARAYLAR

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - EJDERHA MECLİSİ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - YUNUS

BEŞİNCİ BÖLÜM - YENİDEN BİRLEŞMEK

BİRİNCİ BOLÜM - YEŞİL SÜRAHİNİN TAMİRİ

Kuğu kanatları gibi uzun ve ak yelkenler Uzakaşıran adlı gemiyi yaz havasından geçirip körfezin içine, Silahlı Kayalar'dan Gont Limanı'na doğru taşıdı. Gemi, mendireğin kara tarafındaki durgun sulara yellerin, o kadar kendinden emin ve zarif bir mahlûkatı olarak kaydı ki, eski rıhtımda balık avlayan birkaç kasabalı onu neşeyle selamlayıp, geminin burunda duran tek yolcusu ile mürettebatına el salladı.

Yolcu, eski siyah pelerinli, zayıf bohçalı, zayıf bir adamdı; muhtemelen sihirbaz veya küçük bir tacirdi, önemsiz biri yani. İki balıkçı, gemi yükünü boşaltmaya hazırlanırken, güverteyle rıhtım üzerinde yaşanan koşuşturmayı seyretti; yolcu gemiden ayrılırken gemicilerden birinin adamın arkasından sol elinin başparmağı, işaret ve serçe parmaklarıyla nişan alarak, Bir daha geri gelmeyesin! mealinde bir işaret yapması üzerine yolcuya biraz merakla, şöyle bir baktılar.

Adam rıhtımda biraz tereddüt etti, bohçasını sırtladı ve Gont Limanı'nın sokaklarına doğru yola koyuldu. Son derece hareketli sokaklardan geçip seyyar satıcılarla, pazarlık ede ede alışveriş yapan alıcılarla kaynaşan, kaldırım taşları balık pulları ve tuzlu sularla parlayan Balık Pazarı'na vardı. Eğer izlediği bir yol var idiyse bile bir süre sonra bunu at arabaları, tezgâhlar, kalabalık ve ölü balıkların donuk bakışları arasında yitirdi.

Uzun boylu, yaşlı bir kadın ringa balıklarının tazelikleriyle balıkçı kadının dürüstlüğüne hakaretler yağdırdığı bir tezgâhın yanından ayrıldı. Kadının kendisine hiddetle baktığını gören yabancı düşüncesizce, "Re Albi'ye nereden gideceğimi söyleyebilir misiniz acaba?" dedi. "Git kendini domuz çamuruna at, boğ daha iyi," dedi uzun boylu kadın ve yabancıyı solmuş, yılmış bir halde bırakarak iri adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Fakat haysiyetini kurtarma fırsatını derhal gören balıkçı kadın seslendi: "Re Albi mi dedin? Aradığın Re Albi mi adam? Söyle o zaman! Yaşlı Büyücü'nün evi, sen Re Albi'de orayı arıyorsundur. Evet, öyledir. Oradaki köşeden döneceksin, bak oradaki Mığrı Yolu'ndan yukarı, ta kuleye varıncaya kadar tırman..."

Pazardan çıkar çıkmaz geniş sokaklar adamı tepeye doğru çıkardı ve şehir kapılarından birinin yanındaki koca nöbetçi kulelerinin önünden geçirdi. Dişleri kolları boyunda, taş gözleri kasaba ve koya kör kör bakan, hakikisi kadar kocaman iki taş ejderha kapıyı muhafaza ediyordu. Yayılıp oturmuş bir nöbetçi ona yolun tepesinde sola dönünce Re Albi'ye varacağını söyledi. "Köyden de Yaşlı Büyücü'nün evini sorarak geç," dedi nöbetçi.

Böylece yabancı ağır adımlarla yola, oldukça dik olan yola koyuldu; yürürken bir yandan da yukarıdaki daha dik yamaçlara, adanın üzerine bir bulut gibi sarkan Gont Dağı'nın ta uzaktaki zirvesine bakıyordu. Uzun bir yol ve sıcak bir gündü. Kısa süre sonra siyah pelerinini çıkartarak çıplak kafayla, ceketsiz devam etti yoluna. Kasabadayken aklına su bulmak veya yiyecek almak gelmemişti, belki de utanmıştı, çünkü şehirlere alışık, yabancılarla rahatlıkla konuşabilen bir adam değildi.

Birkaç uzun milden sonra, epeydir tozlu yol üzerinde, uzaktaki beyaz toz kütlesi içinde kara bir leke olarak gördüğü arabaya yetişti. Kaplumbağalar kadar yaşlı, kırışık ve umutsuz görünen iki küçük öküz tarafından çekilen araba gıcırdayarak yol alıyordu. Öküzlerine benzeyen arabacıya selam verdi. Arabacı bir şey söylemedi, sadece gözlerini kırptı.

"Acaba yolda bir pınar var mı?" diye sordu yabancı.

Arabacı başını yavaşça salladı. Uzun bir süre sonra, "Hayır," dedi. Biraz sonra, "Yok," dedi.

Hep birlikte zahmetle yollarına devam ettiler. Cesareti kırılan yabancı saatte ancak bir mil kadar ilerleyen öküzlerden daha hızlı gidemiyordu.

Arabacının tek söz etmeden ona bir şey uzattığını fark etti: sepet örgüsü içinde irice toprak bir testi. Testiyi alınca çok ağır olduğunu fark etti ve kendi hakkına düşeni içip, teşekkürlerini ileterek testiyi aldığından çok az hafiflemiş bir halde iade etti.

"Atla," dedi arabacı bir süre sonra.

"Teşekkür ederim. Yürürüm. Re Albi'ye daha ne kadar vardır?"

Tekerlekler gıcırdadı. Öküzlerin önce biri, sonra diğeri derin birer nefes aldı. Tozlu kürkleri sıcak güneş altında tatlı tatlı kokuyordu.

"On mil," dedi arabacı. Düşündü, sonra, "Belki de on ikidir," dedi. Bir süre sonra, "Daha az değil," dedi.

"O halde yürümeye devam edeyim," dedi yabancı.

Suyla canlanan yabancı, öküzlerin önüne geçmeyi başarmıştı; arabacı yeniden konuştuğunda öküzler, araba ve arabacı epey bir arkasında kalmıştı. "Yaşlı Büyücü'nün evine gidiyorsun," dedi ihtiyar adam. Eğer bu bir soru idiyse, cevap beklemiyor gibiydi. Yolcu yoluna devam etti.

Yola koyulduğunda, yol hâlâ dağın o engin gölgesi altındaydı ama Re Albi olduğunu düşündüğü küçük köye doğru sola döndüğünde, güneş batı göğünde parlıyordu; altında ise deniz çelik gibi bembeyaz uzanıyordu. Dağınık halde birkaç küçük ev, tozlu küçük bir meydan, tek bir musluktan cılızca akan suyuyla bir çeşme vardı. Çeşmeye yöneldi, avcuna doldurup kana kana su içti, başını musluğun altına tutup serin suyun saçlarının arasına girmesi için saçlarını karıştırarak suyu omuzlarından aşağıya akıttı. İki pis küçük oğlan ile bir pis kız çocuğunun sessiz incelemesi altında bir süre çeşmenin yalağına oturdu.

"Bu, nalbant değil," dedi oğlanlardan biri.

Yolcu ıslak saçlarını eliyle düzeltti.

"Yaşlı Büyücü'nün evine gidecek," dedi kız, "aptal."

"Uuaaa!" dedi oğlan, bir eliyle yüzünü çekiştirip çarpık, korkunç bir surat yaparken, diğer eliyle havayı tırmalar gibi yaparak. "Dikkat et, Sert," dedi diğer oğlan.

"Götürüvereyim," dedi kız yolcuya.

"Teşekkür ederim," dedi adam, yorgun argın ayağa kalkarak.

"Bak, asası yok," dedi oğlanlardan biri; diğeri, "Var demedimdi ki," dedi. Yabancı taşlık çayırdan kuzeye doğru ilerledikten sonra sola dönüp dik bir şekilde alçalan patikaya doğru kızı izlerken, iki oğlan somurtarak onları seyretti.

Güneş deniz üzerinde parlıyordu. Yabancının gözleri kamaştı; ayrıca yüksek ufuk ve sürekli esen rüzgâr başını döndürmüştü. Çocuk önünde hoplayıp zıplayan bir gölgeden başka bir şey değildi. Durdu.

"Haydi," dedi kız ama o da durdu. Adam patikadan kıza doğru gitti. "İşte," dedi çocuk. Uçurumun kenarında, az ötede duran ahşap bir ev gördü.

"Ben korkmuyom ki," dedi kız. "Sert'in babası pazara götürsün diye, ben onların yumurtalarını çok taşıdım ki. Bir keresinde ordaki kadın bana şeftali verdi. Yaşlı hanım. Sert, çaldın diyo ama ben hiç çalmam. Hadi git. Kadın yok. İkisi de yok."

Kıpırdamadan durmuş evi işaret ediyordu.

"Evde kimse yok mu?"

"Yaşlı adam var. Yaşlı Atmaca olan."

Yolcu devam etti. Çocuk, adam evin köşesinden dönünceye kadar durup seyretti.

İki keçi, yüksek parmaklıklı bir tarlanın içinden yabancıya bakıyordu. Şeftali ve erik ağaçlarının altındaki otların arasında birkaç tavuk ile yarı büyümüş civcivleri yavaşça gıdaklayıp duruyordu. Ağaçlardan birinin gövdesine dayanmış alçak merdivende bir adam duruyordu; kafası yaprakların içindeydi ve yolcu sadece adamın çıplak kahverengi bacaklarını görebiliyordu.

"Merhaba," dedi yolcu; bir süre sonra biraz daha yüksek sesle söylediğini tekrarladı.

Yapraklar sallandı ve adam çabucak merdivenden aşağı indi. Bir avuç dolusu erik vardı elinde; meyvelerden akan suyun cazibesine kapılan birkaç arıyı eliyle kovaladı. Yolcuya doğru ilerledi, kısa boylu dimdik bir adamdı; beyaz saçları yakışıklı, zamanla yıpranmış bir suratın arkasında toplanıp bağlanmıştı. Yetmiş yaşlarında görünüyordu.

Eski yara izleri, dört beyaz çizgi halinde sol elmacık kemiğinden çenesine doğru iniyordu. Bakışları net, dolaysız ve yoğundu. "Olmuşlar," dedi, "gerçi yarın daha da güzel olurlar." Minik sarı eriklerle dolu avcunu uzattı.

"Çevik Atmaca Efendi," dedi yabancı boğuk bir sesle. "Başbüyücü."

Yaşlı adam başıyla kısa ve sert bir onay verdi. "Gölgeye gel," dedi.

Yabancı onu izledi ve kendisine söyleneni yaptı: Eve en yakın olan yamru yumru ağacın gölgesindeki tahta sıraya oturdu; yıkanıp küçük bir sepet içinde sunulan erikleri kabul etti; önce bir tane, sonra bir tane daha, daha sonra bir tane daha yedi. Sorulduğunda o gün bir şey yememiş olduğunu itiraf etti. Evin sahibi içeri girip ekmek, peynir ve yarım soğanla çıkagelinceye kadar oturup

bekledi. Ekmeği, peyniri, soğanı yiyip, ev sahibinin kendisine getirmiş olduğu soğuk suyu içti. Ev sahibi de ona eşlik etmek için erik yedi. "Yorgun görünüyorsun. Ne kadar uzaktan geldin?"

"Roke'tan."

Yaşlı adamın yüz ifadesini okumak zordu. Sadece, "Bu aklıma gelmezdi," dedi.

"Ben Taonluyum beyim. Taon'dan Roke'a gittim. Orada Şekillendirme Ustası buraya gelmemi söyledi.

Sana." "Neden?"

Bu, çetin bir bakıştı.

"Çünkü sen yaşarken karanlık ülkeyi geçtin... " Yabancının boğuk sesi kesildi.

Yaşlı adam sözleri ondan devraldı: "Ve günün en uzak sahillerine gittim... Evet. Fakat bu kralımızın, Lebannen'in geleceğini söyleyen kehanette yazılıydı."

"Sen onunlaydın beyim." "Öyle. Ve o, krallığını orada kazandı. Ama ben benimkini orada bıraktım. O yüzden bana bir unvanla hitap etme. Atmaca ya da Çevik Atmaca diyebilirsin, hangisini istersen. Peki, ben sana nasıl hitap edeyim?"

Adam gündelik ismini mırıldandı: "Kızılağaç."

Yemekler, içecek, gölge ve oturmak onu gerçekten rahatlatmıştı ama hâlâ yorgun görünüyordu. Üzerinde yorgun bir hüzün vardı; yüzü bununla yüklüydü.

Yaşlı adam sesinde sert bir gerginlikle konuşmuştu onunla ama "Haydi konuşmaya biraz ara verelim. Neredeyse bin mil yelken açıp, on beş mil de tepe tırmanıp gelmişsin. Üstelik karım ile kızım bahçenin bakımını bana bırakıp gittikleri için benim de fasulyeleri, marulları falan sulamam lazım. O yüzden sen biraz dinlen. Akşam serinliğinde konuşuruz. Ya da sabah serinliğinde. Zannettiğim kadar acele etmeye gerek yokmuş," dediğinde sesindeki gerginliğin hepsi geçmişti.

Yarım saat sonra geldiğinde misafiri, şeftali ağacının altındaki serin otların üzerinde sırt üstü yatmış derin bir uykuya dalmıştı.

Bir zamanlar Yerdeniz Başbüyücüsü olan adam bir elinde kovayla eğilerek uyuyan yabancıya baktı. "Kızılağaç," dedi fısıltıyla. "Ne dertlerle geldin acaba Kızılağaç?"

Ona öyle gelmişti ki, adamın gerçek ismini bilmek istese, büyücüyken yaptığı gibi sadece düşünerek, aklını bu işe vererek bulabilecekti sanki.

Ama ismini bilmiyordu ve düşünmekle de bulamayacaktı; artık büyücü değildi.

Kızılağaç denen bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve öğrenmek için beklemek zorundaydı. "Dertleri deşme," dedi kendi kendine ve fasulyeleri sulamaya devam etti.

Güneşin ışıkları evin yakınlarındaki uçurumun tepesi boyunca uzanan alçak taş duvar tarafından kesilir kesilmez gölgenin serinliği uyuyan adamı uyandırdı. Ürpererek doğrulup

oturduktan sonra ayağa kalktı; saçlarında otların tohumlarıyla biraz gergin ve şaşkın görünüyordu. Ev sahibinin kuyudan doldurduğu kovaları zahmetle bahçeye taşıdığını görünce ona yardım etmeye gitti.

"Üç dört kere yetecek gibi," dedi eski başbüyücü, suyu bir dizi körpe lahananın köklerine pay ederken.

Islak toprağın kokusu kuru, sıcak havada insana hoş geliyordu. Batıya dönen ışık, altın rengiyle eğik geliyordu yere.

Güneşin batışını seyretmek için evin kapısının yanındaki uzun sıraya oturdular. Çevik Atmaca bir şişeyle iki bodur, kalın yeşilimsi camdan bardak çıkartmıştı. "Karımın oğlunun şarabı," dedi. "Orta Vadi'deki Meşe Çiftliğinden.

İyi bir yıldı, yedi yıl önce." Kızılağaç'ı hemen ısıtan sert, kırmızı bir şaraptı. Güneş sakin bir berraklıkla kavuştu. Rüzgâr dinmişti. Meyve ağaçları üzerindeki kuşlar birkaç kapanış görüşü beyan ettiler. Kızılağaç, Roke'taki Şekillendirme Ustası'ndan Başbüyücü Çevik Atmacanın, kralı ölüler diyarından alıp geri geldikten sonra bir ejderhanın sırtına binerek uçan o efsanevi adamın, sağ olduğunu duyduğunda hayretler içinde kalmıştı. "Sağ," demişti Şekillendirme Ustası "ve anayurdu olan Gont Adası'nda yaşıyor. Birçok kişinin bilmediği bir şeyi söylüyorum sana," demişti Şekillendirme Ustası ona, "çünkü bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Ve onun sırrını saklayacağını düşünüyorum."

"Ama o halde hâlâ başbüyücü!" demişti Kızılağaç neşeyle: Çünkü Kral Lebannen'in hüküm sürmeye başladığı bunca yıldır Adalar Diyarındaki büyücülüğün merkezi ve okulu olan Roke Adası'nın bilge adamlarının Çevik Atmaca'nın yerine bir başbüyücü seçmemiş olması bu sanata dâhil tüm insanların aklını karıştırmış ve endişelendirmişti.

"Hayır," demişti Şekillendirme Ustası. "Artık büyücü bile değil."

Şekillendirme Ustası ona Çevik Atmaca'nın gücünü nasıl ve neden kaybettiğini biraz anlatmıştı; Kızılağaç'ın da bu konuda düşünecek zamanı olmuştu. Ama burada, ejderhalarla konuşmuş, Erreth Akbe'nin Halkası'nı geri getirmiş, ölüler diyarını geçmiş, Adalar Diyarı'nı kraldan önce yönetmiş bu adamın karşısında bütün o hikâyeler ve şarkılar aklından çıkmıyordu. Onu, düşünceler ve eylemlerle dolu uzun bir ömür sürmüş bir ruhtan başka güce sahip olmayan, bahçesinde hayatından memnun yaşayan yaşlı bir adam olarak görse bile, yine de karşısında büyük bir büyücü görüyordu. O yüzden Çevik Atmaca'nın bir karısı olduğunu öğrenmek onu epeyce rahatsız etmişti. Bir eş, bir kız evlat, bir üvey oğul... Büyücülerin aileleri olmazdı. Kızılağaç gibi sıradan bir sihirbaz isterse evlenebilirdi ama gerçek güce sahip adamlar bekâr olmak zorundaydı. Kızılağaç bu adamın bir ejderhaya nasıl bindiğini tahayyül edebiliyordu, bu gayet kolaydı; ama onu bir eş, bir baba olarak görmek başka şeydi. Bu öyle kolay başa çıkılacak bir şey değildi. Denedi. "Eee... eşiniz oğlunun yanına mı gitti yani?"

Çevik Atmaca uzaklardan döndü. Bakışları batıdaki uçurumlara dalmıştı. "Hayır," dedi. "Havnor'da. Kralın yanında."

Bir süre sonra, tümüyle kendini toplayıp ekledi: "Kızımızla birlikte tam Uzun Dans'tan sonra gitti.

Lebannen danışmak için onları çağırttı. Belki de seni buraya getiren konu yüzünden danışmak istemiştir. Göreceğiz... Ama işin aslı bu akşam yorgunum ve ağır meseleleri tartışmaya hevesim yok. Üstelik sen de yorgun görünüyorsun. O yüzden belki bir tas çorba, bir bardak şarap daha içer uyuruz? Sabaha konuşuruz." "Büyük bir memnuniyetle beyim," dedi Kızılağaç. "Ama uyku hariç. Benim korkum o."

Bunu anlayabilmek yaşlı adamın biraz vaktini almıştı ama sonra, "Uyumaya mı korkuyorsun?" diye sordu. "Rüyalardan."

"Ha." Yarı kırlaşmış, kalınlaşıp karışmış kaşların altındaki kara gözlerde keskin bir bakış belirdi. "Orada otların üzerinde güzelce kestirmiştin sanırım."

"Roke Adası'ndan ayrıldığımdan beri uyuduğum en tatlı uykuydu. Bu ihsanından dolayı sana minnettarım beyim. Belki bu gece de gelir. Ama gelmezse, rüyalarımla boğuşurum, bağırırım, uyanırım; etrafımdaki herkese büyük bir yük olurum. Eğer müsaade edersen ben dışarıda uyuyayım."

Çevik Atmaca kabul edercesine başını salladı. "Hoş bir gece olacak," dedi.

Hoş bir geceydi; serindi, güneyden esen rüzgâr ılımlıydı, yaz mevsiminin yıldızları dağın yükseldiği geniş, karanlık doruk hariç her yanı aklaştırıyordu. Kızılağaç ev sahibinin verdiği ot şilte ile pöstekiyi daha önce uyumuş olduğu yerdeki otların üzerine serdi.

Çevik Atmaca evin batı tarafındaki ufak girintide uyuyordu. Burası Ogion'un eviyken ve o büyücülükte Ogion'un çırağıyken, çocukluğunda burada yatardı. Kızı olduğundan beri, son on beş yıldır burada Tehanu yatıyordu. Tenar'la Tehanu gidince, tek odadaki karanlık arka köşede Tenar'la birlikte yattığı yere yatınca yalnızlığını hissediyordu, o yüzden bu girintide uyumaya başlamıştı. Tam pencerenin altında, kalın ahşap duvardan dışarı doğru inşa edilmiş dar bölümü seviyordu. Orada rahat uyuyordu. Ama o gece uyuyamadı. Gece yarısından önce dışarıdan gelen seslerle, bir haykırışla uyandı, sıçradığı gibi kapıya gitti. Sadece kümesten gelen uykulu protestolar arasında kâbusuyla boğuşan Kızılağaç vardı. Kızılağaç rüyanın tok sesiyle bağırdıktan sonra panik ve ıstırapla uyandı. Ev sahibinden özür diledi, bir süre yıldızların altında oturacağını söyledi. Çevik Atmaca yatağına geri döndü. Bir daha Kızılağaç tarafından uyandırılmadı ama kendisi kötü bir rüya gördü.

Loşluktan karanlığa doğru inen kuru, gri otlu uzun bir yamacın tepesindeki taş bir duvarın yanında duruyordu. Daha önce oraya gitmiş olduğunu biliyordu, daha önce orada durmuştu ama ne zaman olduğunu ya da burasının neresi olduğunu bilmiyordu. Duvarın diğer tarafında birisi duruyordu, yamaç aşağı kısmında, pek uzakta değildi. Yüzünü göremiyordu, sadece pelerinli, uzun boylu bir adam olduğunu görüyordu. Onun kendisini tanıdığını biliyordu. Adam, gerçek ismini kullanarak onunla konuştu. "Çok geçmeden burada olacaksın Ged," dedi.

İliklerine kadar ürperen yaşlı adam, etrafındaki evin kapladığı alana bakıp, gerçekliğini sanki bir battaniye gibi üzerine çekmek istercesine doğrulup oturdu. Pencereden dışarı, yıldızlara baktı. O

zaman gönlüne bir soğuk düştü. Bunlar yaz mevsiminin yıldızları, o sevgili, bildik Araba, Şahin, Rakkaseler, Kuğu Yüreği değildi. Diğer yıldızlardı, kuru diyarın küçük, hareketsiz yıldızları, hiç yükselip, hiç batmayanlar. Bir zamanlar bunların isimlerini biliyordu, şeylerin isimlerini bildiği zamanlarda.

"Geri!" dedi yüksek sesle ve on yaşındayken öğrenmiş olduğu, kem talihi geri çevirmek için yapılan el hareketini yaptı. Bakışları evin açık kapısına, karanlığın adeta pıhtılaşarak bir biçim alıp ayaklandığını görür gibi olduğu kapının gerisindeki köşeye gitti.

El hareketinin bir gücü olmasa da onu uyandırmıştı. Kapının arkasındaki gölgeler sadece gölgeydi. Pencerenin dışındaki yıldızlar şafağın ilk yansımalarıyla solan Yerdeniz'in yıldızlarıydı.

Koyun postunu omuzlarına sıkıca sararak oturdu ve bu yıldızların batıya düşüp soluşlarını seyretti; artan aydınlığı, ışığın renklerini, yaklaşan günün oyun ve değişimini seyretti. Üzerinde bir hüzün vardı, sebebini bilmiyordu, sanki onun için çok kıymetliyken kaybettiği, ebediyen yitirdiği bir şeye duyulan bir özlem, acı. Buna alışıktı; birçok şeyi çok sevmişti ve çok şey kaybetmişti; ama bu hüzün o kadar büyüktü ki, sanki ona ait değildi. Her şeyin tam merkezindeki hüznü hissetti, hatta ışığın gelişindeki hüznü. Bu ona rüyasından kalmıştı, yataktan kalktığında da peşini bırakmadı.

Büyük ocakta küçük bir ateş yaktıktan sonra kahvaltılığını toplamak için şeftali ağaçlarına ve kümese gitti. Kızılağaç uçurumun tepesinden kuzeye doğru tırmanan patikadan geldi; ilk ışıkla bir yürüyüşe çıktığını söyledi. Çok bitkin görünüyordu. Çevik Atmaca adamın, rüyasının bıraktığı ruh halini aksettiren yüzündeki hüzünden yine etkilenmişti.

Gont köylülerinin içtiği sıcak arpa lapasından içtiler, birer haşlanmış yumurtayla şeftali yediler; kahvaltılarını ocağın yanında yapmışlardı çünkü dağın gölgesindeki sabah havası dışarıda oturulamayacak kadar serindi. Çevik Atmaca hayvanlarına baktı: Tavuklarını yemledi, güvercinlerine buğday attı, keçileri otluğa saldı. Döndüğünde yeniden kapının yanındaki uzun sıraya oturdular. Güneş daha dağı aşmamıştı ama hava ısınıp kurumuştu.

"Şimdi bana seni buraya neyin getirdiğini anlat Kızılağaç. Ama madem Roke'un aracılığıyla geldin, önce bana Büyük Ev'de her şeyin yolunda olup olmadığını söyle."

"Ben oraya girmedim beyim."

"Hı." Tarafsız bir ifade ama keskin bir bakış.

"Ben sadece Varlık Korusu'nda bulundum."

"Hı." Tarafsız bir ifade, tarafsız bir bakış. "Şekillendirme Ustası iyi mi?"

"Bana, 'Sevgim ve şerefimi beyime götür ve ona de ki: Keşke eskisi gibi Koru'da birlikte yürüyebilseydik,' dedi."

Çevik Atmaca biraz hüzünle tebessüm etti. Bir süre sonra, "Demek öyle. Ama seni bana sadece bunları söylemen için yollamamıştır herhalde," dedi.

"Lafı uzatmamaya çalışacağım."

"Ne diyorsun, önümüzde bütün bir gün var. Üstelik ben bir hikâyeyi ta başından dinlemeyi severim."

İşte bu yüzden Kızılağaç ona hikâyeyi başından anlattı.

Harpçılar Adası Taon'da Elini kasabasında bir cadının oğlu olarak dünyaya gelmişti.

Taon, Ea Denizi'nin güney ucunda, deniz yutmadan önce Solea' nın bulunduğu yerden pek uzakta olmayan bir yerdedir. Burası Yerdeniz'in kadim kalbidir. Havnor henüz birbirine kan davası güden kabilelerin yaşadığı bir toprak parçası, Gont ise ayıların hüküm sürdüğü vahşi bir doğa parçasıyken bütün o adaların devletleri, şehirleri, kralları, büyücüleri vardı. Ea veya Ebea, Enlad veya Taon' da doğan insanlar, ister bir lağım kazıcısının kızı olsun, ister bir cadının oğlu kendilerini Kıdemli Büyücülerin torunları sayarlar, karanlık yıllarda Kraliçe Elfarran için canlarını vermiş savaşçıların soyundan geldiklerine inanırlar. O yüzden bazen yersiz bir kibirleri olsa da, akıllarıyla konuşmaları bazen ticarete yatkın olanların pek güvenmedikleri tarzda sıradan sıkıcı gerçeklerden beklenmedik, abartılı sapmalar gösterse de, genellikle görgülü bir kibarlıkları vardır. "İpsiz uçurtmalar," der Havnor'un zengin adamları bu tür insanlar için. Ama bunu kralları, Enlad Sülalesinden Lebannen'in duyacağı yerde söylemezler. Yerdeniz'deki en iyi harplar Taon'da yapılır; burada müzik okulları da vardır, ayrıca Kahramanlık Türkülerinin ünlü şarkıcılarının birçoğu ya burada doğmuştur ya da sanatlarını burada öğrenmişlerdir. Öte yandan, Elini dağlar arasında bir pazar kasabasıdır sadece, müzikle bir ilgisi yoktur, dedi Kızılağaç; annesi de fakir bir kadınmış, ama onun deyimiyle, açlıktan ölecek kadar da değil. Annesinin doğuştan bir lekesi varmış, sağ kaşından başlayıp kulağına, oradan omzuna kadar inen kırmızı bir leke. Bedenlerinde bu tür bir leke veya farklılık olan kadınlarla erkekler "işaretlenmiş" olduklarından, mecburen ya cadı ya da sihirbaz olurlar, annesinin aslında doğuştan bir kabiliyeti yokmuş ama neredeyse bu kabiliyet kadar etkili olan bir havası varmış. Hayatını kazanabiliyormuş, oğlunu da elinden geldiğince eğitmiş ve onu, kendisine gerçek ismini veren sihirbaza çırak verebilecek kadar bir şeyler biriktirebilmiş.

Kızılağaç babası hakkında hiçbir şey söylememişti. Bir şey bilmiyordu. Böğürtlen ondan hiç söz etmemişti. Bekâretlerini nadiren korusalar da cadılar bir erkekle nadiren bir iki geceden fazla zaman geçirirler ve bir cadının evlenmesi ender görülen bir şeydir. İki cadının birlikte yaşamlarını sürdürmesi çok daha yaygın bir durumdur; buna da cadı evliliği veya dişi sadakat denir. Yani bir cadının çocuğunun bir veya iki annesi olabilir ama hiç babası olmaz. Bunu kimse dillendirmez ama bilinir. Çevik Atmaca bu yüzden bu konuyu hiç açmadı ama Kızılağaç'a eğitimi hakkında sorular sordu.

Sihirbaz Sümsükkuşu, ona Gerçek Lisan'dan bildiği birkaç kelime ile bazı bulma ve gözbağı tılsımlarını öğretmişti. Söylediğine göre Kızılağaç bu büyülerde pek marifet gösterememişti. Fakat Sümsükkuşu onun gerçek yeteneğini keşfedecek kadar ilgilenmişti çocukla. Kızılağaç bir tamirciydi. Yeniden birleştirebiliyordu. Bütün yapabiliyordu. Kırık bir alet, çatlamış bir bıçak ağzı veya dingil, parçalanmış bir çanak: Parça ları hiç ek yeri olmadan, eklendikleri yerler zayıf olmadan birleştirebiliyordu. Bu yüzden ustası onu tamir tılsımları aramaya yollamıştı, bu tılsımların çoğunu adanın cadıları biliyordu; böylece Kızılağaç hem onlarla, hem de yalnız başına çalışarak tamir etmeyi öğrenmişti.

"Bu bir çeşit iyileştirme, bir çeşit şifadır," dedi Çevik Atmaca. "Ne önemsiz bir yetenektir, ne de kolay bir iş."

"Benim için eğlenceliydi," dedi Kızılağaç, yüzünde bir tebessüm gölgesiyle. "Tılsımları harekete geçirmek, bazen Gerçek Kelimel er'den birinin o işte nasıl işleyeceğini keşfetmek... Kurumuş bir fıçıyı, çemberinden dağılmış fıçı tahtalarını toplamak, doğru kıvrımını verip şişirmek ve şaraba hazır bir halde yere oturtmak... Meoni'den bir harpçı vardı, ah tıpkı yüksek tepelerdeki rüzgârlar gibi çalardı, denizdeki fırtına gibi. Harpın tellerine sert vururdu, sanatının tutkusuyla onları çeker, parmaklardı; o yüzden de teller onun müziğinin en tepe noktasında, tam uçarken kopardı. O yüzden beni tutmuştu, o çalarken yanında olayım da teli kopunca, nota kadar büyük bir hızla teli tamir edeyim, o da çalmaya devam etsin diye."

Çevik Atmaca bildiği bir işten konuşulmasının verdiği memnuniyetle başını sallıyordu. "Hiç cam tamir ettin mi?" diye sordu.

"Ettim, ama uzun ve berbat bir iştir," dedi Kızılağaç, "camın o minicik parçaları ve kıymıklarıyla falan... " "Ama bir çorabın topuğundaki delik daha kötü olabilir," dedi Çevik Atmaca ve Kızılağaç hikâyesine dönmeden, tamir işini biraz daha konuştular.

Önce tamirci, sonra da yörede kendi çapında nam salmış bir sihirbaz olmuştu. Otuz yaşına geldiğinde oradaki bir düğünde çalacak harpçıyla birlikte adanın en önemli şehri Meoni'ye gitmişti. Orada kaldıkları yerde bir kadın onu arayıp bulmuştu, cadı olmak için eğitim almamış genç bir kadın; ama kadın yeteneği olduğunu söylemişti, tıpkı onunki gibi ve onun kendisini eğitmesini istiyordu. Kadim Lisan'dan tek bir kelime bilmemesine rağmen parçalanmış bir sürahiyi eski haline getirebiliyor veya ellerinin tek bir hareketi ve kendi kendine fısıldadığı sözsüz bir şarkıyla yıpranmış bir ipi tamir edebiliyordu; ayrıca Kızılağaç'ın hiçbir zaman yapmaya cesaret edemediği bir şeyi, hayvanların ve insanların kırılmış kemiklerini iyileştiriyordu. Böylece Kızılağaç'ın onu eğiteceği yerde hünerlerini birleştirerek birbirlerine bilmedikleri şeyleri öğretmişlerdi. Kız Elini'ye gelerek ona bilgiyle pek ilgisi olmasa da müşterileri etkilemek için yararlı bazı göz boyama şekillerini, etkili numaraları gösteren Kızılağaç'ın annesi Böğürtlen ile yaşamaya başlamıştı. Kızın ismi Zambak'tı; namları arttıkça Zambak ile Kızılağaç orada ve yakındaki dağ köylerinde birlikte çalışmaya başlamışlardı.

"Ve zamanla onu sevdim," dedi Kızılağaç. Ondan konuşmaya başlayınca sesi değişmiş, tereddüdünü kaybederek daha ısrarcı ve ezgili olmaya başlamıştı.

"Saçları karaydı ama içinde kızıl altının parlaklığı vardı," dedi.

Kıza olan sevgisini gizleyebilmesinin hiçbir yolu yokmuş ve Zambak da bunu anlayarak karşılık vermiş. Artık cadı olup olmamanın kendisini hiç ilgilendirmediğini söylemiş Zambak; ikisinin, hem işte hem de yaşamda birlikte olmak için doğmuş olduklarını söylemiş, onu sevdiğini ve onunla evleneceğini...

Böylece evlenmişler. Bir yıl boyunca ve ikinci yılın yarısına kadar çok büyük bir mutluluk içinde yaşamışlar. "Bebeğinin doğma vakti gelinceye kadar hiçbir aksaklık yoktu," dedi Kızılağaç. "Ama bebek gecikti, derken çok gecikti. Ebeler şifalı otlar ve tılsımlarla doğumu yaptırmaya çalıştılar ama sanki çocuk doğurmasına izin vermiyordu. Ondan bir türlü ayrılmıyordu. Doğmuyordu. Ve doğmadı. Onu da alıp gitti."

Bir süre sonra, "Çok büyük bir mutluluk paylaştık," dedi.

"Bunu görebiliyorum."

"Ve hüznüm de aynı derecede oldu."

Yaşlı adam başıyla onayladı.

"Katlanabildim," dedi Kızılağaç. "Nasıl olduğunu bilirsin. Yaşamın artık benim için pek bir anlamı kalmamıştı ama katlanıyordum."

"Evet."

"Ama kışın, ölümünden iki ay sonra... Bir rüya gelir oldu. O da rüyadaydı."

"Anlat." "Bir tepenin yamacında duruyordum. Tepenin başına doğru ve sonra yamaçtan aşağıya bir duvar uzanıyordu, alçak, sanki sınırları işaret etmek için yapılmış bir duvar. O, duvarın öbür tarafında, benden daha aşağıda duruyordu. Orası daha karanlıktı."

Çevik Atmaca tek bir kez başıyla onayladı. Yüzü taş gibi sertleşmişti.

"Bana sesleniyordu. Benim adımı seslenen sesini duydum ve ona gittim. Ölü olduğunu biliyordum, bunu rüyanın içindeyken biliyordum ama gidiyor olmaktan çok mutluydum. Onu çok net göremiyordum, onu görebilmek için yanına gittim, onunla olabilmek için. O duvarın üzerinden uzandı. Çocuk belki yanındadır diye düşünmüştüm ama yanında değildi. Ellerini bana uzatmıştı, o yüzden ben de ona uzandım ve birbirimizin elini tuttuk."

"Değdin mi?"

"Onun yanına gitmek istiyordum ama duvarı aşamadım. Bacaklarım kıpırdamıyordu. Onu kendime çekmeye çalıştım, o da gelmek istedi, sanki gelebilecekmiş gibi ama duvar aramızdaydı. Duvarı aşamıyorduk. O yüzden bana doğru eğildi, dudaklarımdan öperek ismimi söyledi. Ve bana, 'Beni serbest bırak!' dedi.

"Ben de ona gerçek ismiyle seslenebilirsem, belki onu kurtarabileceğimi düşündüm ve 'Benimle gel Mevre!' dedim. Ama o, 'Benim ismim o değil Hara, artık o benim ismim değil,' dedi. Ve ellerimi bıraktı, gerçi ben onu tutmaya çalışmıştım. 'Beni serbest bırak Hara!' diye haykırdı. Ama karanlığa doğru iniyordu. Duvarın aşağı tarafında her yer karanlıktı. İsmini seslendim, onun gündelik ismini seslendim, ona takmış olduğum bütün o güzel isimleri söyledim ama o gitti. O zaman ben de uyandım."

Çevik Atmaca konuğuna dikkatle uzun uzun baktı. "Bana ismini verdin Hara," dedi.

Kızılağaç biraz afallamış görünüyordu ama kederli bir cesaretle baktı. "Başka kime emanet edebilirim ki?" dedi.

Çevik Atmaca ona ağırbaşlılıkla teşekkür etti. "Güvenine layık olmaya çalışacağım," dedi. "Söylesene, o yerin -o duvarın- ne olduğunu biliyor musun?" "O zamanlar bilmiyordum. Artık senin orayı aşmış olduğunu biliyorum."

"Evet. O tepeye gitmiştim. Ve bir zamanlar sahip olduğum güç ve sanatla o duvarı aştım. Ölülerin şehirlerine indim ve yaşarken tanımış olduğum adamlarla konuştum; bazen bana cevap verdiler. Fakat Hara sen, Roke veya Paln veya Enlades irfanına sahip tüm büyük büyücüler arasında sevdiğini o duvarın Ötesinde öpen, ona dokunan, bugüne kadar tanıdığım veya duyduğum tek adamsın."

Kızılağaç başını önüne eğmiş, ellerini kenetlemiş oturuyordu.

"Bana o temasın nasıl olduğunu anlatır mısın? Elleri sıcak mıydı? Soğuk bir hava veya gölgeden mi oluşuyordu, yoksa canlı bir kadın mıydı? Bu sorularım için beni affet."

"Bunları cevaplamak isterdim beyim. Roke'ta Çağrıcı Usta da aynı şeyi sordu. Ama tam anlamıyla bilemiyorum. Ona olan özl emim o kadar fazlaydı ki, o kadar arzu ediyordum ki - belki onun hayattaki gibi olmasını isteyen bendim. Ama bilmiyorum. Rüyalarda her şey net olmuyor."

"Rüyada olmaz. Ama ben rüyasında duvara giden bir adam duymamıştım. Orası eğer mecbur kalırsa ve eğer yolu öğrenmişse ve eğer gücü varsa bir büyücünün gitmeye çalışabileceği bir yerdir. Ama bu bilgi ve bu güç olmadan sadece ölenler... "

Bir gece önceki rüyayı hatırlayarak sustu.

"Ben de rüya olduğunu düşünmüştüm," dedi Kızılağaç. "Beni rahatsız etti ama bu rüyayı sevdim. Bunu düşünmek gönlümü tırpanlayan, ıstırap veren bir şeydi ama bırakmadım. İstedim. Yeniden aynı rüyayı görmeyi umdum."

"Gördün mü?"

"Evet. Yine gördüm."

Görmeyen gözlerle havadaki mavi boşluğa ve oturdukları yerin batısına düşen okyanusa baktı. Durgun denizin ötesinde Kameber'in güneşle aydınlanmış alçak tepeleri belli belirsiz uzanıyordu. Arkalarında güneş dağın kuzey omzundan tüm parlaklığıyla çıkıyordu.

"İlk rüyanın üzerinden dokuz gün geçtikten sonraydı. Aynı yeri gördüm ama tepenin biraz daha yukarısındaydım. Duvarı aşağıda, yamaç boyunca görüyordum. Onun ismini seslenerek, onu göreceğimden emin tepeden aşağıya koştum. Orada biri vardı. Ama yaklaştığımda Zambak olmadığını gördüm. Bir adamdı, duvara doğru eğilmişti, sanki tamir etmeye çalışır gibiydi. Ona, 'Nerede, Zambak nerede?' diye sordum. Ne cevap verdi, ne de başını kaldırıp baktı. Ne yaptığım gördüm. Duvarı tamir etmeye çalışmıyordu, duvarın yapısını bozmaya uğraşıyor, parmaklarını koca taşa sokmaya çalışıyordu. Taş kıpırdamadı bile ve adam bana, 'Yardım et bana Hara!' dedi. O zaman onun bana ismimi veren hocam Gannet olduğunu gördüm. Öleli beş yıl oluyordu. Parmağını sokmaya, taşı parmaklarıyla zorlamaya devam etti ve yine adımı söyledi: 'Bana yardım et, beni serbest bırak,' dedi. Sonra ayağa kalkarak duvarın üzerinden bana uzandı, tıpkı Zambak'ın yapmış olduğu gibi ve elimi yakaladı. Ama eli yanıyordu, ya ateşle, ya da soğukla, hangisi bilmiyorum ama onun teması beni o kadar yaktı ki geri çekildim; acı ve korku beni rüyamdan uyandırdı."

Konuşurken elini uzatarak, elinin ayasındaki ve arkasındaki eski bir yara gibi duran karaltıyı gösterdi. "Kendime dokundurtmamayı öğrendim," dedi alçak sesle.

Ged Kızılağaç'ın dudaklarına baktı. Dudaklarında da bir karaltı vardı.

"Hara, çok büyük bir tehlikeye maruz kalmışsın," dedi, o da alçak sesle.

"Dahası da var."

Sesini sessizliğe karşı zorlayan Kızılağaç hikâyesine devam etti.

Ertesi gece yeniden uyuduğunda kendisini alacakaranlık tepede bulmuş, duvarın tepenin altında yamaç boyunca uzandığını görmüştü. Karısını bulmak umuduyla duvara doğru inmişti. "Onu görüp konuşabildiğim sürece onun veya benim duvarı aşamayacak olmamız umurumda değildi," dedi. Ama eğer karısı orada idiyse bile onu diğerlerinin arasında hiç görememişti: Çünkü duvara yaklaştıkça diğer tarafta gölgemsi insanlardan oluşan bir kalabalık gör- müştü, kimi netti, kimi belirsiz, kimini tanıyordu, kimini tanımıyordu ama o yaklaştıkça hepsi ellerini uzatarak ona ismiyle sesleniyorlardı: "Hara! Ne olur seninle gelelim! Hara, bizi serbest bırak!"

"İnsanın ismini bir sürü yabancının ağzından duyması korkunç bir şey," dedi Kızılağaç. "Ve ölüler tarafından çağrılmak korkunç bir şey."

Dönerek tepeye, duvardan uzağa tırmanmaya çalışmıştı ama bacaklarında o rüyaların korkunç bitkinliği vardı ve onu taşımıyorlardı. Duvara doğru gitmemek için dizleri üzerine çökerek ona yardım edecek kimse olmadığı halde yardım isteyerek bağırmaya başlamıştı; böylece dehşet içinde uyanmıştı.

O günden beri derin bir uykuya daldığı her gece kendini duvarın üstündeki kuru, gri otlar arasında dururken buluyordu; ölüler duvarın alt kısmında yoğun, gölgemsi şekiller halinde toplaşarak ona yalvarıyor, sesleniyor, ismini bağırıyorlardı.

"Uyanıyorum," dedi, "kendimi odamda buluyorum. Orada, tepenin yanında olmuyorum. Ama onların orada olduğunu biliyorum. Üstelik uyumam lazım. Sık sık uyanmaya çalışıyorum, mümkün oldukça gün ışığında uyuyorum ama sonunda uyumak zorunda kalıyorum. O zaman orada oluyorum, onlar da orada oluyor. Tepeyi tırmanamıyorum. Hareket ettiğimde mutlaka tepeden aşağıya, duvara doğru gidiyorum. Bazen onlara sırtımı dönebiliyorum ama sonra seslerin arasında bana seslenen Zambak'ın sesini duyduğumu sanıyorum. Bakmak için dönüyorum. O zaman onlar da bana uzanıyorlar."

Birbirini sıkı sıkı tutan ellerine baktı.

"Ne yapmalıyım?" dedi.

Çevik Atmaca bir şey söylemedi.

Uzun bir süre sonra Kızılağaç, "Sana sözünü ettiğim o harpçı benimle iyi dost oldu. Bir süre sonra bir şeylerin ters gittiğini anladı; ona ölülerin rüyalarından korktuğum için uyuyamadığımı anlatınca bana ön ayak olarak bir gemiyle Ea'ya gitmemi ve oradaki ak büyücüyle konuşmamı sağladı," dedi. Roke Adası'nda eğitim görmüş bir adam demek istiyordu. "Büyücü rüyalarımın ne olduğunu duyar duymaz Roke'a gitmem gerektiğini söyledi."

"Adı ne?"

"Camgöbeği. Taon Adası'nın Hükümdarı olan Ea Prensi'nin hizmetinde."

Yaşlı adam başıyla onayladı.

"Bana yardım etmenin elinden gelmediğini söyledi ama onun sözü geminin kaptanı için altın kadar itibarlıydı. Böylece yeniden su üzerine gittim. Uzun bir yolculuktu, Havnor'u boydan boya dolanıp İç Deniz'den indik. Taon'dan uzakta ve gittikçe de uzaklaşmakta olmanın, su üzerinde bulunmanın rüyaları arkada bırakmamı sağlayabileceğini düşündüm. Ea'daki büyücü rüyamdaki bu yere çorak diyar dem işti, o yüzden belki de denize açıldıkça uzaklaşıyorumdur, dedim. Ama her gece orada, tepenin yanındaydım. Ve zaman ilerledikçe gecede bir kereden fazla üstelik. İki kere, Uç kere; ne zaman gözlerimi kapatsam tepede oluyordum, duvar aşağıda oluyordu ve bana sesleniyorlardı. Kendisini deli eden yarasının acısı nedeniyle sadece uykusunda huzur bulan bir adam gibiyim; ama duvara gelip biriken bütün o zavallı ölülerin acı ve ıstırabıyla, benim onlara karşı duyduğum korkuyla uykum benim için eziyet oluyor." Denizcilerin kısa bir süre sonra ondan çekinmeye başladıklarını söyledi, geceleri bağırarak onları berbat bir şekilde uykularından uyandırdığından; gündüzleri ise üzerinde bir lanet veya içinde bir gebbet olduğunu düşündüklerinden.

"Peki Roke'ta derdine derman yok muydu?"

"Koru'da vardı," dedi Kızılağaç ve bu sözü söylerken yüzü tamamen değişti.

Çevik Atmaca'nın yüzünde de bir an için aynı ifade vardı.

"Şekillendirme Ustası beni oraya, o ağaçların altına götürdü ve orada uyuyabildim. Geceleri bile uyuyabiliyord um. Gündüzleri, güneş üzerimdeyse -dün akşamüstü burada olduğu gibi- eğer güneşin sıcaklığı üzerimde olursa ve güneşin kızılı göz kapaklarımdan içeri parlarsa rüyadan korkmuyorum. Ama Koru'da hiç korku yoktu ve yeniden geceleri sevmeye başlayabildim." "Roke'a vardığında neler olduğunu anlat."

Yorgunluk, ıstırap ve dehşetle bağlanmış olsa bile Kızılağaç da adasının gümüş diline sahipti; çok uzatmaktan veya Başbüyücü'ye zaten bildiği bir şeyi tekrar etmekten korktuğundan anlatmadığını, kendisi on beş yaşında bir oğlanken Bilgeler Adası'na ilk gittiği zamanı hatırlayan dinleyicisi gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Kızılağaç gemiyi Thwil Kasabası'nın rıhtımında terk ettiğinde denizcilerden biri bir daha gelmesini engellemek için iskele tahtasının üzerine Kapalı Kapı rünü çizmişti. Kızılağaç bunu fark ettiğinde denizcinin haklı olduğunu düşünmüştü. Kendisini lanetli gibi hissediyordu; içinde karanlık taşıdığını hissediyordu. Bu onu, yabancı bir kasabada normal şartlarda olacağından daha utangaç yapmıştı. Üstelik Thwil çok garip bir kasabaydı.

"Sokaklar insanı şaşırtır," dedi Çevik Atmaca.

"Gerçekten öyle yapıyorlar beyim! - Özür dilerim, dilim sana değil, gönlüme itaat ediyor."

"Boş ver. Bir zamanlar alışmıştım zaten. Yeniden Keçi Çobanı Beyi oluveririm, eğer daha rahat konuşmanı sağlayacaksa. Sen devam et."

Sorduğu kişiler tarafından yanlış yönlendirilen, tarifleri yanlış anlayan Kızılağaç, Thwil Kasabası'nın tepelik minik labirentinde, Okul gözünün önünde olsa da hiç yaklaşamadan dolanıp durmuş, sonunda umutsuzluğa kapıldığı sırada renksiz bir meydanın çıplak duvarındaki sade bir kapıya varmıştı. Bir süre duvara baktıktan sonra bunun ulaşmaya çalıştığı yer olduğunu fark etmişti. Çaldığında kapıyı huzur dolu yüzü ve huzur dolu gözleri olan bir adam açmıştı.

Kızılağaç Ea'dan büyücü Camgöbeği tarafından yollandığını ve Çağrıcı Usta için bir mesajı olduğunu söyleyecekken konuşmak için fırsat bile bulamamış. Kapıcı ona bir an baktıktan sonra nezaketle, "Onları bu eve getiremezsin dostum," demişti.

Kızılağaç getiremeyeceklerinin kimler olduğunu sormamıştı. Biliyordu. Geçen gecelerde bölük pörçük uykuya dalıp dehşetle uyanarak neredeyse hiç uyuyamamıştı; gündüzleri ise kuru otların, geminin güneşli güvertesinden aşağı doğru meylettiğini, taş duvarın denizin dalgalarının ötesinde olduğunu görerek kestirmişti. Uyanıkken ise rüyalar onun içindeydi, onunla birlikte, onun etrafında, örtülü olarak; bütün o rüzgârın, denizin gürültüsü arasından ismini söyleyen sesleri belli belirsiz de olsa sürekli duyuyordu. Artık uykuda mı, yoksa uyanık mı olduğunu bilemiyordu. Acıdan, korkudan ve yorgunluktan çılgına dönmüştü.

"Onları dışarıda tutun," demişti, "merhamet edin, beni içeri alın!"

"Burada bekle," demişti adam, gene kibarca. "Şurada bir sıra var," demişti işaret ederek. Ve kapıyı kapatmıştı.

Kızılağaç gidip taş sıranın üzerine oturmuştu. Bunu hatırlıyordu, sonra on beş yaşlarında bazı oğlan çocuklarının yanından geçip o kapıdan girerken ona baktıklarını da hatırlıyordu ama ondan sonra geçen sürede olanları sadece bölük pörçük hatırlayabiliyordu.

Kapıcı, Roke büyücülerinin peleriniyle asasını taşıyan genç bir adamla geri dönmüştü. Sonra Kızılağaç kendisini anladığı kadarıyla pansiyon gibi bir yerde, bir odanın içinde bulmuştu. Sonra Çağrıcı Usta gelerek onunla konuşmaya çalışmıştı. Ama artık Kızılağaç konuşabilecek durumda değildi. Uyku ile uyanıklık arasında, güneşli oda ile loş gri tepe arasında, Çağrıcı'nın onunla konuşan sesi ve duvarın ötesinden gelen sesler arasında, canlı dünyada ne düşünebiliyor ne hareket edebiliyordu. Fakat ölülerin ona seslendiği karanlık dünyada, duvara uzanan o birkaç adımı inmenin ve uzanan ellerin onu almasına, onu tutmasına müsaade etmenin zor olmayacağını düşünüyordu. Eğer onlardan biri olursa, onu rahat bırakacaklarını düşünüyordu.

Sonra, hatırladığı kadarıyla güneş dolu oda tamamen yok olmuştu, gri tepede duruyordu. Ama yanında Roke'un Çağrıcı Ustası vardı: Porsuk ağacından asası alacakaranlık bu yerde parlayan iriyarı, kara tenli bir adam.

Artık ona seslenmiyorlardı. Duvarın kenarında toplaşan kalabalık gitmişti. Karanlığa doğru inerken, uzaklaşırken çıkarttıkları bir çeşit hıçkırık sesini, uzaktan gelen hışırtıyı duyabiliyordu. Çağrıcı Usta gidip ellerini duvara koymuştu.

Taşlar, orada burada gevşemişti. Birkaçı yere düşmüş, kuru otların üzerinde duruyordu. Kızılağaç bunları alıp yerlerine yerleştirebileceğini hissetmişti ama yapmamıştı.

Çağrıcı ona dönerek sormuştu, "Seni buraya kim getirdi?"

"Karım Mevre."

"Onu buraya çağır."

Kızılağaç dilini yutmuş gibi durmuştu. Sonunda ağzını açmıştı ama söylediği karısının asıl ismi değil de günlük ismiydi, ona yaşarken söylediği ismi. Yüksek sesle, "Zambak..." demişti. İsmin sesi beyaz bir çiçek gibi değil, tozlar içine düşen bir çakıl taşı gibi çıkmıştı.

Hiç ses yoktu. Yıldızlar zifiri gökte minik minik ve sabit parlıyordu. Kızılağaç daha önce bu yerde hiç gökyüzüne bakmamıştı. Yıldızları tanımıyordu.

"Mevre!" demişti Çağrıcı; derin sesi Kadim Lisan'da bir şeyler daha söyledi.

Kızılağaç nefesinin kendisini terk ettiğini hissetmişti, ayakta zor duruyordu. Ama biçimsiz karanlığa doğru inen uzun yokuşta hiçbir şey kıpırdamamıştı.

Sonra bir hareket olmuştu, daha açık renk olan bir şey tepeyi çıkıyor, yavaşça yaklaşıyordu. Kızılağaç korku ve özlemle titreyerek fısıldadı, "Ah benim canım sevgilim."

Fakat suret yaklaştıkça, Zambak olamayacak kadar küçük çıkmıştı gelen. On iki yaşlarında bir kız ya da oğlan çocuğuydu, ayırt edememişti. Bu suret onu veya Çağrıcı'yı hiç umursamadan, duvarın diğer tarafına hiç bakmadan tam duvarın dibine yerleşti. Kızılağaç yaklaşıp da baktığında çocuğun parmağını sokarak taşlardan birini, derken bir başkasını gevşetmeye çalıştığını görmüştü.

Çağrıcı Kadim Lisan'da bir şeyler fısıldıyordu. Çocuk lakayt bir edayla başını bir kez kaldırıp baktıktan sonra hiç güçleri yokmuş gibi görünen ince parmaklarıyla taşları çekiştirmeye devam etmişti.

Bu o kadar dehşet vericiydi ki Kızılağaç'ın başı dönmeye başlamıştı; dönmeye çalışmıştı ve bundan başka da bir şey hatırlamıyordu. Derken kendini halsiz, hasta hissederek, üşüyerek güneşli bir odada, bir yatakta uyanmıştı.

İnsanlar ona bakmışlardı: pansiyonu çalıştıran güler yüzlü, mesafeli kadın ve Kapıcı ile gelen kahverengi tenli, tıknaz yaşlı adam. Kızılağaç onu efsuncu hekim sanmıştı. Ancak onu zeytin ağacından asasıyla gördüğünde Roke'taki Okul'un şifa hocası olan Şifacı Usta olduğunu anlamıştı.

Şifacı'nın varlığı teselli ediciydi; ayrıca Kızılağaç'a uyku da veriyordu. Çay demleyerek Kızılağaç'a içilmişti; ayrıca çam ağaçlarının dibindeki kara toprak gibi kokarak yanan bir ot tutuşturup, yakınına bir yere oturarak uzun, hafif bir dua mırıldanmaya başlamıştı. "Ama uyumamalıyım," diye karşı çıkmıştı Kızılağaç, uykunun üzerine büyük kara bir dalga gibi yaklaştığını hissederek. Şifacı sıcak elini Kızılağaç'ın elinin üzerine koymuştu. O zaman Kızılağaç'ın içine bir huzur dolmuş ve hiç korkmadan uykuya dalmıştı. Şifacı'nın eli elinde veya omzunda olduğu sürece onu karanlık yamaçtan, taş duvardan uzak tutuyordu. Biraz yemek yemek için uyanmıştı. Kısa bir süre sonra Şifacı Usta elinde ılık, tatsız çayı, toprak kokan dumanı, monoton, ezgisiz mırıltısı ve elinin temasıyla gelmişti; Kızılağaç da dinlenebilmişti.

Şifacı'nın Okul'da görevleri vardı, o yüzden sadece geceleri birkaç saat gelebiliyordu. Kızılağaç üç gecede yemek yiyebilecek, gündüzleri biraz kasabada gezinebilecek, söyledikleri anlaşılacak kadar dinlenmişti. Dördüncü günün sabahı üç Usta Şifacı, Kapıcı ve Çağrıcı odasına gelmişti.

Kızılağaç Çağrıcıya korkuyla, neredeyse gönlünde bir güvensizlikle eğilerek selam vermişti. Şifacı da büyük bir büyücüydü ama onun sanatı, Kızılağaç'ın hünerinden o kadar farklı değildi, o yüzden aralarında bir çeşit anlayış vardı; ayrıca onun elinde büyük bir iyilik gizliydi. Fakat Çağrıcı bedensel şeylerle değil, ruhlarla ilgileniyordu, akıllarla ve insanların iradeleriyle, hayaletlerle, manayla. Sanatı çok eskiye dayanıyordu, tehlikeliydi, riskleri ve tehdidi çoktu. Orada Kızılağaç'ın yanında durmuştu, hudutta, duvarın yanında, bedenen değil ama. Onunla birlikte karanlık ve korku da dönmüştü.

Başlangıçta üç büyücüden hiçbiri konuşmamıştı. Eğer aralarında ortak bir nokta var idiyse o da sessiz kalabilme yetenekleriydi.

O yüzden Kızılağaç konuşmuş, gönlünde olanları söylemeye çalışmıştı çünkü başka türlü olmayacaktı.

"Eğer beni o yere götürecek veya karımı ya da diğer ruhları yanıma getirecek bir hata yaptıysam, yaptığım şeyi tamir edebilme veya yok etme ihtimali varsa bunu yaparım. Ama ne yapmış olduğumu bilmiyorum." "Ya da ne olduğunu," demişti Çağrıcı.

Kızılağaç susmuştu.

"Kim veya ne olduğumuzu bilenimiz çok azdır," demişti Kapıcı. "Tek sahip olduğumuz şey, anlık bir farkındalık."

"Bize taş duvarın yanına ilk defa nasıl gittiğini anlat," demişti Çağrıcı.

Ve Kızılağaç onlara anlatmıştı.

Büyücüler sessizlik içinde dinlemiş, sözü bittiğinde bir süre hiçbir şey söylememişlerdi. Sonra Çağrıcı, "O duvarı geçmenin ne anlama geldiğini hiç düşündün mü?" diye sormuştu.

"Geri dönemeyeceğimi biliyorum."

"O duvarı hayattayken sadece büyücüler geçebilir, üstelik ancak çok mecbur kalırlarsa. Şifacı bir dertliyle birlikte o duvara gidebilir ama eğer hasta adam o duvarı geçerse, o izlemez."

Çağrıcı o kadar uzun boylu, iri yapılı ve karaydı ki, ona bakan Kızılağaç'ın aklına ayılar gelmişti.

"Benim Çağrı sanatım, ölüleri kısa bir süre için duvardan aşırıp geri getirecek gücü sağlar bize, eğer böyle bir şey yapmaya ihtiyaç varsa. Şahsen ben, dünyanın yasa ve dengesinde böyle büyük bir gedip açmayı makul gösterecek kadar büyük bir ihtiyaç olup olmadığını sorguluyorum. Ben o büyüyü hiç yapmadım. Duvarı da hiç aşmadım. Başbüyücü, Kuğu denilen büyücünün dünyada açtığı yarayı iyileştirmek için Kral ile birlikte aştı." "Başbüyücü geri dönmeyince, o sıralar

Çağrıcı Ustamız olan Thorion onu aramak için çorak diyara indi," demişti Şifacı. "Geri döndü ama değişmişti."

"Bu konuda konuşmanın gereği yok," demişti iriyarı adam.

"Belki de vardır," demişti Şifacı. "Belki Kızılağaç'ın bunu bilmesi icap ediyordur. Bence Thorion gücüne haddinden fazla güvenmişti. Orada çok uzun kaldı. Kendisini yeniden yaşama çağırabileceğim düşünmüştü ama geri gelen sadece hüneri, gücü ve ihtirası -hayat vermeden yaşama arzusu- olmuştu. Biz yine de ona güvendik, çünkü onu sevmiştik. Böylece bizi bitirmeye başladı. İrian onu yok edinceye kadar."

Roke'tan uzakta, Gont Adası'nda Kızılağaç'ın dinleyicisi sözünü kesti - "O isim neydi?" diye sordu Çevik Atmaca.

"İrian, demişti."

"O ismi biliyor musun?"

"Hayır beyim."

"Ben de." Bir süre duraksadıktan sonra Çevik Atmaca yavaşça, sanki isteksizce devam etti. "Ama Thorion'u orada görmüştüm. Beni aramak için her şeyi göze alarak gittiği o çorak diyarda. Onu orada görmek beni çok hüzünlendirmişti. Ona, duvardan geri dönebileceğini söylemiştim." Yüzü karardı, ciddileşti. "Bu söylenmiş olan hatalı bir şeydi. Yaşayanlar ile ölüler arasında söylenen her şey hatalıdır. Ama ben de onu çok seviyordum."

Sessizlik içinde oturdular. Çevik Atmaca aniden kalkarak ayaklarını gerdi, bacaklarını ovdu. İkisi de biraz kıpırdandılar. Kızılağaç kuyudan su içti. Çevik Atmaca bir bahçıvan beli alarak, meşe ağacından bir sopayı yontup ucunu yuvaya oturacak şekilde incelterek, yeni bir sap uydurmaya çalıştı.

"Devam et Kızılağaç," dedi ve Kızılağaç hikâyesine devam etti.

Şifacı Thorion hakkında konuştuktan sonra diğer iki usta bir süre sessiz kalmıştı. Kızılağaç uzun süredir aklını kurcalayan bir meseleyi sormak için cesaretini toplamıştı: Ölenler ve büyücüler o duvara nasıl gidebiliyordu? Çağrıcı hemen cevap vermişti. "Bu manada bir yolculuk." Yaşlı şifacı biraz daha müteredditti. "Ölenlerin bedenleri de burada kaldığı için duvarı bedenimizle geçmiyoruz. Eğer bir büyücü oraya görünüşte giderse, uyuyan bedeni, canlı olarak burada kalır. Biz de ona gezgin deriz... bedenden, ruhtan, candan çıkıp gezene."

"Ama karım benim elimi tuttu," demişti Kızılağaç. Onlara karısının kendisini dudaklarından öptüğünü söyleyememişti. "Temasını hissettim."

"Sana öyle geldi," demişti Çağrıcı.

"Eğer bedenen birbirlerine değdilerse, eğer bir bağ kurulduysa," demişti Şifacı Çağrıcı'ya, "diğerlerinin ona gelebilmesi, ona seslenebilmesi ve hatta değmesi bu nedenden olamaz mı?"

"O yüzden onlara karşı koymalı," demişti Çağrıcı, Kızılağaç'a bakarak. Gözleri ufak ve ateşliydi.

Kızılağaç bu söyleneni bir hakaret olarak kabul ederek haksız bulmuştu. "Onlara karşı koymaya çalışıyorum, beyim. Denedim. Ama o kadar fazlalar ki -üstelik o da onların yanında- ayrıca ıstırap içindeler, bana sesleniyorlar," demişti.

"Onlar ıstırap çekemezler," demişti Çağrıcı. "Ölüm tüm ıstırapları sona erdirir."

"Belki de azabın gölgesi de azaptır," demişti Şifacı. "O diyarda dağlar var ve onlara Azap ismi verilmiş." Kapıcı o ana kadar pek konuşmamıştı. Sakin, rahat bir sesle, "Kızılağaç bir tamirci, bir kırıcı değil. Onun bu bağı kırabileceğini zannetmiyorum," demişti.

"Eğer böyle bir bağ kurmuşsa, kırabilir de," demişti Çağrıcı.

"O mu kurmuş?"

"Benim böyle bir sanatım yok beyim!" demişti Kızılağaç, söylenenlerden o kadar korkmuştu ki adeta hiddetle konuşmuştu.

"O zaman benim onların arasına inmem icap edecek," demişti Çağrıcı.

"Hayır dostum," demişti yaşlı Şifa Ustası ise. "Aramızda gidecek en son kişi sensin."

"Ama bu benim sanatım." "Ve bizim."

"Kim gidecek o halde?"

Kapıcı, "Görünüşe göre rehberimiz Kızılağaç. Bizden yardım almak için geldiğine göre belki de bize yardım edecek olan odur. Haydi, onun muhayyilesine hep birlikte gidelim - duvara gidelim ama aşmayalım." Böylece o gece, sonunda Kızılağaç geç bir vakitte korkuyla uykunun üzerine gelmesine izin verdiğinde, kendisini yanında diğerleriyle birlikte o gri tepede buldu: Şifacı Usta soğuk içinde sıcak bir varlıktı; Kapıcı yıldızların ışığı kadar anlaşılması zor ve gümüşsüydü; cüsseli Çağrıcı, kara bir güç, ayıydı.

Bu kez tepenin karanlığa doğru indiği yerde değil de yamacın yakınında, tepeye doğru bakan bir yerde duruyorlardı. Duvar bu yerde tepe başını bir taç gibi çevreliyordu ve alçaktı, diz hizasından biraz yüksekti. Tepelerinde gökyüzü birkaç minik yıldızıyla zifir zindandı.

Hiçbir şey kıpırdamadı.

Duvara doğru yokuş yukarı tırmanmak zor, diye düşündü Kızılağaç. Daha önce her zaman duvar aşağısında olurdu.

Ama duvara giderse belki Zambak orada olurdu, tıpkı ilk defasında olduğu gibi. Belki onun elini tutabilirdi ve büyücüler karısını onun yanına alabilirlerdi. Ya da belki o, bu kadar alçalmış olan duvardan atlar ve onun yanına giderdi.

Tepeye tırmanmaya başladı. Kolaydı, bir rahatsızlık yoktu, neredeyse varmıştı.

"Hara!"

Çağrıcı'nın sesi onu boynuna takılmış bir ilmek gibi çekerek, bir tasma gibi asılarak geri çağırdı. Tökezledi, ileri doğru bir adım daha atmaya çalıştı, neredeyse duvarın yanında dizleri üzerine çöktü ve ellerini taşlara doğru uzattı. Haykırıyordu, "Kurtarın beni!" diye ama kime? Büyücülere mi, yoksa duvarın gerisindeki gölgelere mi?

Derken omzunda eller hissetmişti, canlı eller, güçlü ve sıcak; yeniden odasındaydı ve gerçekten de Şifacı'nın elleri omuzlarında, tılsım ışığı ise tüm beyazlığıyla yanarak etraflarındaydı. Ve odada bu kez dört adam vardı, üç değil.

Yaşlı Şifacı onunla birlikte yatakta oturuyordu ve bir süre onu yatıştırmaya çalışmıştı, çünkü Kızılağaç titriyor, ürperiyor ve hıçkırıyordu. "Yapamayacağım," diyordu durmadan ama hâlâ büyücülere mi hitap ediyor, ölülere mi kendisi de bilmiyordu.

Korku ve azap azalmaya başlayınca kendini dayanılmaz ölçüde yorgun hissetmiş ve odaya giren adama neredeyse umursamazca bakmıştı. Adamın gözleri buz rengiydi, saçları ve teni de beyazdı. Uzaklardan gelmiş bir Kuzeyli, Enwas veya Bereswek'ten, diye düşünmüştü Kızılağaç.

Bu adam büyücülere, "Ne yapıyorsunuz dostlarım?" demişti.

"Tehlikeleri göze alıyoruz Azver," diye açıklamıştı ona yaşlı Şifacı.

"Hudutta bir sorun var Şekillendirme Ustası," demişti Çağrıcı.

Kızılağaç, sorunu adama özetlerlerken, ona duydukları saygıyı, orada olduğu için nasıl rahatlamış olduklarını hissedebiliyordu.

"Eğer benimle gelirse, onu bırakır mısınız?" diye sormuştu Şekillendirme Ustası, anlatmaları bitince; sonra Kızılağaç'a dönüp, "Varlık Korusunda rüyalarından korkmana gerek yok. O yüzden bizim de senin rüyalarından korkmamıza gerek kalmaz," demişti.

Hepsi rıza göstermişlerdi. Şekillendirme Ustası başıyla onaylayarak kaybolmuştu. Orada değildi.

Orada olmamıştı da; bir gönderiydi, bir resim. Kızılağaç ilk kez bu ustaların ortaya koydukları büyük güçleri görüyordu ve eğer hayret ile korku eşiğini geçmemiş olsaydı belki bu onun cesaretini kırardı. Kapıcı'nın ardından geceye çıkmıştı; sokaklardan, Okul'un duvarlarının yanından, yüksek yuvarlak bir tepenin dibindeki tarlalardan ve dik kıyıları arasında, karanlık içinde, sudan ezgisini yavaşça şakıyan bir ırmağın yanından geçmişti. Önlerinde yüksek bir orman vardı, ağaçlar gri yıldız ışıklarıyla taçlanmıştı. Şekillendirme Ustası karşılamak için patikadan onlara doğru ilerlemişti, tıpkı odadaki gibi görünüyordu. Kapıcı ile bir dakika kadar konuşmuşlardı; sonra Kızılağaç Şekillendirme Ustası'nı Koru'ya doğru izlemişti.

"Ağaçlar karanlık," dedi Kızılağaç Çevik Atmaca'ya, "ama altları karanlık değil. Bir ışık, bir aydınlık var orada."

Dinleyicisi hafifçe tebessüm ederek başını salladı.

"Oraya ulaşır ulaşmaz uyuyabileceğimi biliyordum. Sanki başından beri, kötü bir rüya içinde uykudaymışım da şimdi, orada, gerçekten uyanmışım gibi geldi: Yani artık gerçekten

uyuyabilecektim. Beni götürdüğü bir yer vardı, devasa ağaçların kökleri arasında, dökülmüş ağaç yapraklarıyla yumuşacık; bana oraya uzanabileceğimi söyledi. Ben de uzandım ve uyudum. Sana ne kadar tatlı olduğunu anlatamam."

Öğlen güneşi iyice güçlenmişti; içeri girdiler, ev sahibi ekmek, peynir ve bir parça kurutulmuş et çıkarttı. Yemeklerini yerlerken Kızılağaç etrafına bakındı. Ev, geniş kirişleri, parlak bir zemini ve derin taş bir ocağı olan, sadece batıda minik bir girintisi bulunan tek, uzun bir odadan ibaretti. "Burası asil bir ev," dedi Kızılağaç.

"Ve eski bir ev. Yaşlı Büyücü'nün evi diyorlar. Ben veya ustam Aihal burada yaşadığımız için değil; birlikte büyük depremi durdurdukları onun ustası Heleth burada yaşadığı için. Güzel bir evdir."

Kızılağaç, kıpırdayan yaprakların arasından üzerine parlayan güneşle, ağaçların altında yeniden biraz uyudu. Ev sahibi de biraz dinlendi ama çok fazla değil; Kızılağaç uyandığında ağacın altında irice bir sepetin içinde altın rengi minik erikler vardı ve Çevik Atmaca keçilerin otlağında bir çiti tamir ediyordu. Kızılağaç ona yardıma gitti ama iş bitmişti. Öte yandan keçiler çoktan kaçmışlardı.

"Hiçbirinin sütü yok," diye homurdandı Çevik Atmaca eve dönerlerken. "Bütün işleri kaçmak için çitte yeni yollar bulmak. Sanki onları başıma bela etmek için tutuyorum... Öğrendiğim ilk tılsım, keçileri toplamak içindi. Teyzem öğretmişti. Artık ha tılsımı söylemişim, ha bir aşk türküsü çağırmışım. Gideyim bakayım da şu dul adamın sebzelerine girmesinler. Bir keçiyi yanına çağıracak bir efsunun falan yoktur, değil mi?" Kahverengi dişi keçiler gerçekten de köyün eteklerindeki bir lahana tarlasını istila etmekle meşguldü. Kızılağaç Çevik Atmaca'nın söylediği tılsımı tekrarladı:

Noth hierth malk man, Hiolk han merth han!

Keçiler tedirgin bir saygısızlıkla bakıp, biraz uzaklaştılar. Bir bağrış çığrış, bir sopa onları yeniden lahanaların arasından patikaya çıkarttı ve burada Çevik Atmaca onlara cebinden çıkarttığı eriklerden ikram etti. Vaat ederek, ikram ederek, ikna ederek yavaşça kaçakları yeniden kendi otlaklarına çekti. "Yaşlı mahlûklar," dedi kapıyı mandallarken. "Keçilerin ne zaman, ne yapacağı hiç belli olmaz."

Kızılağaç, ev sahibinin de ne zaman, ne yapacağının hiç belli olmadığını düşündü, ama söylemedi.

Yeniden gölgeye oturduklarında Çevik Atmaca, "Şekillendirme Ustası Kuzeyli değil, bir Karg. Benim karım gibi. Karego-At'ta bir savaşçıymış. O diyarlardan Roke'a geldiğini bildiğimiz tek adamdır. Kargların büyücüleri yoktur. Onlar büyüye güvenmez. Ama Arzın Kadim Güçleri hakkında bizden daha çok bilgi saklamışlardır. Bu adam, yani Azver gençken Varlık Korusu hakkında bazı hikâyeler duymuş ve arzın güçlerinin merkezinin burası olabileceği doğmuş içine. Böylece tanrılarını, anadilini arkasında bırakarak Roke'un yolunu tutmuş. Kapının eşiğinde durarak, 'Bana o ormanda yaşamasını öğretin!' dedi. Biz de ona, sonunda o bize öğretmeye başlayıncaya kadar, bildiklerimizi öğrettik... Böylece bizim Şekillendirme Ustamız oldu. Kibar bir adam değildir ama çok güvenilir."

"Ondan hiç korkamadım," dedi Kızılağaç. "Onunla olmak kolaydı. Beni yanında ormanın derinliklerine götürdü."

İkisi de sessizleştiler, ikisi de ormandaki açıklıkları, ağaçlar arasındaki yolları, yapraklar üzerindeki gün ve yıldız ışığını düşünüyordu.

"Orası dünyanın kalbi," dedi Kızılağaç. Çevik Atmaca Gont Dağının, ağaçlarla kararmış doğu yamaçlarına kaldırdı bakışlarını. "Oraya yürüyüşe gideceğim," dedi, "ormana, bu güz."

Bir süre sonra, "Şekillendirme Ustası sana ne öğütler verdi ve seni neden buraya bana yolladı, anlatsana," dedi.

"Senin beyim, çorak diyar hakkında... hayattaki birçok adamdan daha çok şey bildiğini, o yüzden belki ruhların bana öyle gelip, hürriyetleri için bana yalvarmalarını senin anlayabileceğini söyledi."

"O bunun sebebi hakkında ne düşünüyormuş, söyledi mi?"

"Evet. Belki de karımla benim nasıl ayrılması gerektiğini bilemediğimizi, sadece nasıl birleşildiğini bildiğimizi söyledi. Bunun sadece benim işim olmadığını, belki de cıva damlaları gibi birbirimizi çektiğimiz için, ikimizin birlikte yaptığı bir şey olduğunu söyledi. Ama Çağrıcı Usta buna itiraz etti. Sadece büyücülüğün büyük gücünün, dünyanın nizamını bu şekilde aşabileceğini söyledi. Eski ustam Gannet duvardan uzanıp bana dokunabilmiş olduğu için Çağrıcı bunun belki onun yaşamı boyunca gizli kalmış olan ama artık ortaya çıkan büyücülük gücünden kaynaklanmış olabileceğini söyledi."

Çevik Atmaca bir süre düşündü. "Ben Roke'ta yaşarken," dedi, "ben de Çağrıcı'nın gördüğü gözle görebilirdim. Oradayken, bizim büyücülük dediğimiz güçten daha güçlü bir şey bilmezdim. Hatta Yer'in Kadim Güçleri'nin bile daha büyük olamayacağını düşünürdüm... Eğer senin sözünü ettiğin Çağrıcı benim düşündüğüm adamsa, Roke'a küçük bir oğlan çocuğu olarak gelmişti. İffish'ten eski dostum Vetch onu bizimle çalışması için yollamıştı. O da hiç ayrılmadı. Onunla Şekillendirme Ustası Azver arasındaki fark da budur. Azver, yetişkin bir insan oluncaya kadar kadınlar ve erkekler arasında, hayatın ta içinde, bir savaşçı oğlu, savaşçı olarak yaşadı. Okul duvarlarının içeri sokmadığı meseleleri o tüm ayrıntısıyla bilir. O, kadınlarla erkeklerin sevdiklerini, seviştiklerini, evlendiklerini biliyor... Bu on beş yılı duvarların dışında yaşadıktan sonra, Azver'in yolunun daha doğru olduğuna kani oldum. Senin karınla arandaki bağ, ölüm ile yaşam arasındaki ayrımdan daha güçlü."

Kızılağaç tereddüt etti. "Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Ama sanki bunu düşünmek... utanmazlık gibi. Birbirimizi kelimelere sığdıramayacağım kadar çok seviyorduk ama bizim aşkımız şimdiye kadar bizden önce yaşayan herkesinkinden de mi büyüktü? Morred ile Elfarran'ınkinden de mi büyüktü?"

"Daha az değildi herhalde."

"Bu nasıl olabilir?"

Çevik Atmaca ona, sanki bir şeylere selam verircesine baktıktan sonra, Kızılağaç'ın kendisini şereflendirilmiş hissetmesine neden olan bir ihtimamla cevapladı. "Şey," dedi yavaşça, "bazen daha

baharında başına kötü bir şeyler veya ölüm gelen tutkular vardır. Güzellik içinde bittikleri içindir ki harpçılar bu konuda şarkılar söyler ve şairler hikâyeler düzer: Yıllardan kurtulmuş aşk. Genç Kral ile Elfarran'ın aşkı da buydu. Bu sizin de aşkınızdı Hara. Morred'inkinden daha büyük değildi ama onunki sizinkinden büyük müydü?"

Kızılağaç düşüncelere dalarak cevap vermedi.

"Mutlak bir şeyde ne daha fazla vardır, ne daha az," dedi Çevik Atmaca. "Ya hepsi, ya hiçtir; işin doğrusu budur. Benim aşkım hiç ölmeyecek, diyor. Yani ebediyet talep ediyor. Ve hakkı da var. Yaşamın kendisiyken nasıl ölebilir? Biz ebediyet hakkında, o bağa girdiğimizde, göz ucuyla şöyle yakaladığımız bir andan başka ne biliyoruz ki?"

Yumuşak bir edayla ama ateşle ve enerjiyle konuşuyordu; sonra arkasına yaslandı ve bir dakika sonra, hafif bir tebessümle, "Bütün ahmak köy delikanlıları bu şarkıyı söyler, aşkın hülyalarına dalan bütün genç kızlar bilir. Ama bu Roke'un Ustalarının aşina oldukları bir şey değildir. Şekillendirme Ustası belki daha öncesinden biliyordur. Ben geç öğrendim. Çok geç. Tam da geç değil," dedi. Ateş hâlâ gözlerinde, meydan okurcasına Kızılağaç'a baktı. "Sen buna sahiptin," dedi.

"Sahiptim." Kızılağaç derin bir nefes aldı. Sonra, "Belki de orada birliktedirler, o karanlık diyarda. Morred ile Elfarran."

"Hayır," dedi Çevik Atmaca nahoş bir katiyetle.

"Ama eğer bu bağ hakiki ise onu ne koparabilir?" "Orada sevgililer yok."

"O halde onlar ne, orada o diyarda ne yapıyorlar? Sen oradaydın, duvarı geçtin. Orada yürüdün, onlarla konuştun. Söyle bana!"

"Söyleyeyim." Fakat Çevik Atmaca bir süre bir şey söylemedi. "Bu konuda düşünmekten hoşlanmıyorum," dedi. Başını sıvazlayarak kaşlarını çattı. "Sen de gördün... O yıldızları gördün. Minik, hiç kıpırdamayan fena yıldızlar. Hiç ay yok. Güneş doğmuyor... Tepeden aşağıya inerken yollar var. Yollar ve şehirler. Tepede otlar var, kuru otlar fakat daha aşağıda sadece toz ve kayalar var. Hiçbir şey yetişmiyor. Karanlık şehirler. Yığın yığın ölüler sokaklarda duruyor ve hiç sonu olmayan yollarda yürüyor. Konuşmuyorlar. Dokunmuyorlar. Hiç dokunmazlar." Sesi alçak ve kuruydu. "Orada Morred, Elfarran'ın yanından geçer de başını bile çevirmez, Elfarran da ona bakmaz... Orada hiç kavuşma yok Hara. Hiç bağ yok. Anne yavrusuna sarılmaz orada."

"Ama karım bana geldi," dedi Kızılağaç. "İsmimi seslendi ve beni dudaklarımdan öptü!"

"Evet. Sizin aşkınız diğer ölümlü aşklarından daha büyük olmadığına göre, ne sen, ne de o yaşam ile ölüm kanunlarını değiştirecek güce sahip kudretli birer büyücü olmadığınıza göre, bu işin içinde başka bir şey olmalı. Bir şeyler oluyor, bir şeyler değişiyor. Bu senin aracılığınla ve sana olsa da, aslında sen onun nedeni değil vasıtasısın."

Çevik Atmaca ayağa kalktı ve uçurum boyunca ilerleyen patikanın başlangıcına doğru iri adımlarla gidip, sonra tekrar Kızılağaç'a döndü; değişmişti, neredeyse gergin bir enerjiyle titriyordu, tıpkı avının üzerine dalmak üzere olan bir atmaca gibi.

"Sen ona gerçek ismiyle seslendiğinde karın sana, O artık benim ismim değil, dememiş miydi?"

"Evet," diye fısıldadı Kızılağaç.

"Ama bu nasıl olabilir? Gerçek isme sahip olan bizler öldüğümüz zaman da onları muhafaza ederiz ve gündelik isimlerimiz unutulup gider... Bu işin aslı bilenler için bile bir sırdır ama bizim anladığımız kadarıyla gerçek bir isim Gerçek Lisan'ın bir sözüdür. İşte o yüzden sadece bu vergiye sahip olan biri bir çocuğun gerçek ismini bilip ona verebilir. Ve isim, o varlığı bağlar - ister canlı olsun, ister ölü. Çağrıcı'nın bütün sanatı buradadır... Yine de usta karını gerçek ismiyle çağırdığında ona gitmedi. Sen onu her günlük ismiyle çağırdın ve sana geldi. Sana, onu gerçekten tanıyan birine gelir gibi mi geldi?"

Kızılağaç'a dikkatle ama sanki yanında oturan adamdan daha fazlasını görür gibi baktı. Bir süre sonra devam etti: "Ustam Aihal öldüğü zaman karım onun yanındaydı ve ölürken ona, Değişti, her şey değişti, demiş. Duvardan bakıyordu. Hangi tarafından bilemiyorum.

"Ve o günden beri gerçekten de değişimler oldu - Morred'in tahtında bir kral var ve Roke'ta bir başbüyücü yok. Fakat fazlası, çok daha fazlası var. Ben bir çocuğun Kalessin'i, En Yaşlıları'nı çağırdığını gördüm: Üstelik Kalessin ona geldi ve tıpkı benim gibi ona 'kızım' dedi. Bunun manası nedir? Batıdaki adaların üzerinde ejderhaların görünmesinin manası nedir? Kral bizi çağırtmış, Gont Limanı'na bir gemi yollayarak kızım Tehanu'nun gidip onunla ejderhalar hakkında fikir alışverişinde bulunmasını istemiş. Halk eski mukavelenin bozulmuş olmasından, ejderhaların gelerek Erreth-Akbe ile Orm Embar dövüşmeden önce olduğu gibi tarlalarını, şehirlerini yakmasından korkuyor. Şimdi ise yaşam ile ölüm arasındaki hudutta bir can isminin bağını reddediyor... Bunu anlayamıyorum. Bütün bildiğim bunun bir değişim olduğu. Bütün bunlar bir değişim."

Sesinde hiç korku yoktu, sadece hiddetli bir coşku vardı.

Kızılağaç bunu paylaşamıyordu. Çok fazla şey kaybetmiş, anlayamadığı veya denetleyemediği güçlere karşı verdiği mücadele sonucu çok yorulmuştu. Fakat bu cesaret karşısında gönlü coşmuştu.

"Bu değişim iyiye yorulur mu beyim?" dedi.

"Öyle diyelim," dedi yaşlı adam. "Ama değişmesi şart."

Günün harareti geçerken Çevik Atmaca köye yürümesi gerektiğini söyledi. İçine bir sepet yumurta yerleştirdiği bir sepet elma taşıyordu.

Kızılağaç da onunla birlikte yürüdü ve yol boyu konuştular. Kızılağaç, Çevik Atmaca'nın meyve, yumurta ve minik çiftliğinin diğer ürünlerini arpa ve una karşılık takas ettiğini, yaktığı odunların sabırla ormandan toplanmış olduğunu ve keçilerinin artık süt vermediğinden dolayı bir yıl önceki peynirini idare etmek zorunda kaldığını anladığında çok şaşırmıştı: Nasıl olur da Yerdeniz'in Başbüyücüsü kıt kanaat geçinirdi? Kendi halkı ona saygıda kusur mu ediyordu?

Onunla birlikte köye gittiğinde, kadınların yaklaşmakta olan yaşlı adamı görünce pencerelerini kapattıklarını gördü. Yumurta ve meyveleri alan pazarcı tek bir söz söylemeden tahtasında hesabını yapmış, yüzünü asıp, gözlerini yere indirmişti. Çevik Atmaca onunla samimi konuştu, "O halde sana iyi günler İdi," dedi ama bir cevap alamadı.

"Beyim," diye sordu Kızılağaç eve yürürlerken, "senin kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır," dedi eski başbüyücü, alaycı bir bakışla. "Ve evet."

"Ama... " Kızılağaç kızgınlığını nasıl dile getireceğini bilemedi.

"Bir büyücülük gücüm olmadığını biliyorlar ama bende tekin olmayan bir şeyler var. Bir yabancıyla, bir Karg kadınla yaşadığımı biliyorlar. Kızımız dediğimiz kızın cadı gibi bir şey olduğunu biliyorlar ama daha kötüsü yüzü ve eli yanmış olduğu için ve o bizzat Re Albi Lordu'nu yakmış olduğundan, ya da uçurumdan aşağı ittirdiğinden, ya da kem bir nazarla öldürdüğünden - anlattıkları hikâyeler değişiyor. İçinde yaşadığımız evi sayıyorlar gerçi, çünkü orası Aihal ve Heleth'in eviydi; üstelik ölü büyücüler, iyi büyücülerdir... Sen şehirlisin Kızılağaç, Morred'in krallığından bir adadan. Gont'taki bir köy bambaşka bir meseledir."

"İyi ama neden burada kalıyorsunuz beyim? Mutlaka kral size gerekli saygıyı gösterirdi... " "Ben saygı maygı istemiyorum," dedi yaşlı adam, Kızılağaç'ı tamamen susturan bir şiddetle.

Yürümeye devam ettiler. Uçurumun kıyısına inşa edilmiş eve gelince yeniden konuştu. "Burası benim kartal yuvam," dedi.

Akşam yemeğiyle birer kadeh kırmızı şarap içtiler, birer tane de güneşin kavuşmasını seyretmek için oturduklarında. Pek konuşmadılar. Gecenin, rüyanın korkusu Kızılağaç'ın üzerine çökmeye başlamıştı.

"Ben şifacı değilim," dedi ev sahibi, "ama belki uyumanı sağlamak için Şifacı Usta'nın yapmış olduğunu yapabilirim."

Kızılağaç ona gözlerinde soruyla baktı.

"Bu konuda düşünüyordum da belki de seni tepeden alıkoyan tılsım değil de sadece yaşayan bir elin temasıydı. Eğer istersen, bir deneriz."

Kızılağaç karşı çıktı ama Çevik Atmaca, "Zaten ben gecenin yarısını uyanık geçiriyorum," dedi. Böylece misafir o gece büyük odanın arka köşesindeki alçak döşeğe uzandı; ev sahibi de yanında oturup ateşi seyrederek uyukladı.

Kızılağaç'ı da seyrediyordu; sonunda uykuya daldığını gördü ve uykuya dalar dalmaz da uykusunda irkilip, sarsıldığını fark etti. Elini uzatarak yan yarıya dönmüş vaziyette uzanmış yatan Kızılağaç'ın omzuna koydu. Uykudaki adam biraz kıpırdandı, içini çekti, rahatladı ve uyumaya devam etti.

Bu kadarcığını bile yapabilmek Çevik Atmaca'nın hoşuna gitmişti. En az bir büyücü kadar başarılı, dedi kendi kendine kibar bir alayla.

Uykusu yoktu; üzerinde hâlâ bir gerginlik vardı. Kızılağaç'ın kendisine anlattıklarını ve o akşamüstü konuştukları şeyleri düşündü. Kızılağaç'ın lahana bahçesinde durup tılsımı keçilere söyleyişini ve keçilerin bu güçsüz sözler karşısındaki kibirli umursamazlıklarını tekrar görür gibi oldu. Nasıl atmacanın, bataklık atmacasının, gri kartalın ismini söyleyerek onları gökyüzünden kanatlarının bir hışırtısıyla indirerek kolunu demir pençeleriyle kavramalarını, gözlerinin içine o öfke dolu altın gözlerle bakmalarını sağladığını hatırladı... Artık yapamıyordu. Sadece evine kartal yuvası deyip caka satıyordu ama kanatları yoktu. Ama Tehanu başarıyordu. Onun uçmak için ejderha kanatları vardı.

Ateş geçmişti. Koyun postuna daha sıkı sarındı, sırtını duvara yasladı; eli hâlâ Kızılağaç'ın hareketsiz, sıcak omzundaydı. Adamı sevmişti ve onun için üzülüyordu.

Ertesi gün adamdan yeşil sürahiyi tamir etmesini istemeyi unutmamalıydı.

Duvar kenarındaki otlar kısa, kuru, ölüydü. Otları hareket ettirecek, hışırdatacak bir yel esmiyordu. İrkilerek, oturduğu sandalyeden hızla doğruldu ve anlık bir şaşkınlıktan sonra elini yeniden Kızılağaç'ın omzuna koydu; biraz nefes nefese kalarak fısıldadı, "Hara! Geri gel Hara." Kızılağaç ürperdikten sonra rahatladı. Yeniden içini çekti, biraz daha ona doğru döndü ve kıpırdamadan yatmaya devam etti.

Çevik Atmaca eli uyuyan adamın kolunun üzerinde tekrar oturdu. Oraya, o taş duvara nasıl gitmişti? Artık oraya gitme gücü yoktu. Yolu bulmasının hiçbir yolu yoktu. Bir gece önce olduğu gibi Kızılağaç'ın rüyası, ya da hayali, Kızılağaç'ın yolculuk yapan ruhu onu da yanına alıp karanlık diyarın kenarına çekmişti.

Artık iyice uyanmıştı. Batı penceresinde, yıldızlarla dolu grimsi kareye bakıyordu.

Duvarın altındaki otlar... Tepe loş, çorak diyarla aynı seviyeye geldikten sonra ot bitmiyordu. Kızılağaç'a orada sadece toz ve taş olduğunu söylemişti. O kara tozu, kara taşı görmüştü. İçinden hiç su akmamış olan ölü nehir yataklarını. Hiç canlı olmayan. Hiç kuş, olduğu yere sinen tarla faresi, böceklerin vızıltıları ve zırıltıları, güneşin yaratıkları. Sadece ölüler, boş gözlü, sessiz yüzlü.

Ama kuşlar ölmez miydi?

Bir fare, bir sivrisinek, bir keçi -beyaz kahverengi, çevik ayaklı, san gözlü utanmaz keçi Sippy, Tehanu'nun hayvanı olmuştu ve geçen kış yaşlılıktan ölmüştü- Sippy neredeydi?

Çorak diyarda, karanlık diyarda değildi. Ölmüştü ama orada değildi. Ait olduğu yerdeydi, toprakta. Toprakta, ışıkta, rüzgârda, kayadan sıçrayan suda, güneşin sarı gözünde. O halde neden, o halde neden...

Kızılağaç'ın sürahiyi tamir edişini seyretti. Şişman karınlı, yeşim rengi sürahi Tenar'ın göz bebeğiydi; yıllar önce onu Meşe Çiftliği'nden taşıyıp getirmişti. Geçen gün raftan alırken sürahi elinden kayı p düşüvermişti. Sürahinin iki büyük parçası ile minik parçacıklarını belki yapıştırılır da kullanılmasa bile hiç olmazsa görüntüsü için bir köşede durur düşüncesiyle toplamıştı. Ne zaman bir sepete koymuş olduğu parçaları görse sakarlığına hiddetlenip duru yordu.

Şimdi ise hayranlıkla Kızılağaç'ın ellerini izliyordu. İnce, güçlü, marifetli, acele etmeyen elleri sürahinin şeklini almış, sırçanın parçalarını okşayarak yerine yerleştiriyor, oturtuyor; ısrarla okşayarak, parmaklarıyla ikna ederek, minik parçaları yerine yerleştirerek onları birleştiriyor, kaygılarını gideriyordu. Çalışırken iki kelimeli, ezgisiz bir şey mırıldanıyordu. Bunlar Kadim Lisan'dan sözlerdi. Ged bunların anlamlarını hem biliyor, hem bilmiyordu. Kızılağaç'ın yüzü sakindi, bütün gerginliği ve hüznü gitmişti: İşine ve zamanına kendisini o kadar vermiş bir yüzdü ki bu zamandan azade bir sükûnetle parlıyordu.

Elleri sürahiden ayrıldı, açılan bir çiçeği muhafaza eden yapraklar gibi açıldı. Sürahi meşe masa üzerinde bütün olarak duruyordu.

Sürahiye sakin bir zevkle baktı.

Ged ona teşekkür ettiğinde, "Hiç zahmet olmadı. Kırıklar çok temizdi. Çok güzel yapılmış bir parça, hamuru da güzel. Baştan savma işleri tamir etmek daha zahmetlidir," dedi.

"Uyuyabilmen için aklıma bir şey geldi," dedi Ged.

Kızılağaç ilk ışıkla uyanmış, gün iyice doğana kadar ev sahibi de uyuyabilsin diye hemen kalkmıştı; ama belli ki bu çare de pek uzun süremezdi.

"Benimle gel," dedi yaşlı adam; keçilerin otlağının yamacından geçip tepeler, küçük yarı bakımlı tarlalar ve ormanın çıkıntıları arasından dolanan bir patikadan adanın içine doğru yola koyuldular. Gont, Kızılağaç için vahşi görünüşlü bir yerdi; tarazlanmış dağların çatık kaslarıyla hep üzerlerinde yükseldiği pejmürde, gelişigüzel bir yer. "Bana öyle geliyor ki," dedi Çevik Atmaca bir yandan yürürlerken, "ben Şifacı Usta'nın yapabildiğini yapabildiysem, sadece elini üzerine koyarak seni tepedeki o duvardan alıkoyabildiysem sana yardımı dokunabilecek başkaları da olabilir. Tabii hayvanlara bir itirazın yoksa."

"Hayvanlara mı?"

"Bak şimdi," diye başladı Çevik Atmaca ama patikadan onlara doğru sıçrayarak gelen garip bir yaratık tarafından sözü kesilmişti. Eteklere ve şallara dolanmış bu şeyin kafasından her yana doğru tüyler çıkıyordu ve uzun deri çizmeler giymişti. "Ah Atm acusta, Atmacusta!" diye bağırıyordu.

"Merhaba Funda. Sakinleş hele," dedi Çevik Atmaca. Kadın, yüzünde koca bir tebessümle, tüylü kafasını ve bedenini bir ileri bir geri sallayarak durdu. "Senin gelceğini bildi ya!" diye bağırdı. "Parmağıylan hani böyle atmaca gagası yaptı, bak böyle yaptı bana git dedi, git dedi eliylen! Gelceğini bildi!"

"Eh, ben de geldim."

"Bizi görmeye mi?"

"Sizi görmeye. Funda, bu Kızılağaç Usta."

"Kızılağaç usta," diye fısıldadı kadın, Kızılağaç'da algılayıp aniden sakinleşerek. Sindi, kendi içine çekildi, ayaklarına baktı.

Ayağında deri çizme yoktu aslında. Çıplak bacakları dizden aşağıya pürüzsüz, kahverengi, kuru bir çamurla kaplanmıştı. Etekleri de toplanmış, bel kuşağına sokulmuştu.

"Kurbağa avlamaya gitmiştin değil mi Funda?"

Boş boş bakarak başıyla onayladı kadın.

"Gidip Teyzeye söyleyeyim," dedi bir fısıltıyla başlayıp bir ulumayla bitirerek, sonra geldiği yoldan kaçıp gitti.

"İyi bir ruha sahiptir," dedi Çevik Atmaca. "Karıma yardım ederdi. Artık cadımızın yanında yaşayarak ona yardım ediyor. Herhâlde bir cadının evine girmenin senin için mahsuru yoktur?"

"Kesinlikle beyim."

"Birçok insan çekinir. Soylular, sıradan halk, büyücüler ve sihirbazlar."

"Karım Zambak da cadıydı."

Çevik Atmaca başını eğerek bir süre sessizce yürüdü. "Vergisini nasıl anlamış Kızılağaç?"

"Onunla birlikte içine doğmuş. Küçükken kırılmış bir dalın ağaçtan yeniden yetişmesini sağlarmış ve diğer çocuklar kırılan oyuncaklarını onarsın diye ona getirilmiş. Ama babası onun yaptığını gördüğünde ellerine vururmuş. Ailesi kasabanın hatırı sayılır kişilerindenmiş. Saygıdeğer insanlar," dedi Kızılağaç pürüzsüz sakin sesiyle. "Onun cadılarla düşüp kalkmasını istememişler. Böyle bir şeyin onun saygıdeğer bir adamla evlenmesine mani olacağını düşündükleri için. O yüzden o da çalışmalarını kendine saklamış. Sonra kasabasının cadıları da onunla hiç ilgilenmemişler, o onlardan bir şey öğrenmek istediğinde bile, çünkü babasından korkuyorlarmış, anlarsın ya. Sonra zengin bir adam ona kur yapmaya başlamış çünkü çok güzeldi, söylemiştim ya beyim. Anlatamayacağım kadar güzel. Babası da ona evlenmek zorunda olduğunu söylemiş. O gece kaçmış. Kendi başına orada burada dolanarak birkaç yıl yaşamış. Orada burada birkaç cadı onu yanlarına almışlar ama o hayatını hüneriyle kazanmış."

"Taon pek büyük bir ada sayılmaz."

"Babası onu aramamış. Tenekeci cadılardan bir kızım yok benim, demiş."

Çevik Atmaca yine başını eğdi. "Demek senden bahsedildiğini duyup yanına geldi."

"Ama bana benim ona öğretebileceğimden çok daha fazlasını öğretti," dedi Kızılağaç hevesle. "Bu ondaki büyük bir vergiydi."

"İnanırım."

Küçük bir vadiye inşa edilmiş, cadı fındığı ve süpürge otlarıyla boğulmuş, damında bir keçinin, önünde gıdaklayarak kaçışan beyaz benekli bir sürü siyah tavuğun, ayağa kalkıp önce havlamaya yeltenip sonra vazgeçerek kuyruk sallamayı uygun gören minik tembel bir çoban köpeğinin bulunduğu küçük bir eve yahut büyük bir kulübeye vardılar.

Çevik Atmaca alçak kapıya giderek içeri bakmak için eğildi. "Orada mısın Teyze!" dedi. "Sana bir ziyaretçi getirdim. Kızılağaç, Taon Adası'ndan sihirbazlıkla uğraşan bir adam. Vergisi tamir etmek, tam bir usta olduğunu söyleyebilirim çünkü Tenar'ın yeşil sürahisini bir araya getirişini seyrettim; hani o senin bildiğin sürahi, geçen gün ahmak bir ihtiyar gibi düşürüp kırdığım, paramparça ettiğim sürahi."

Kulübeye girdi, Kızılağaç da onu izledi. Yaşlı bir kadın, dışarıdaki gün ışığına bakabileceği bir yerde, kapı yakınlarında minderli bir sandalyeye oturmuştu. Tutam tutam beyaz saçlarından tüyler çıkıyordu. Kucağında benekli bir tavuk oturuyordu. Çevik Atmaca'ya büyülü bir tatlılıkla gülümsedikten sonra ziyaretçiyi başıyla kibarca selamladı. Tavuk uyandı, gıdakladı ve atladı.

"Bu Yosun," dedi Çevik Atmaca. "En büyüğü iyilik olan, bir sürü maharete sahip bir cadı."

Böyle takdim ederdi ancak, diye düşündü Kızılağaç, Roke'un Başbüyücüsü büyük bir hanımefendiyi, ulu bir büyücüye. Eğilerek selamladı. Yaşlı kadın başını eğerek biraz güldü.

Sol eliyle dairesel bir hareket yaptıktan sonra sorarcasına Çevik Atmaca'ya baktı.

"Tenar mı? Tehanu mu?" dedi Çevik Atmaca. "Hâlâ Havnor'da kralın yanındalar bildiğim kadarıyla. Orada büyük şehrin o güzel manzarasını ve saraylarını görerek iyi vakit geçiriyorlardır."

"Ben bize taçlar yaptım ya," diye bağırdı, evin iç kısımlarındaki ağır kokulu, karanlık bir dağınıklığın içinden dışarı uğrayarak Funda. "Krallar, kraliçeler gibi. Bakçak mısınız?" Gür saçının her tarafına saplanmış olan tavuk tüylerini düzeltti. Yosun Teyze, kendi garip saç tuvaletini fark ederek, sol eliyle tüyleri silkmeye çalıştı ama pek etkili olamadı; yüzünü buruşturdu.

"Taçlar ağır olur," dedi Çevik Atmaca. Kibarca tüyleri seyrek saçların arasından teker teker çekti. "Kraliçe kim Atmacusta?" diye bağırdı Funda. "Kraliçe kim? Bannen kral oldu, kraliçe kim?"

"Kral Lebannen'in bir eşi yok Funda."

"Neden? Olması lazım. Neden?"

"Belki onu arıyordur."

"Tehanu'yla evlencek!" diye viyakladı kadın neşeyle. "Öyle yapçak!"

Kızılağaç Çevik Atmaca'nın yüzünün değiştiğini, asıldığını, taş gibi sertleştiğini gördü.

Sadece, "Zannetmem," dedi. Yosun'un saçından topladığı tüyleri elinde tutarak, yavaşça okşadı. "Senden bir şey rica etmeye geldim Yosun Teyze," dedi.

Kadın sağlam elini uzatarak, Çevik Atmaca'nın elini öyle bir sevecenlikle tutmuştu ki Kızılağaç'ın yüreği sızladı.

"Köpek yavrularından birini ödünç almak istiyorum."

Yosun'un bakışları hüzünlendi. Cadının yanında aval aval bakınan Funda bu konuda bir dakika kadar düşündükten sonra durumu çözerek bağırdı: "Köpek yavruları! Yosun Teyze köpek yavruları! Ama onlar gitti!"

Yaşlı kadın başıyla onayladı; mahzun bir bakışla Çevik Atmaca'nın kahverengi elini okşadı.

"Biri mi istedi onları?"

"En kocamanı dışarı çıktı, belki de ormana kaçmıştır ve bir yaratık onu öldürmüştür çünkü bir daha geri gelmedi; sonra yaşlı Dolambahçe geldi, çoban köpeği lazım dedi, ikisini de alıp eğitcekmiş, Teyze de onları, verdi çünkü Kartanesi'nin çıkarttığı birkaç civcivi koşturup nankör köpekler hepsini yiyip bitirdilerdi ya."

"Eh demek ki Dolambaçlı onları eğitirken biraz terleyecek," dedi Çevik Atmaca hafifçe gülümseyerek. "Yavruları aldığına sevindim ama içlerinden birini bir iki geceliğine ödünç almak istediğim için gittiklerine üzüldüm. Senin yatağında yatıyorlardı Yosun, değil mi?"

Kadın hâlâ hüzünlü bir edayla başını salladı. Sonra yüzü biraz aydınlanarak, başını bir yana doğru çevirip miyavladı. Çevik Atmaca anlayamadan gözlerini kırpıştırdı ama Funda anladı. "Ha! Kedi yavruları!" diye bağırdı. "Minik Gri'nin dört yavrusu var. Yaşlı Kara daha biz durduramadan birini boğdu ama hâlâ i ki - üç tanesi buralarda bir yerlerde, artık ufak köpekler gittiği için neredeyse her gece Teyze ve Biddy ile birlikte uyuyorlar. Pisi! Pisi! Pisi! Neredesin pisi, pisi?" Epey bir kargaşa, karışıklık, evin karanlık iç kesimlerinden gelen kulakları yırtan miyavlamalardan sonra Funda elinde sıkıca tuttuğu kıvranan ve ciyaklayan gri bir kediyle geri döndü. "İşte biri!" diye bağırdı ve kediyi Çevik Atmacaya fırlattı. Çevik Atmaca hayvanı beceriksizce yakaladı. Ve kedi derhal onu ısırdı.

"Tamam tamam," dedi kediye. "Sakin leş." Kediden cılız, gümbürtülü bir hırlama çıktı ve yine ısırmaya çalıştı. Yosun eliyle bir işaret yapınca Çevik Atmaca onu kadının kucağına bıraktı. Kadın kediyi ağırlaşmış eliyle yavaşça okşadı. Kedi hemen yayıldı, gerindi, cadıya bakarak mırıldanmaya başladı.

"Onu bir süre ödünç alabilir miyim?"

Yaşlı cadı eliyle kedi yavrusunun üzerinden, açık bir şekilde, Al senin olsun, senin olmasından memnuniyet duyarım, diyen asil bir hareket yaptı.

"Kızılağaç Usta'nın bazı rahatsızlık verici rüyaları var da; belki geceleri yanına bir hayvan alırsa sıkıntısını biraz azaltabilir diye düşündüm."

Yosun bakışlarını Kızılağaç'a kaldırıp ciddiyetle başım salladı, kedi yavrusunun karnından tutarak onu Kızılağaç'a doğru uzattı. Kızılağaç kediyi ihtiyatla eline aldı. Kedi ne hırladı, ne de ısırdı. Kollarından tırmanarak, gevşekçe ensesinde toplamış olduğu saçlarının altına boynuna yerleşti.

Kedi yavrusunu Kızılağaç'ın gömleğinin içine sokup Yaşlı Büyücü'nün evine yürürlerken Çevik Atmaca açıkladı. "Bir zamanlar, sanatta daha yeniyken hummalı küçük bir çocuğu iyileştirmem istenmişti. Oğlanın ölmekte olduğunu anlamıştım ama bir türlü onu bırakmaya razı olamadım. Onu izlemeye çalıştım. Onu geri getirmek için. Taş duvarın ötesine geçerek... Böylece burada bedenen, yatağın yanına düşüverdim ve ölmüş gibi yattım. Meselenin ne olduğunu tahmin eden bir cadı beni evime götürerek yatağa yatırdı. Evde de benimle, daha ben Roke'ta bir çocukken arkadaş olan bir hayvan vardı, kendiliğinden yanıma gelip, benimle kalan bir hayvan. Bir otak. Onları bilir misin? Galiba Kuzey'de yoklar." Kızılağaç tereddüt etti. "Sadece büyücünün nasıl Osskil'deki Terrenon

Sarayı'na geldiğini... geldiğini anlatan Kahramanlıklar'dan biliyorum. Otak onu, kendisiyle birlikte yürüyen gebbete karşı uyarmak istemiş. O gebbetten kurtulmuş ama minik hayvan kısıp ölmüş."

Çevik Atmaca yirmi adım kadar hiç konuşmadan yürüdü. "Evet," dedi. "Öyle. Otakım, kendi ahmaklığımdan duvarın yanlış tarafında kısıp kaldığımda hayatımı kurtardı; bedenim burada yatıyordu ama ruhum orada geziyordu. Otak bana geldi, beni yaladı, hani kendilerini ve yavrularını yalayarak temizledikleri gibi, kedilerin de yaptığı gibi, kuru bir dille, sabırla bana dokunarak, her temasıyla beni geri getirerek yeniden bedenime geri döndürdü. Hayvanın bana vermiş olduğu armağan sadece hayatım değildi, en az Roke'ta öğrendiklerim kadar büyük bir bilgiydi... Ama baksana, bütün bildiklerimi unutmuşum.

"Bilgi diyorum ama aslında bir sır. Hayvanlarla bizim aramızdaki fark nedir? Konuşmak mı? Bütün hayvanlar bir şekilde konuşurlar, gel, derler, dikkat, derler, daha bir sürü şey söylerler; ama hikâyeler anlatamazlar, yalan söyleyemezler. Biz bunu yapabiliriz...

"Ama ejderhalar konuşur: Onlar Gerçek Lisan'da, yalanın yer almadığı, bir hikâye anlatmanın var etmek olduğu Varoluşun dilinde konuşurlar! Yine de biz ejderhalara hayvan deriz...

"O halde belki de fark dilden kaynaklanmıyor. Belki de şudur: Hayvanlar ne iyilik, ne de kötülük yaparlar. Yapmaları gerekeni yaparlar. Biz onların yaptıkları şeylere faydalı veya zararlı diyebiliriz, ama iyi ve kötü sadece yaptığımız şeyi seçme yolunu seçebilen bize aittir. Ejderhalar tehlikelidir, evet. Bize zarar verebilirler, evet. Ama kötü değiller. Onlar bizim erdemlerimizin altındadır, herhangi bir hayvan gibi yani. Ya da ötesinde. Onların bu erdem- lerle bir alıp veremedikleri yoktur.

"Biz tekrar ve tekrar seçmek zorundayız. Hayvanlar sadece olurlar ve yaparlar. Biz boyunduruk altındayız, onlar hür. Bir hayvanla birlikte olmak demek hürriyeti biraz tanımak demek...

"Dün gece cadıların nasıl hep bir yoldaşlarının, bir cinlerinin olduğunu düşündüm. Teyzemin hiç havlamayan yaşlı bir köpeği vardı. Ona Öndengit derdi. Sonra ben Roke Adası'na ilk gittiğimde Başbüyücü Nemmerle'nin yanında her yere giden bir kuzgunu vardı. Sonra aklıma bir zamanlar bilezik yerine minik bir ejderha kertenkelesi, bir harekki takan genç bir kadın geldi. En son olarak otakımı düşündüm. Sonra da, eğer Kızılağaç'ın duvarın bu tarafında kalması için sıcak bir temasa ihtiyacı varsa, neden bu bir hayvanınki olmasın, diye düşündüm. Madem onlar yaşamı görüyorlar, ölümü değil. Belki bir köpek veya bir kedi de en az Roke'lu bir Usta kadar işe yarar... "

Öyle de oldu. Belli ki köpekler, erkek kediler, horozlar ve ne yapacağı belli olmayan Funda'nın bulunduğu bir evden ayrılmış olmaktan memnuniyet duyan yavru, güvenilir ve çalışkan bir kedi olduğunu ispatlamak amacıyla fare bulmak için evde devriye geziyor, izin verildiğinde Kızılağaç'ın saçlarının altından omzuna çıkıyor, Kızılağaç yatar yatmaz çenesinin altında mırıldanarak hemen uyumak için yerleşiyordu. Kızılağaç bütün bir gece boyunca hiçbir rüya gördüğünü hatırlamadan uyumuş, uyandığında da kedi yavrusunu göğsünün üzerinde oturmuş kulaklarını sakin bir erdemle yalarken bulmuştu.

Gerçi Çevik Atmaca hayvanın cinsiyetini anlamaya çalışırken hırlayarak onunla boğuştu. "Pekâlâ," dedi Çevik Atmaca, tehlike karşısında hayvanı hemen elinden bırakarak. "Nasıl istersen. Ya bir dişi, ya bir erkek Kızılağaç, bu kadarından eminim."

"Her halükârda ona bir isim verecek değilim," dedi Kızılağaç. "Minik kediler, mum alevi gibi sönüveriyor. Eğer isim verirsen, arkasından daha çok üzülüyorsun."

O gün, Kızılağaç'ın isteğiyle, Çevik Atmaca içten, Kızılağaç dışarıdan keçilerin otlağı boyunca yürüyerek çitleri tamire gittiler. Ne zaman çit kazıklarından birinin çürüme emaresi gösterdiği bir nokta veya ensiz tahtaların zayıfladığı bir yer bulsalar, Kızılağaç yüzünde rahat ve dikkatli bir ifadeyle, gırtlağından ve göğsünden çıkan neredeyse duyulmayan yarı anlaşılır bir fısıltıyla elini tahta üzerin de gezdirip yokluyor, çekiştiriyor, düzeltiyor, güçlendiriyordu.

Bir ara onu izleyen Çevik Atmaca, "Ben de bütün bunları hiç kaybetmeyeceğim zannederdim," diye mırıldandı.

Yaptığı işe iyice dalmış olan Kızılağaç neyi kastettiğini sormadı.

"İşte," dedi, "bu tutar." Sanki yapılanların işe yarayıp yaramayacağını denemek istercesine tos vurup yoklayan iki meraklı keçi refakatinde yollarına devam ettiler.

"Düşünüyordum da," dedi Çevik Atmaca, "Havnor'a gitsen fena olmayacak."

Kızılağaç ona telaşla baktı. "Şey," dedi. "Ben de belki oradan... o yerden uzak kalmayı becerebilirsem... eve Taon'a dönebilirim diye düşünmüştüm." Kendi söylediğine kendi de inanmamıştı.

"Dönebilirsin ama bunun akıllıca olacağını sanmam."

Kızılağaç gönülsüzce, "Bu bir kedi yavrusundan çok fazla şey istemek olacak, bir adamı koca bir ölüler ordusuna karşı savunmak."

"Öyle."

"Ama... Havnor'da ne yapacağım?" Sonra ani bir umutla, "Sen de benimle gelir misin?" dedi.

Çevik Atmaca başını tek bir kez salladı. "Ben burada kalacağım."

"Şekillendirme Ustası... "

"Seni bana yolladı. Ben de seni, hikâyeni dinleyecek ve bunu hakkıyla yorumlayacak insanlara yolluyorum... Sana söylüyorum Kızılağaç, Şekillendirme Ustası beni hâlâ eski ben sanıyor. Benim burada Gont ormanlarında saklandığımı ve büyük bir ihtiyaç anında saklandığım yerden çıkacağımı sanıyor." Yaşlı adam terle ıslanmış yamalı giysilerine, tozlu pabuçlarına baktıktan sonra güldü. "Tüm asaletimle," dedi. "Meee," dedi kahverengi keçi tam arkasından.

"Ama yine de Kızılağaç, seni buraya yollamakla doğru bir iş yapmış çünkü eğer Havnor'a gitmemiş olsaydı, burada olacaktı."

"Tenar Hanım mı?"

"Hama Gondun. Şekillendirme Ustası ona öyle demişti," dedi Çevik Atmaca, çitin üzerinden Kızılağaç'a bakarak, gözlerinin derinliği nihayetsizdi. "Gont'tan bir kadın. Gontlu Kadın. Tehanu."

İKİNCİ BÖLÜM -SARAYLAR

Kızılağaç rıhtıma indiğinde Uzakaşıran hâlâ orada, kereste yüklüyordu; ama genç adam o gemide artık makbul olmadığını biliyordu. Onun yanına bağlanmış küçük, eski püskü bir koster olan Hoş Gül'e gitti.

Çevik Atmaca ona kral tarafından imzalanmış ve Barış Rünü ile mühürlenmiş bir serbest geçiş mektubu vermişti. "Eğer fikrimi değiştirirsem kullanayım diye yollamıştı," demişti yaşlı adam burun kıvırarak. "Sana faydası olur." Geminin kaptanı geminin veznedarını çağırıp mektubu okuttuktan sonra saygılı bir tavır takınarak sıkışık kamaralar ve yolculuğun uzunluğu nedeniyle özürler dilemeye başladı. Hoş Gül Havnor'a gidiyordu gitmesine ama bir kosterdi, limandan limana ufak tefek mallar taşıyordu ve Büyük Ada'nın güneydoğu kıyısından dolanıp Kralın Şehri'ne gitmek bir ayını alırdı.

Bunun kendisi için bir sakıncası olmadığını söyledi Kızılağaç. Çünkü yolculuktan korkuyor idiyse bile, yolculuğun sonundan daha çok korkuyordu.

Yeni aydan yanmaya süren deniz yolculuğu onun için tam bir huzur yolculuğu olmuştu. Gri kedi yavrusu sıkı bir yolcu çıkmıştı; gün boyunca bütün vaktini fare avıyla geçiriyor ama gece olunca sadakatle gelip çenesinin altına, yana, ya da elinin eriştiği bir yere kıvrılıyordu; Kızılağaç hiç eksilmeyen bir hayretle görüyordu ki bu sıcacık yaşamın minicik parçacığı onu taş duvardan ve duvar üzerinden ona seslenenlerden koruyordu. Ama tam olarak değil. Kızılağaç'a onları tümüyle unutturacak kadar değil. Oradaydılar, karanlıkta uyku örtüsünün, gündüz güneşin parlaklığının hemen ardında. O sıcak gecelerde geminin güvertesinde yatarken sık sık gözlerini açıyor, yıldızların geminin hareketiyle sallanıyormuşçasına hareket edişini, batıya doğru ilerleyişlerini izliyordu. Hâlâ tekin sayılmazdı. Fakat yazın yarısını Kameber, Barnisk ve Büyük Ada sahillerinde geçirdikten sonra artık hayaletlerine sırtını dönebilirdi.

Günler boyunca kedi yavrusu, neredeyse kendisi kadar büyük genç bir sıçanın peşine düşüp durdu. Leşi güverteden gurur ve zahmetle sürüklediğini gören gemicilerden biri ona Asıl dedi. Kızılağaç da bu ismi benimsedi.

Ebavnor Boğazı'ndan geçip Havnor Körfezinin ana girişinden geçtiler. Dünyanın ortasındaki şehrin ak kuleleri, mesafenin pusundan kurtularak güneşin aydınlattığı sular üzerinden görünür hale geliyordu. Girerlerken Kızılağaç geminin pruvasında durup başını kaldırdığında en yüksek kulenin zirvesinde gümüşten bir şimşek, Erreth -Akbe'nin Kılıcı'nı gördü.

O anda, kıyıya çıkıp elinde krala yazılmış bir mektupla büyük şehrin büyük insanları arasına katılmaktansa, geminin güvertesinde kalıp bir kıyıdan bir kıyıya dolaşabilmeyi diledi. Ulaklık işi için yaratılmamış olduğunu biliyordu. Neden bu kadar ağır bir yük yüklenmişti omuzlarına? Nasıl oluyordu da âli meseleler ve derin sanatlar hakkında hiçbir şey bilmeyen bir köy sihirbazı bir karadan bir karaya, büyücüden hükümdara, yaşayandan ölene bu yolculukları yapıyordu?

Buna benzer bir şeyi Çevik Atmaca'ya sormuştu. "Bütün bunlar beni aşıyor," demişti Çevik Atmaca. Yaşlı adam ona bir süre baktıktan sonra ona gerçek ismiyle seslenerek, "Dünya engin ve gariptir Hara, ama akıllarımızdan daha garip ve engin değil. Bunu bir düşün," demişti.

Şehrin arkasında, kara tarafındaki gökyüzü, şimşeklerle yüklü bir fırtınayla kararmıştı. Kuleler bu morumsu kara önünde bembeyaz yanıyor, martılar kulelerin üzerinde rüzgârda savrulan kıvılcımlar gibi süzülüyordu. Hoş Gül demirledi, iskele tahtaları sürüldü. Bu kez, bohçasını sırtlandığında gemiciler ona iyi şanslar diledi. İçinde Asıl'ın sabırla sinmiş olduğu kapalı sepetini alarak kıyıya çıktı.

Caddeler çok ve kalabalıktı ama saraya giden yol aşikârdı; onun da oraya giderek Başbüyücü Çevik Atmaca'dan krala bir mektup getirdiğini söylemekten başka ne yapabileceğine dair bir fikri yoktu.

Bunu da birçok kere yaptı.

Muhafızdan muhafıza, subaydan subaya, sarayın geniş dış merdivenlerinden yüksek antrelere, yaldızlı tırabzanları olan merdivenlerden, duvarları halı kaplı iç odalara, çini, mermer ve meşe zeminlerin üzerinden, oymalı tahta kaplamalı, kirişli, kemerli, resimli tavanların altından giderek tekerlemesini tekrarladı: "Bir zamanlar Başbüyücü olan Çevik Atmaca'dan, krala bir mektup getirdim." Mektubunu vermiyordu. Bir heyet; kuşkucu, yarı uygar, kendini beğenmiş, zamana ayak uyduran, zorluk çıkartan muhafızlar, teşrifatçılar, subaylardan oluşan bir kalabalık toplanmaya, etrafında birikmeye başlayarak onu takip ettiler ve saraya girişini engellediler.

Derken hepsi ortadan çekildi. Bir kapı açıldı. Arkasından kapandı.

Sakin bir odada tek başına duruyordu. Geniş bir pencere kuzeybatı yönündeki çatılara bakıyordu. Fırtına bulutu dağılmış ve Onn Dağı'nın geniş gri zirvesi uzaktaki tepelerin üzerinde süzülmeye başlamıştı.

Başka bir kapı açıldı. Siyahlar giymiş, Kızılağaç yaşlarında, hızlı hareket eden, bronz kadar pürüzsüz, ince ve güçlü bir çehreye sahip bir adam içeri girdi. Kızılağaç'a doğru ilerledi: "Kızılağaç Efendi, ben Lebannen." Kızılağaç'ın eline dokunmak için sağ elini uzattı, avuç avuca, Ea ve Enlades'te âdet olduğu üzere. Kızılağaç da bu bildik el hareketine gayri ihtiyari karşılık verdi. Sonra diz çökmesi gerektiğini hatırladı, ya da en azından eğilerek selam vermesi gerektiğini ama bunu yapma zamanı geçmiş gibiydi. Afallamış bir halde kalakaldı.

"Çevik Atmaca Bey'den mi geldiniz? O nasıl? İyi mi?"

"Evet hükümdarım. Size-" Kızılağaç aceleyle ceketini yoklayarak, sonunda kralın tahtında oturduğu taht odasına götürüldüğünde diz çökerek sunmayı tasarladığı mektubu aradı- "bu mektubu yolladı hükümdarım."

Kendisini izleyen gözler uyanık, nazik, en az Çevik Atmaca'nınkiler kadar yılmaz bir keskinlikteydi ama aklının çok daha fazlasını içeride kendine saklıyordu. Kral, Kızılağaç'ın uzattığı mektubu alırken nezaketi eksiksizdi. "Ondan gelen tek bir sözü taşıyan kişi, en içten şükranlarımı ve muhabbetimi kazanmış demektir. Müsaade eder misiniz?"

Kızılağaç sonunda eğilerek selam vermeyi becerdi. Kral, mektubu okumak için pencereye ilerledi.

En azından iki kere okuduktan sonra katladı. Yüzü en az daha önceki kadar sakindi. Kapıya giderek dışarıdaki biriyle konuştuktan sonra Kızılağaç'ın yanına döndü. "Rica ederim," dedi, "benimle oturun. Bize yiyecek bir şeyler getirecekler. Bütün akşamüstü saraydaymışsınız, biliyorum. Eğer cümle kapısındaki yüzbaşının bana haber yollayacak kadar aklı olabilseydi etrafıma ördükleri duvarlara tırmanma, hendeklerde yüzme zahmetinden kurtarabilirdim sizi... Çevik Atmaca Beyimle birlikte mi kaldınız? Uçurumun kenarındaki evinde?"

"Evet."

"Sizi kıskanıyorum. Ben oraya hiç gitmedim. Ömrümün ilk yarısının sonunda onunla Roke'ta ayrıldığımızdan beri onu görmedim. Benim Gont'a, yanına gitmeme müsaade etmiyor. Taç giyme törenime de gelmedi." Lebannen, sanki söylediği hiçbir şeyin ehemmiyeti yokmuş gibi gülümsedi. "Bana krallığımı verdi," dedi. Oturarak, başıyla Kızılağaç'a küçük masasının diğer tarafında, karşısında bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Kızılağaç masanın üzerine kakılmış fildişi ve gümüş kıvrımlı motiflere, ince kılıçlara dolanmış bir üvez ağacının yaprak ve çiçeklerine baktı.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu kral; soğuk et, tütsülenmiş alabalık, marul ve peynir dolu tabaklar kendilerine sunulurken havadan sudan konuştu. İştahla yemeğini yiyerek Kızılağaç'ın da kendini rahat hissetmesini sağladı; sonra kristal kadehlere soluk yakut renginde şarap koydu. "Beyime ve sevgili dostuma," dedi. Kızılağaç mırıldandı, "Ona" ve içti.

Kral birkaç yıl önce ziyaret etmiş olduğu Taon'dan bahsetti. Kızılağaç kralın Meoni'de olduğu sırada' adada yaşanan heyecanı hatırlamıştı. Sonra, o sırada şehirde bulunan Taon'lu bazı müzisyenlerden, saray için müzik yapmaya gelen harpçılardan ve şarkıcılardan söz etti; belki de içlerinde Kızılağaç'ın tanıdıkları vardı; gerçekten de söylemiş olduğu isimler tanıdıktı. Konuğunu rahatlatma konusunda çok becerikliydi; ayrıca yemek ile şarabın da hatırı sayılır bir katkısı olmuştu.

Yemeklerini bitirdiklerinde kral yarımşar kadeh şarap daha doldurarak, "Mektup daha çok sizin hakkınızda. Bunu biliyor muydunuz?" Sesi, havadan sudan konuşurken takındığı tondan pek farklı değildi, Kızılağaç bir an için şaşırdı.

"Hayır," dedi.

"Ne hakkında olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Belki rüyalarımda gördüklerimle ilgilidir," dedi Kızılağaç, alçak sesle konuşup bakışlarını yere indirerek. Kral onu bir an süzdü. Bakışlarında gücendirici bir şey yoktu ama tetkikinde birçok adamın olabileceğinden daha açıktı. Sonra mektubu alarak Kızılağaç'a uzattı.

"Beyim, benim okumam çok azdır."

Lebannen şaşırmamıştı -sihirbazların bir kısmı okumasını bilirdi, bir kısmı bilmezdi- ama misafirini zor durumda bıraktığı için bariz bir şekilde utanmıştı. Çehresinin altınımsı bronz teni koyu kırmızıya çalmıştı. "Özür dilerim Kızılağaç. Ne söylediğini ben size okuyabilir miyim?" dedi.

"Zahmet olmazsa beyim," dedi Kızılağaç. Kralın utanması, bir anlığına kendisini kralla eşit hissetmesine sebep olmuştu ve ilk kez tabii bir halde, sıcak bir ifadeyle konuşmuştu.

Lebannen mektubun selam bölümü ile birkaç satırını gözleriyle taradıktan sonra yüksek sesle okudu:

'"Sana bu mektubu getiren Taonlu Kızılağaç rüyasında kendi rızası dışında, seninle birlikte geçmiş olduğumuz diyara çağrılıyor.

Sana ıstırapların dinmiş olduğu yerdeki ıstırabı ve hiçbir şeyin değişmediği yerdeki değişimi anlatacak. Biz Kuğu'nun açmış olduğu kapıyı kapatmıştık. Şimdi ise belki de duvarın kendisi yıkılıyor. Roke'a gitmiş. Onu bir tek Azver duymuş. Kralım Efendim de onu duyacak ve irfanı gereğince hareket edecektir. Kralım Efendime hayat boyu duyduğum saygı ve itaati Kızılağaç'la yollarım. Aynı zamanda hanımım Tenar'a da hayat boyu duyduğum saygı ve selamı. Kızılağaç aynı zamanda sevgili kızım Tehanu'ya da sözlü bir mesaj getirmiştir.' Ve Talon rünüyle imzalamış." Lebannen bakışlarını mektuptan kaldırıp Kızılağaç'ın gözlerine çevirerek, uzun uzun baktı: "Rüyanızda ne gördüğünüzü bana anlatır mısınız?"

Kızılağaç bir kez daha hikâyesini anlattı.

Kısaca anlattı ve pek de iyi anlatamadı. Çevik Atmaca'dan korku duymuş olsa bile eski başbüyücü, Kızılağaç için bildik bir yaşlı köylü veya çiftçi gibi görünüyordu, öyle giyinmişti ve öyle yaşıyordu ve bu basitlik bütün yüzeysel çekingenliği de alıp götürmüştü. Fakat ne kadar iyi yürekli ve nazik olursa olsun kral bir krala benziyordu, kral gibi davranıyordu, kralın ta kendisiydi ve bu mesafe Kızılağaç için aşılamazdı. Elinden geldiğince anlattı hikâyesini çabuk çabuk ve rahat bir nefes alarak bitirdi.

Lebannen bir iki soru sordu. Zambak, sonra da Gannet, Kızılağaç'a birer kez dokunmuştu: Bir daha hiç dokunan olmamış mıydı? Ve Gannet'in teması yakmış mıydı?

Kızılağaç elini uzattı. İzler, bir aydır güneşten yanan teni altında belli belirsizdi.

"Bence, eğer yaklaşırsam duvardaki insanların hepsi bana dokunabilir," dedi.

"Ama sen onlardan uzak duruyorsun, öyle mi?"

"Öyle yaptım."

"Ve hayatta tanıdığın insanlar değil?"

"Bazen bir ikisini tanıyormuşum gibi geliyor."

"Ama bir daha karını hiç görmedin, öyle mi?"

"O kadar fazlalar ki beyim. Bazen orada olduğunu düşünüyorum. Ama göremiyorum." Bu konuda konuşmak her şeyi yaklaştırmıştı, çok yaklaştırmıştı. İçinde korkunun yeniden yükselmeye başladığını fark etti. Odanın duvarlarının, akşam göğünün ve havada yüzer gibi duran dağ zirvesinin yana çekilen bir perde gibi eriyivereceğini, onu her zaman durduğu o yerde, taştan duvarın yanındaki karanlık tepede bırakacağını düşünmüştü.

"Kızılağaç."

Başını kaldırdı, sarsılmıştı, başı dönüyordu. Oda aydınlık gelmişti; kralın yüzü sert ve netti.

"Burada, sarayda kalır mısın?"

Bu bir davetti ama Kızılağaç bunu emir addedip sadece başını sallayabildi.

"Güzel. Tehanu Hanım'a getirdiğin mesajı yarın vermeni sağlarım. Ayrıca Ak Hanım'ın da seninle konuşmak isteyeceğini biliyorum."

Adam eğildi. Lebannen de döndü.

"Beyim... "

Lebannen geri döndü.

"Kedimi yanımda tutabilir miyim?"

En ufak bir tebessüm, en ufak bir alay emaresi belirmedi. "Tabii ki."

"Beyim, sizi rahatsız eden bir haber getirmiş olmak da gönülden üzüyor beni!"

"Seni yollayan kişiden gelecek olan tek bir söz bile hem bana, hem de taşıyanına şereftir. Ayrıca dürüst bir adamdan kötü bir haber almayı, bir dalkavuktan duyacağım yalanlara her zaman tercih ederim," dedi Lebannen. Kızılağaç bu sözlerin ardında yurdu olan adanın vurgusunu duyunca biraz neşelendi.

Kral dışarı çıkar çıkmaz, Kızılağaç'ın girdiği kapıdan hemen bir adam belirdi. "Beni izlerseniz sizi odanıza götüreceğim beyim," dedi. Efendi, yaşlıca, iyi giyimli bir adamdı; Kızılağaç adamı, bir soyluyu mu yoksa bir hizmetliyi mi izlediği konusunda hiçbir fikri olmadan izledi ve o yüzden Asıl'ı sormaya cesaret edemedi. Kralla karşılaştığı odadan önceki odada subaylar, muhafızlar ve teşrifatçılar sepetini orada bırakması için ısrar etmişlerdi. O ana kadar en az on, on beş memur tarafından kuşkuyla bakılmış ve uygunsuz bulunarak incelenmişti. Belki on, on beş defa şehirde bırakacak bir yeri olmadığı için kedisini yanına almak zorunda kaldığını izah etmişti. Sepetini bırakmak zorunda kaldığı giriş odası arkasında bir yerlerde kalmıştı; odadan geçerlerken sepeti görememişti, artık hiç bulamazdı, sarayın ta öbür tarafında, koridorların, hollerin, geçitlerin, kapıların arkasında kalmıştı...

Rehberi eğilip selam vererek onu duvarları ve zemini halı kaplı, işli minderli bir sandalyesi, limana bakan bir penceresi, üzerine koca bir kâse yaz meyvesiyle bir sürahi su konmuş bir masası olan çok güzel, küçük bir odada bırakmıştı. Ve sepeti de oradaydı.

Sepeti açtı. Asıl, saraylara olan aşinalığını gözler önüne seren sakin bir edayla dışarı çıktı. Gerindi, selamlarcasına Kızılağaç'ın parmaklarını kokladı, eşyaları inceleyerek odayı dolaştı. Duvarda, içinde yatak bulunan bir girinti görerek hemen yatağın üzerine atladı. Kapı nezaketle çalındı. Genç bir adam kapağı olmayan büyük, düz ve ağır bir tahta kutu taşıyarak içeri girdi. Kızılağaç'ı eğilerek selamladıktan sonra, "Kum beyim," diye mırıldandı. Kutuyu yatağın bulunduğu bölümün uzak köşesine bıraktı. Yeniden eğilerek selam verdikten sonra çıktı.

"Eee," dedi Kızılağaç yatağa oturarak. Kedi yavrusuyla konuşma alışkanlığı yoktu. Onların ilişkisi sessiz, güvene dayalı bir temasa bağlıydı. Fakat biriyle konuşması gerekiyordu. "Bugün kralla tanıştım," dedi.

Kral kendi yatağına oturmadan önce bir sürü insanla konuşmak zorundaydı. En önemlileri de Kargların Yüce Kralı'ndan gelen elçilerdi. Havnor'daki görevlerini tamamlamış olan elçiler, Lebannen'i memnun edemediyseler bile kendileri memnun olarak ayrılmak üzereydiler.

Bu elçilerin, yıllar boyunca sabırla yapılan görüşme önerilerinin, davetlerin ve görüşmelerin sonucu olan gelişini dört gözle beklemişti. Çünkü krallığının ilk on yılında Karglar ile hiçbir ilişkiye girememişti. Avvabath'taki Tanrı Kral anlaşma ve ticaret önerilerini reddetmiş, sefirlerini dinlemeden geri yollamış, tanrıların lanetli sihirbazlar şöyle dursun, adi ölümlülerle bile toplantı yapmayacağını bildirip durmuştu. Fakat Tanrı Kral'ın evrensel ilahi imparatorluk ilanını, allahsız Batı'yı talan edecek tüylü savaşçıları taşıyan yüzlerce tehlikeli gemi izlememişti. Adalar Diyarı'nın doğu adalarını kasıp kavuran korsan istilaları bile uzun zaman önce sonlanmıştı. Korsanlar Karego-At'tan kaçırabildikleri ne kadar mal varsa bunu Adalar Diyarı'nın demir, çelik ve bronzuna karşılık alıp satmaya çalışmanın yollarını arayan kaçakçılar olmuştu, çünkü Kargad Diyarı maden ve metal açısından fakirdi.

İşte bu kanun dışı tacirlerden duyulmuştu ilk kez Yüce Kral'ın yükselişi.

Kargad Diyarı'nın en doğusundaki büyük ve fakir ada olan Hur-at-Hur'da Thol adlı yerel bir diktatör Huunlu Thoreg ve Tanrı Wuluah soyundan geldiğini iddia ederek kendisini bu diyarın Yüce Kralı ilan etmişti.

Bundan sonra Atnini'yi fethettikten sonra Hur-at-Hur ile Atnini'den topladığı bir filo ve hücum ordusuyla zengin merkezi ada KaregoAt üzerinde hak iddia etmişti. Askerleri başkent olan Awabath'a doğru savaşarak ilerlerken şehir ahalisi Tanrı Kral'ın zulmüne karşı ayaklanmıştı. Yüksek rahipleri öldürerek bürokratları tapınaklardan uzaklaştırmışlar, kapıları sonuna kadar açarak Kral Thol'u, Thoreg tahtına sokaklarda tezahüratlar ve ellerinde bayraklarla buyur etmişlerdi.

Tanrı Kral muhafızlarının, Atuan Mezarları Mahali kâhinlerinin kalanı ile kaçmıştı. Orada, çölde, İsimsizlerin türbelerinin depremle yerle bir olmuş kalıntıları arasında, hadım edilmiş rahiplerinden biri Tanrı Kral'ın gırtlağını kesmişti.

Thol kendisini Dört Kargad Diyarı'nın Yüce Kralı ilan etti. Lebannen bunun haberini alır almaz kardeş kralı selamlamak için elçilerini yollamış ve Adalar Diyarı'nın iyi niyeti hakkında garanti vermişti.

Beş yıl süren zorlu ve yorucu diplomasi nihayet sonuç vermişti. Thol tehdit altındaki bir tahtta oturan sert bir adamdı. Dinin enkazı altında ülkesinin tüm denetimi riskli bir hal almış, tüm otorite sorgulanır bir hale gelmişti. Daha ikincil durumdaki krallar sürekli kendi hükümranlıklarını ilan ediyor ve Yüce Kral tarafından güç kullanarak itaate zorlanıyorlardı. Türbelerden ve mağaralardan çıkan bazı tarikatçılar, "Lanet olsun kudretliye!" diye bağrışarak ilahi kişiyi öldürenleri depremlerin, deniz taşkınlarının, salgın hastalıkların beklediği kehanetinde bulunuyorlardı. Sorunlu, bölünmüş bir imparatorluğu idare eden Thol güçlü ve zengin Adalar Diyarı'na pek güvenemiyordu.

Krallarının dostluk hakkında konuşması ve Barış Halkası'nı gösterip durması ona pek bir şey ifade etmiyordu. Kargların bu halkada bir hakları yok muydu? Kadim günlerde Batı'da yapılmıştı ama uzun bir zaman önce Hupunlu Kral Thoreg onu kahraman Erreth -Akbe'den bir armağan, Karg ve Hard diyarları arasında bir dostluk işareti olarak kabul etmişti. Halka yok olmuştu ve dostluk değil savaşlar yaşanmıştı. Fakat sonra Atmaca Büyücü halkayı bularak, hem onu hem Atuan Mezarları Rahibesi'ni kaçırmış ve ikisini de Havnor'a götürmüştü. Adalar Diyarı'ndakilere işte ancak bu kadar güvenilirdi.

Sefirleri aracılığıyla Lebannen sabırla ve kibarca aslında Barış Halkası'nın Morred'in Elfarran'a verdiği bir armağan, Adalar Diyarı'nın en çok sevilen kral ve kraliçesine ait çok sevilen bir hatıra olduğuna dikkat çekmişti. Aynı zamanda çok kutsal bir şey olduğuna da, çünkü üzerinde kudretli bir takdis tılsımı olan Bağ rünü bulunmaktaydı. Dört asır kadar önce Erreth-Akbe halkayı bozulmayacak bir barışın teminatı olarak Kargad Diyarı'na götürmüştü. Fakat Awabath rahipleri teminata aldırış etmemiş ve halkayı kırmıştı. Kırk yıl kadar önce Roke Adası'ndan Çevik Atmaca ile Atuan' dan Tenar, Halka'yı yeniden birleştirmişti. O halde neden barış da yeniden oluşmasındı?

Kral Thol'a yolladığı mesajlarının özü buydu.

Bir ay önce, tam yazın yapılan Uzun Dans'tan sonra, Felkyolu Geçidi'den bir gemi filosu yelken açıp çıkmış Ebavnor Boğazı'ndan ve sonra Havnor Körfezi'nin girişinden geçmişti: İçinde sorguçlu askerler, muhteşem kaftanlar giymiş elçiler ve birkaç peçeli kadın taşıyan kırmızı yelkenli uzun kırmızı gemiler.

"Atası Wuluah olan, Thoreg tahtında oturan Yüce Kral Thol'un kızı, Solea Adası'ndan Kraliçe Elfarran gibi Barış Halkası'nı koluna taksın; bu Batı ile Doğu Adaları arasında ebedi bir barışın işareti sayılsın."

Yüce Kral'ın Lebannen'e yolladığı mesaj buydu. Büyük Hardca rünlerle bir kâğıt tomarı üzerine yazılmıştı ama bunu Kral Lebannen'e vermeden önce Thol'un büyükelçisi yazıyı Havnor'daki sarayda, Karglı sefirlere hürmetlerini göstermek için toplanmış olan tüm saray ahalisinin hazır bulunduğu elçilerin karşılanma töreninde, halk önünde yüksek sesle okumuştu. Belki büyükelçinin aslında Hardca okuyamayıp sözleri ezberinden yavaşça ve yüksek sesle tekrarlamasından dolayı sesinde bir ültimatom tınısı duyuluyordu. Prenses hiç konuşmadı. Kendisine Havnor'a kadar refakat etmiş on cariye ya da köle kız ile telaşla ona göz kulak olan, ona saygıda kusur etmeyen bir sürü saraylı hanımın arasında duruyordu. Peçeliydi, anlaşıldığı kadarıyla Hur-at-Hur'da soylu kadınlar arasında âdet olduğu üzere tamamen örtülü yani. Altın sırma işlemeli çizgileri olan kırmızı peçeler

düz kenarlı bir şapkadan veya bir topuzdan doğruca yere iniyordu; öyle ki prenses kırmızı bir sütun veya sırık gibi duruyordu: Silindir şeklinde, hatları belirsiz, hareketsiz, sessiz.

"Yüce Kral bizi şereflendirdiler," dedi Lebannen net, sakin bir sesle; sonra duraksadı. Saray halkı ile elçiler bekledi. "Hoş geldiniz prenses," dedi peçeli surete. Suret kıpırdamadı.

"Prenses Nehir Köşkü'ne yerleşsinler ve her dileği yerine getirilsin," dedi Lebannen.

Nehir Köşkü, şehrin kuzey ucunda küçük Serrenen Nehri üzerine kurulmuş teraslarıyla küçük ama çok güzel bir saraydı. Kraliçe Heru yaptırmıştı o köşkü ve buraya Kraliçenin Köşkü denirdi. Lebannen tahta çıktığında köşk, Yeni Saray ismini alan ve kralın yaşadığı Maharion Sarayı ile birlikte onarılmış, yeniden döşenmişti. Kral Nehir Köşkü'nü sadece yaz şenliklerinde ve bazen birkaç günlüğüne kendine vakit ayırabildiğinde kullanırdı.

Saraylılar arasında hafif bir hışırtı oldu. Kraliçenin Köşkü mü?

Karglı elçilerin arasına girip birkaç iltifatta bulunduktan sonra Lebannen kabul salonundan ayrıldı.

Soyunma odasına, bütün hayatı boyunca tanıdığı yaşlı uşağı Meşe ile birlikte bir kralın en yalnız kalabileceği yere gitti.

Yaldızlı kâğıt tomarını masaya çarptı. "Fare kapanında peynir," dedi. Titriyordu. Her zaman üzerinde taşıdığı hançeri kınından silkip çıkartarak dosdoğru Yüce Kral'ın mesajının üzerine sapladı. "Ne çıkarsa bahtına," dedi. "Mal gibi. Halka onun koluna, tasma da benim boynuma takılacak."

Meşe onu boş bir yılgıyla izliyordu. Enlad'lı Prens Arren sinirlerine her zaman hâkim olurdu. Çocukken bir an için ağlayabilirdi, tek bir acı hıçkırık ama hepsi o kadar olurdu. Çok iyi yetiştirilmişti, hiddetini belli etmeyecek kadar iyi disiplin edilmişti. Ve bir kral olarak, ülkesini ölülerin diyarını geçerek kazanmış bir kral olarak sert olabilirdi ama her zaman için, diye düşünürdü Meşe, hiddetlenmeyecek kadar mağrur ve güçlüydü.

"Beni kullanamayacaklar!" dedi Lebannen, hançeri yeniden saplayarak; yüzü öfkeyle o kadar kararmış, o kadar körleşmişti ki yaşlı adam gerçekten korkarak geriledi.

Lebannen onu gördü. Her zaman etrafındaki insanları görürdü.

Hançerini yeniden kınına soktu. Daha sakin bir sesle, "Meşe, ismim üzerine yemin ederim ki o beni tahtına çıkmak için bir basamak olarak kullanamadan, hem Thol'u, hem de krallığım yok edeceğim." Sonra derin bir nefes alarak, Meşe'nin altınla ağırlaşmış devlet kaftanım omuzlarından alması için oturdu.

Meşe kimseye bu manzaranın tek bir kelimesini dahi aktarmadı ama tabiidir ki etrafta derhal Kargların prensesi ve kralın bu konuda ne yapacağına -ya da aslında, ne yapmış olduğuna- dair sürekli tahminler yürütülmeye başladı.

Kral, prensesi eş olarak almayı kabul ettiğini söylememişti. Çünkü herkes prensesin krala eş olarak sunulduğu konusunda hemfikirdi; Elfarran'ın Halkası hakkında söylenenler bu teklifi, ya da

pazarlığı, ya da tehdidi pek de örtük olmayan bir biçimde dile getiriyordu. Ama kral bu teklifi reddetmemişti de. Herkesin bıkmadan tahlil edip durduğu gibi tepkisi, prensesi bir konuk olarak kabul ettiğini, onun tüm arzularının yerine getirilmesini istediğini ve onu Nehir Köşkü'nde, yani Kraliçenin Köşkü'nde oturtacağını belirtmek olmuştu. Ee, bu da önemli sayılırdı herhalde? Ama öte yandan neden Yeni Saray'da kalmasına izin vermemişti? Neden onu şehrin ta öteki ucuna yollamıştı?

Lebannen'in taç giydiği günden beri, soylu sülalelere mensup hanımlar, Enlad, Ea ve Shelieth kraliyet ailesinden gelen prensesler ya sarayı ziyarete, ya da sarayda kalmaya gelmişlerdi. Hepsi kraliçelere layık ağırlanmışlardı; ayrıca kral hepsinin düğünlerinde de dans etmişti, birer birer soylular veya halktan zengin adamlarla evlenmeye razı olduklarında. Kralın kadınların sohbetinden, fikirlerinden hoşlandığı herkes tarafından bilinirdi; güzel bir kızla ilgilenmeye, akıllı bir kadını kendisine fikir vermesi, takılması veya onu teselli etmesi için davet etmeye can atardı. Fakat hiçbir kız veya kadın, onunla evlenme ihtimalinin gölgesine dahi yaklaşamamıştı. Ve hiçbiri Nehir Köşkü'nde yaşayamamıştı.

Kralın bir kraliçeye ihtiyacı olduğunu danışmanları krala muntazam aralıklarla hatırlatıyordu.

Hakikaten evlenmen lazım Arren, demişti annesi onu son kez sağ gördüğünde.

Morred'in vârisinin vârisi olmayacak mı? diye soruyordu halktan insanlar.

Hepsine çeşitli sözler ve çeşitli şekillerde, Bana zaman tanıyın, diyordu: Bir krallığın yıkıntılarını yeniden inşa etmem gerekiyor. İzin verin de evimi bir kraliçeye layık, diyarımı çocuklarımın yönetebilecekleri bir hale getireyim. Çok sevilen ve güvenilen bir kral olduğu ve genç sayılabileceği için, bütün ağırbaşlılığına rağmen çekici ve ikna edici olmayı başardığı için peşinden koşan kızların elinden kurtulabilmişti. O ana kadar.

O gergin kızıl peçenin altında ne vardı acaba? O hiçbir şey göstermeyen çadırın içinde yaşayan kimdi? Prensesin maiyetine verilen hanımlara soru üzerine soru soruluyordu. Güzel miydi? Çirkin mi? Uzun ve ince, kısa ve yapılı, süt kadar beyaz, çiçek bozuğu tenli, tek gözlü, san saçlı, siyah saçlı, kırk yaşında, on yaşında, salyalarını toparlayamayan bir geri zekâlı, zeki bir güzel olduğu doğru muydu?

Zamanla bütün dedikodular tek bir yönde gelişmeye başladı. Çocuk denecek yaşta olmasa da gençti; saçı ne sarı ne siyahtı; yeterince güzel, diyordu bazı hanımlar; kaba diyordu diğerleri. Hepsi tek kelime Hardca konuşamadığını ve öğrenmeye niyeti olmadığını söylüyordu. Yanındaki kadınların arasına saklanıyor, odasından çıkmaya zorlanınca da kırmızı çadıra benzeyen peçesine bürünüyordu. Kral ona bir nezaket ziyaretinde bulunmuştu. O ise eğilerek selam vermemiş, konuşmamış, tek bir harekette bulunmamış ama öylece durmuştu, yaşlı İyesa Hanım'ın öfkeyle dediği gibi, "kırmızı tuğladan bir baca misali."

Kral onunla, kendisine Kargad Toprakları'nda sefir olarak hizmet veren kişiler ve oldukça iyi Hardca konuşabilen Karg büyükelçisi aracılığıyla konuşmuştu. Adam zahmetle kralın iltifatlarını ve prensesin dilek ve isteklerini bilme isteğini iletmişti. Tercümanlar prensesin, daha kısa ve sanki biraz daha içini gösteren peçeleri olan kadınlarıyla konuştular. Kadınlar hareketsiz, kırmızı, yuvarlak

sütunun etrafında toplanarak bir şeyler mırıldanıp, vızıldadıktan sonra tercümanlara dönerek krala, prensesin her şeyden memnun olduğunu ve bir şey istemediğini söylediler.

Tenar ile Tehanu, Gont'tan geldiklerinde prenses yarım aydır oradaydı. Lebannen onlara, Karg filosu gelmeden kısa bir süre önce ne prenses, ne de Kral Thol ile ilgisi olan nedenlerden dolayı gelmeleri için yalvaran bir mesaj ile bir gemi yollamıştı. Fakat Tenar ile ilk yalnız kaldığında, "Ne yapacağım onu? Ne yapabilirim?" diye patladı.

"Anlat bana olanları," dedi Tenar, biraz şaşırmış görünerek.

Yıllar içinde birbirlerine birkaç mektup yazmalarına rağmen Lebannen, Tenar'ın yanında kısa bir süre geçirmişti; genç kral daha Tenar'ın saçlarının ağarmış olmasına alışamamıştı; ayrıca Tenar gözüne hatırladığından daha ufak tefek gelmişti; ama Tenar'ın yanındayken, on beş yıl önce olduğu gibi, ne derse desin kendisini anlayabileceğini hissetmişti.

"Beş yıl uğraşıp ticareti geliştirdim, krallığımın ve Maharion' un saltanat döneminde olduğu gibi batıdan ejderhalar, doğudan da yerel diktatörler tarafından sıkıştırılmasını istemediğim için savaşçı Thol ile iyi geçinmeye çalıştım. Çünkü ben Barış Burcu'nun altında hüküm sürüyorum. Bu iş oluncaya kadar gayet de iyi gidiyordu. Ta ki, eğer barış istiyorsan ona Elfarran'ın Halkası'nı ver diyerek, damdan düşer gibi bu kızı bana yollayıncaya kadar. Senin halkanı Tenar! Senin ve Ged'in halkasını!"

Tenar bir süre tereddüt etti. "Sonuç olarak onun kızı."

"Barbar bir kral için kızının ne önemi olabilir? Mal. Avantaj sağlamak için kullandığı bir pazarlık aracı. Bunu biliyorsun zaten! Sen de orada doğmuştun!"

Böyle konuşmak ona hiç yakışmıyordu ve kendi söylediğini kendi duydu. Aniden diz çökerek Tenar'ın elini yakaladığı gibi, bir pişmanlık emaresi olarak gözlerinin üzerine koydu. "Tenar, özür dilerim. Bu olanlar aklımı başımdan alacak kadar üzüyor beni. Ne yapabileceğimi bir türlü çıkartamıyorum."

"Eh, hiçbir şey yapmadığın sürece, hep bir umudun olur... Belki de prensesin bir fikri vardır?"

"Nasıl olsun? Öyle kırmızı bir çuvalın arkasına saklanarak? Konuşmuyor, dışarı bakmıyor, çadır direği olsaymış daha çok işe yarayacakmış." Gülmeye çalıştı. Denetimden çıkmış kızgınlığı onu telaşlandırdı ve bu haline bir özür bulmaya çalıştı. "Bütün bunlar da tam batıdan müşkül bazı haberler geldiğinde oldu. O yüzden seni ve Tehanu'yu gelmeniz için çağırmışım. Bu ahmaklıkla rahatsız etmek için değil."

"Bu ahmaklık değil," dedi Tenar ama Lebannen konuyu bir kenara bıraktı, kapattı ve ejderhalar hakkında konuşmaya başladı.

Batıdan gelen haberler gerçekten müşkül olduğu için genellikle prenses hakkında hiç düşünmemeyi başarabiliyordu. Ancak meseleleri görmezden gelerek halletmek gibi bir alışkanlığı olmadığının farkındaydı. Kendisi kullanılan bir insan, başkalarını kullanmaya başlardı. Bu konuşmalarından birkaç gün sonra Tenar'dan prensesi ziyaret etmesini, onu konuşturmaya çalışmasını rica etti. Sonuç olarak, demişti, aynı lisanı konuşuyorsunuz. "Muhtemelen," dedi Ten ar. "Hur-at-Hur'dan

kimseyi tanımamıştım. Atuan'da biz onlara barbar derdik." Lebannen mahcup olmuştu. Ama tabii ki Tenar onun istediğini yaptı. Hemen prenses ile aynı lisanı, ya da hemen hemen aynı lisanı konuştuklarını ve prensesin başka lisanların varlığından haberdar olmadığını bildirdi. Prenses buradaki herkesin, saraylıların, hanımların kötü niyetli deliler olduğunu, insan lisanı kullanmadan hayvanlar gibi bir şeyler geveleyip, hecelediklerini düşünüyormuş. Tenar'ın anlayabildiği kadarıyla prenses Kral Thol'un asıl ülkesi olan Hur-at-Hur'da bir çölde yetişmiş, Haynor'a yollanmadan önce de Avvabath'daki sarayda çok kısa bir süre kalmıştı.

"Korkuyor," dedi Tenar.

"O yüzden de çadırının içinde saklanıyor. Benim ne olduğumu zannediyor?"

"Senin ne olduğunu nereden bilebilir?"

Lebannen yüzünü astı. "Kaç yaşında?"

"Genç. Ama erişkin biri."

"Onunla evlenemem," dedi genç kral, ani bir kararlılıkla. "Onu geri yollayacağım."

"Geri çevrilmiş bir gelin, şerefi lekelenmiş bir kadındır. Eğer onu geri yollarsan Thol evinin şerefini kurtarmak için onu öldürebilir. Büyük bir ihtimalle ona hakaret etmeye Çalıştığını düşünecektir." Lebannen'in yüzüne yeniden öfke yerleşti.

Tenar sözü ağzından aldı. "Barbar gelenekleri," dedi sertçe.

Lebannen odayı sert adımlarla arşınlıyordu. "Pekâlâ. Ama bu kızı Morred'in Krallığının kraliçesi olarak kabul edemem. Hardca öğretilebilir mi? En azından birkaç kelime? Yoksa eğitilemez bir şey mi?

Thol'a bir Hard kralının ülkesinin lisanını bilmeyen biriyle evlenemeyeceğini söylerim, ister beğensin, ister beğenmesin, böyle bir tokadı hak ediyor. Ayrıca bana da zaman kazandırır."

"Ondan Hardca öğrenmesini mi isteyeceksin?"

"Eğer söylenen her şeyi abuk sabuk sesler olarak algılıyorsa, ona nasıl bir şey söyleyebilirim? Ona gitmemin faydası ne olacak? Belki sen onunla konuşursun diye düşünmüştüm Tenar... Bunun ne kadar taciz edici bir şey olduğunu anlamalısın, Thol'un benim dengim gibi görünmek için bu kızı ve Halka'yı -senin bize getirdiğin Halka'yı tuzak olarak kullanması! Buna göz yumamam. Barışı korumak için uzlaşmaya, ertelemeye razıyım. O kadar. Bu kadarcık bir hilebazlık bile rezil bir şey. Kıza uygun gördüğün bir şeyler söyle. Benim onunla bir işim yok."

Böylece yavaş yavaş soğuyarak utancı andıran huzursuz bir hisse dönüşen haklı bir öfkeyle dışarı çıktı. Karglı hükümet temsilcileri yakında ayrılacaklarını bildirdiklerinde Lebannen Kral Thol'a dikkatle kaleme alınmış bir mesaj hazırlamıştı. Prensesin Havnor'daki mevcudiyetiyle kendisine verdiği şerefi nasıl takdir ettiğini ve kendisi ile saraylılarının ona krallığının gelenek, görenek ve dilini öğretmekten ne kadar büyük mutluluk duyacaklarını belirtti. Halka ya da prensesle evlenip evlenmemekle ilgili hiçbir şey söylemedi. Karglılarla son kez, Taon'dan gelen, rüyayla başı belada olan sihirbazla konuştuktan sonraki akşam buluşmuş ve Yüce Kral'a mektubunu vermişti.

Büyükelçinin Thol'un mektubunu yüksek sesle okumuş olduğu gibi o da mektubunu önce yüksek sesle okudu.

Büyükelçi keyifle dinledi. "Yüce Kral çok memnun olacak," dedi. Karglı hükümet görevlilerine iltifat ederken, Thol'a yolladığı armağanları gösterirken Lebannen bu kaçamak tavrının o kadar kolay kabullenilmesine sürekli olarak hayret ediyordu. Bütün düşünceleri tek bir sonuçta toplanıyordu: Büyükelçi yakamı prensesten kurtaramayacağımı biliyor. İçinden buna hırslı, sessiz bir cevap veriyordu: Asla. Büyükelçinin Nehir Köşkü'ne uğrayarak prensese veda edip etmeyeceğini sordu. Büyükelçi ona sanki getirmiş olduğu bir paketle vedalaşmak ister mi, diye sorulmuş gibi boş boş baktı. Lebannen yeniden öfkenin içinde kabardığını hissetti. Büyükelçinin yüzünün biraz değiştiğini, dikkatli ve yatıştırıcı bir ifade belirdiğini fark etti. Gülümseyerek Karg hükümeti görevlilerine Kargad Diyarı'na kadar latif bir rüzgâr temenni etti. Kabul salonundan çıkarak kendi dairesine gitti.

Hareketlerinin çoğunu merasimlerle âdetler sınırlıyordu ve bir kral olarak hayatının çoğu halkın gözleri önünde geçiyordu; ama yüzyıllardır boş olan bir tahta oturmuş, hiçbir protokolün olmadığı bir yere gelmiş olduğu için bazı şeyleri kendi istediği gibi ayarlayabilmişti. Merasimi yatak odasının dışında tutmuştu. Geceleri kendisine aitti. Antrede uyuyacak olan Meşe'ye iyi geceler diledikten sonra kapıyı kapattı. Yatağının üzerine oturdu. Kendisini yorgun, kızgın ve garip bir şekilde yalnız hissediyordu.

Boynunda her zaman, ucunda altın kumaştan bir kesecik bulunan, ince altın bir zincir taşırdı. Keseciğin içinde bir çakıl taşı vardı: Donuk, siyah bir taş parçası, kaba kenarlı. Taşı çıkartıp elinde tutarak oturdu ve düşünceye daldı.

Sihirbaz Kızılağaç ve rüyaları hakkında düşünmeye çalışarak zihninden şu Karglı kız hakkındaki bütün bu aptallıkları uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat aklına bütün gelen, Gont'a çıkabildiği, Ged'le konuşabildiği, onunla kalabildiği için Kızılağaç'a duyduğu ıstırap yüklü kıskançlıktı.

İşte bu yüzden kendini yalnız hissediyordu. Efendisi olduğunu söylediği adam, herkesten çok sevdiği adam onun yaklaşmasına izin vermiyor, ona gelmiyordu.

Acaba Ged büyücülük gücünü kaybetmiş olduğu için Lebannen'in onu küçümseyeceğini, hor göreceğini mi düşünüyordu?

İnsanların akıllarına ve gönüllerine hükmedebilen bir güçle donanmış olduğu için, bu olmayacak bir düşünce değildi. Ama herhalde Ged onun böyle yapmayacağını bilirdi, en azından ondan böyle bir şey beklemezdi.

Acaba mesele, Lebannen'in efendisi ve rehberi olmuş olduğu için Ged'in şimdi onun bendesi olmaya tahammül edememesi miydi? Bu yaşlı adamın katlanamayacağı bir şey olabilirdi gerçekten de: Statülerinin böyle kesin, geriye dönüşü olmayan, bir biçimde ters yüz olması.

Ama Lebannen Ged'in Roke Tepesi'nde, ejderhanın gölgesinde, ustaları olduğu ustaların bakışları altında, nasıl onun önünde dizleri üzerine çöktüğünü çok açık bir şekilde hatırlıyordu. Ayağa kalkarak Lebannen'i öpmüş, ona güzel hüküm sürmesini söylemiş, ona efendim ve sevgili arkadaşım, demişti.

"Bana krallığımı verdi," demişti Lebannen Kızılağaç'a. İşte vermiş olduğu an, o andı. Tam olarak, rızasıyla. Ve işte o yüzden Ged Havnor'a gelmiyor, Lebannen'in de gidip kendisine fikir danışmasını istemiyordu. O, gücünü devretmişti -tam olarak ve rızasıyla. Burnunu sokmak, gölgesini Lebannen'in ışığı üzerine düşürmek bile istemiyor gibiydi.

"Yapacağını yaptı," demişti Kapıcı.

Fakat Kızılağaç'ın hikâyesi Ged'i, adamı buraya, Lebannen'e yollayacak ve Lebannen'den yapılması gerekeni yapmasını isteyecek kadar etkilemişti.

Gerçekten de çok tuhaftı şu Kızılağaç'ın hikâyesi; ayrıca Ged'in duvarın yıkılabileceğine dair söyledikleri daha da tuhaftı. Ne demek olabilirdi acaba? Ayrıca neden tek bir adamın rüyaları bu kadar ağır bir yük taşısındı?

Kendisi de çorak diyarın eteklerinin rüyasını görmüştü çok önceleri, Başbüyücü Ged ile birlikte yolculuk ederlerken, Selidor'a gelmeden önce.

Adaların o en batısındakinde, Ged'in peşinden çorak diyara gitmişti. Taş duvarın üzerinden geçmişti. Ölülerin gölgelerinin kapı eşiklerinde durduğu veya öylesine, kıpırdamayan yıldızların aydınlattığı sokaklarda amaçsızca gezindiği karanlık şehirlere inmişti. Ged ile birlikte bütün ülkeyi bir ucundan diğerine geçmiş, tek adı Azap olan dağların eteklerindeki karanlık toz ve taş vadisinin yorucu yolundan gitmişti.

Avucunu açtı, elindeki minik siyah taşa baktı ve tekrar elini kapattı. Yapmaya geldikleri işi bitirdikten sonra kuru nehir vadisinden dağlara tırmanmışlardı çünkü geriye dönüş yoktu. Sonunda Ged'in bir adım dahi atacak hali kalmayıncaya kadar ölülere yasak olan yoldan çıkmışlar, ellerini yakan ve dağlayan kayaların üzerinden tırmanmışlardı. Lebannen elinden geldiğince taşımıştı Ged'i, sonra da onunla birlikte karanlığın kenarına, gecenin umutsuz uçurumuna kadar sürünmüştü. Ve böylece birlikte güneş ışığına, yaşamın kıyısında çarpıp patlayan denizin sesine çıkmışlardı.

O korkunç yolculuğu tüm canlılığıyla, bu kadar hatırlamayalı çok olmuştu.

Ama o dağlardan aldığı siyah taş her zaman kalbinin üzerindeydi.

Şimdi Lebannen'e, o diyarın hatırasının, karanlığının, tozunun günlerin çeşitli parlak oyunlarıyla hareketinin hemen altında, aklında bir yerlerde duruyormuş ama o, hep bunu görmezden geliyormuş gibi gelmişti. Bakışlarını başka yöne çeviriyordu çünkü sonunda tekrar gideceği yerin orası olacağı bilgisine tahammül edemiyordu: Tek başına, arkadaşsız ve sonsuza kadar, gideceği yer. Boş gözlerle, konuşmadan, gölge bir şehrin gölgeleri içinde durmak için. Bir daha güneş ışığım hiç görmeden, hiç su içmeden, ya da canlı bir ele hiç dokunmadan.

Aniden ayağa kalkarak bu ürkütücü düşünceleri üzerinden attı. Taşı keseciğinin içine kapattı, yatmaya hazırlandı, lambayı söndürdü ve yatağa uzandı. Hemen tekrar gözlerinin önüne geldi: Toz ve taştan oluşmuş loş, gri diyar. İleride siyah, sivri zirvelere doğru yükseliyordu ama bulunduğu yerde hep, hep aşağıya, sağa, mutlak karanlığa doğru iniyordu. "O tarafta ne var?" diye sormuştu, Ged'le durmadan yürürlerken. Yol arkadaşı bilmediğini, belki de o tarafta hiç son olmadığını söylemişti.

Lebannen düşüncelerinin bu amansız sürüklenişine kızıp, telaşlanarak doğrulup oturdu. Gözleri pencereyi aradı. Pencere kuzeye bakıyordu. Havnor'dan yüksek, gri başlı dağ Onn'a doğru uzanan tepelerin manzarasını seviyordu. Kuzeyde, Büyük Ada'nın ve Ea Denizi'nin ötesinde, görünmese de yurdu, Enlad vardı. Yattığı yerden sadece gökyüzünü görebiliyordu; berrak bir yaz gecesi göğüydü, Kuğu Kalbi daha önemsiz yıldızlar arasında yüzüyordu. Krallığı. Yıldızların doğuda beyaz çiçekler gibi açıp batının aydınlığına indikleri ışık, yaşam krallığı. Yıldızların kıpırdamadan durduğu, insanın elinde hiçbir gücün kalmadığı, hiçbir yer hiçbir yere çıkmadığı için gidilecek doğru bir yolun kalmadığı o diğer diyarı düşünmek istemiyordu.

Yıldızları seyrederek yattığı yerden aklını bu anılardan ve Ged'i düşünmekten bilerek ayırdı. Tenar'ı düşündü: Onun sesini, elinin dokunuşunu. Saraylılar usul ve erkânla hareket ediyor, krala ne zaman ve nasıl dokunduklarına çok dikkat ediyorlardı. Tenar öyle değildi. Gülerken, elini onun elinin üzerine koyuveriyordu. Ona, annesinden bile daha cüretkâr davranıyordu.

Enlad sülalesinden gelen Prenses Gül iki yıl önce, o Enlad'daki Berila'ya ve güneyindeki adalara resmi bir ziyarete gitmek için gemideyken ateşlenerek ölmüştü. Şehre dönüp sarayı yasta buluncaya kadar annesinin ölüm haberini almamıştı.

Annesi şimdi orada, o karanlık ülkedeydi, çorak ülkede. Oraya giderse, bir sokakta annesinin yanından geçse bile annesi ona bakmayacaktı. Onunla konuşmayacaktı.

Yumruklarını sıktı. Yatağının yastıklarını yeniden yerleştirdi, kendisini rahatlatmaya, aklını oradan uzaklaştırmaya, oraya geri dönmesini engelleyecek şeyler düşünmeye çalıştı. Hayattayken ki haliyle annesini, sesini, yay gibi kara kaşları altındaki kara gözlerini, narin ellerini düşünmeye.

Ya da Tenar'ı düşünmeye. Tenar'dan Havnor'a gelmesini rica etmesinin tek nedeni ona fikir danışmak değildi; Tenar geride kalmış olan anneydi de aynı zamanda. Sevmek istiyor; sevgi vermek, sevgi almak istiyordu. Hiç kısıtı, hiçbir şartı olmayan amansız bir sevgi. Tenar'ın gözleri kara değil griydi ama Lebannen'in söylediği veya yaptığı hiçbir şeye kanmayan, nüfuz eden bir şefkatle delip geçiyordu bakışları. Lebannen ondan beklenenleri başarıyla yerine getirdiğini biliyordu. Kralcılığı iyi oynadığını biliyordu. Ama sadece annesi ve Tenar'ın yanında kendinden kuşkulanmadan kral demenin ne olduğunu anlıyordu.

Tenar onu delikanlılığından beri tanıyordu, daha taç giymediği zamanlardan. Onu o günden beri, o olduğu için, Ged'in hatırı için, kendisi için seviyordu. Lebannen Tenar için, kendisini hiç kırmayan oğul olmuştu. Ama Hur-at-Hur'dan gelen bu fukara kıza karşı bu kadar hiddetli davranıp, dürüst olmamaya devam ederse yakında ona kırılacağını düşünmeye başlamıştı.

Tenar da Awabath'tan gelen devlet görevlilerinin son kabulünde bulunmuştu. Lebannen gelmesini rica etmişti; o da gitmekten memnun olmuştu. Yaz başında oraya gelip de Kargların sarayda bulduğunda kendisinden kaçınacaklarını, ya da en azından ona sorgulayan gözlerle bakacaklarını düşünmüştü: Hırsızlık yapan Atmaca Büyücü ile birlikte Erreth-Akbe'nin Halkası'nı Atuan Mezarlarındaki hazine odasından çalıp bir vatan haini gibi Havnor'a kaçan, dininden dönmüş rahibe. Adalar Diyarı'nın yeniden bir krala kavuşması onun yüzündendi. Karglar bunu bal gibi ondan bilebilirlerdi.

Ayrıca Hur-at-Hur'lu Thol yeniden, Tenar'ın en büyük tapınaklarını yıkmış olduğu İkiz Tanrılar ve İsimsizlere ibadet edilmesini sağlamıştı. Onun ihaneti sadece politik değil aynı zamanda dinseldi de.

Ama bütün bunlar çok zaman önce olmuştu, kırk yıl kadar önce, neredeyse efsanelere karışmıştı; devlet adamları da olayları hatırlama konusunda seçici olurdu. Thol'un büyükelçisi Tenar ile görüşme şerefine nail olmak için yalvarmış, onu, Tenar'ın kısmen gerçek olduğunu düşündüğü ince bir nezaketle karşılamıştı.

Ona Arha Hanım, Yutulmuş, Ebediyen Tekrardoğan demişti. Yıllardır onu bu isimlerle çağıran olmamıştı ve kulağına çok tuhaf gelmişti. Fakat anadilini duymak, hâlâ konuşabildiğini görmek ona yoğun, hüzünlü bir zevk vermişti.

O yüzden büyükelçi ile yanındakilere veda etmeye gitmişti. Kargların Yüce Kralı'na kızının iyi olduğunu temin etmesini rica ettikten sonra soluk örgülü saçları, tüylü baş süsleri, tüylerle birlikte dokunmuş gümüş ağ örgülü saray zırhları içindeki uzun boylu, kemikli adamlara son bir kez hayranlıkla bakmıştı. Kargad Diyarı'nda yaşarken kendi ırkından çok az erkek görmüştü. Mezarlar Mahali'nde sadece kadınlar ve hadımağaları yaşıyordu.

Merasimden sonra saray bahçelerine kaçtı. Yaz gecesi ılık ve kıpır kıpırdı, bahçenin çiçek açmış çalılıkları gece rüzgârında hareket edip duruyordu. Saray surları dışındaki sesler sakin bir denizin mırıltısı gibiydi. Kameriyeler altında genç bir saraylı çift sarmaş dolaş yürüyordu; onları rahatsız etmek istemeyen Tenar bahçenin diğer tarafındaki çeşmeler ve güller arasında yürüdü.

Lebannen kabul salonundan yine çatık kaşlarla ayrılmıştı. Nesi vardı bu çocuğun? Bildiği kadarıyla daha önce hiçbir zaman mevkiinin gerektirdiği zorunluluklara karşı koymamıştı. Herhalde bir kralın evlenmesi gerektiğini ve yapacağı seçim konusunda da çok fazla şansı olmadığını biliyordu. Halkına boyun eğmeyen bir kralın vatan haini olduğunu da biliyordu. Halkının bir kraliçe ve tahta vârisler istediğini de biliyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Saraydaki kadınlar Tenar'a kralın âşığı diye bilinmekle hiçbir şey kaybetmeyen birkaç sevgili hakkında dedikodu yapmışlardı keyifle. Belli ki bütün bu sevgilileri ustalıkla idare etmişti ama sonsuza kadar böyle devam etmeyi düşünemezdi. Acaba neden Kral Thol'un kendisine son derece kusursuz bir çözüm sunması karşısında bu kadar hiddetlenmişti?

Belki de bu kusurlu bir çözümdü. Prenses bir sorun olmuştu.

Tenar kıza Hardca öğretmeye çalışacaktı. Ve ona Denizler Diyarı'nın yolunu ve yordamını, gelenek ve göreneklerini öğretmeye gönüllü hanımlar bulmaya çalışacaktı - bu kendisinin de başaramadığı bir konuydu. Prensesin cahilliğini, saraylıların bilgiçliğine tercih ederdi.

Lebannen'in kızın görüş açısını anlamaktaki başarısızlığına ve-ya kabiliyetsizliğine kızıyordu. Kendini kızın yerine hiç koyamıyor muydu? Uzaktaki bir çölde, bir diktatörün kalesindeki haremde muhtemelen babasından, amcalarından ve birkaç rahipten başka hiç erkek görmeden yetişmek; aniden yabancılar tarafından kapalı bir yaşamın tekdüzeliği ve katılığından alınıp uzun ve korku verici bir deniz yolculuğuna çıkmak; haklarında dünyanın öbür ucunda yaşadıklarından başka hiçbir şey bilmediği, hayvan ve kuşlara dönüşebilen büyücüler oldukları için tam insan bile sayılamayacak

dinsiz, kana susamış canavarlar arasına terk edilmek - üstelik onlardan biriyle de evlenmek zorunda kalmak!

Tenar, sevdiği ve güvendiği Ged ile birlikte olduğu için kendi halkını terk edip Batı'da canavarlar ve büyücüler arasında yaşamaya gelebilmişti. O zaman bile çok kolay olmamıştı; sık sık cesareti kırılmıştı. Havnor halkının kendisini bağrına basmasına, onu çiçekler ve övgü dolu sözlerle karşılayan kalabalıklara, Ak Hanım, Barış Getiren, Halka'nın Tenar'ı gibi taktıkları o tatlı isimlere rağmen, bütün bunlara rağmen, yıllar önceki o gecelerde kimse onun dilini konuşmadığı için, kendisini çok yalnız hissettiği için, herkesin bildiği şeylerin hiçbirini bilmediği için mutsuzluk içinde saraydaki odasına sinerdi. Kutlamalar biter bitmez, Halka yerine konar konmaz Ged'e onu uzaklaştırması için yalvarmıştı; Ged de verdiği sözü tutarak onunla birlikte Gont'a kaçmıştı. Orada Yaşlı Büyücü'nün evinde Ogion'un vesayetinde onun öğrencisi olarak, sonunda erişkin bir kadın olarak ne yapacağına karar verinceye kadar, Adalar Diyarı'ndan biri olmayı öğrenerek yaşamaya başlamıştı.

Halka'yla Havnor'a geldiğinde bu kızdan daha gençti. Ama o, prenses gibi güçsüz büyümemişti. Tek Rahibe olarak gücü genellikle gösterişte ve sözde kalsa da yetiştiriliş tarzının sert yöntemlerini kırarak ve hem tutsağı, hem de kendi için hürriyeti kazanarak kendi kaderini ellerine almıştı. Fakat bir diktatörün kızı ancak birkaç önemsiz şeyi denetleyebilirdi. Babası kendisini kral ilan ettiğinde ona da prenses denmeye başlanmış, sonunda bir eş olarak kendisi de birine verilinceye kadar zengin giysiler, esirler, hadımağaları, mücevherler verilmişti ona; ama bütün bu olanlarda onun hiçbir söz hakkı yoktu. Harem dışında dünyadan bütün görebildiği kalın duvarlardaki pencere yarıkları ve kırmızı peçelerinin arasından görebildikleriydi.

Hur-at-Hur kadar geri kalmış ve barbar bir adada doğmamış olduğu, hiç feyag giymek zorunda kalmadığı için kendisini şanslı sayıyordu Tenar. Ama demirden gelenek ve görenekler içinde yetişmenin ne demek olduğunu biliyordu. Bu yüzden Havnor'da bulunduğu sürece prensese yardım için elinden geleni yapması icap ettiğini düşünüyordu. Ama burada fazla kalmak niyetinde değildi.

Bahçede dolaşıp çeşmelerin yıldız ışığında pırıldamalarım seyrederken eve ne zaman ve nasıl döneceğini düşündü.

Saray yaşantısının formalitelerini, bu medeni görünüş altındaki hırs, tutku, rekabet ve yardakçılığı, bir sürü dolap çevrilmesini pek önemsemiyordu. Kendisi de merasimler, ikiyüzlülük, gizli siyaset içinde büyümüştü ve bunların hiçbiri onu ne korkutuyor, ne de endişelendiriyordu. Sadece evini özlemişti o kadar. Gont'a, Ged'in yanına, evlerine dönmek istiyordu.

Havnor'a, Lebannen Tehanu ile onu ve eğer gelirse Ged'i çağırttığı için gelmişti; Ged gelmemişti ve Tehanu da onsuz gitmeyeceğini söylemişti. Bu onu hem korkutuyor, hem de endişelendiriyordu. Kızı ondan bir türlü ayrılıp kurtulamayacak mıydı? Lebannen'in ihtiyacı olan Tehanu'nun fikirleriydi, onunkiler değil. Ama kızı ona sıkı sıkıya yapışmıştı; Havnor'daki sarayda en az Hur-at-Hur'dan gelen kız kadar rahatsız, en az onun kadar uygunsuzdu; onun gibi sessizdi ve saklanıyordu.

Yani Tenar şimdi her ikisine, kendi güçleriyle baş edemeyen iki ürkek kıza da dadılık, hocalık ve yoldaşlık etmek zorundaydı, üstelik hayatta arzu ettiği tek güç, evine dönüp bahçede Ged'e yardım etme hürriyetinden başka bir şey olmadığı halde.

Evde de bunlar gibi beyaz güller yetiştirebiliyor olabilmeyi diledi. Gece havasında kokuları o kadar tatlıydı ki. Şarlak çok rüzgârlıydı, ayrıca yazları da güneş çok kuvvetli oluyordu. Üstelik büyük bir ihtimalle keçiler de gülleri yerdi.

Sonunda içeri girerek doğu kanadında Tehanu ile paylaştıkları dairesine yollandı. Geç olduğu için kızı uykuya dalmıştı. Su mermerinden minik bir lambanın fitilinin ucunda inci tanesinden büyük olmayan bir alev yanıyordu. Odalar yumuşak ve gölgeliydi. Lambayı üfledi, yatağına girdi ve uykuya dalmaya başladı.

Taştan dar ve yüksek kemerli bir koridorda yürüyordu. Elinde su mermerinden bir lamba vardı. Lambanın soluk oval ışığı önünde ve arkasındaki karanlık içinde yitip gidiyordu. Kapısı koridora açılan bir odaya geldi. Odanın içinde kuş kanatları olan insanlar vardı. Kimisinin kafaları da kuş kafalarıydı, atmaca, akbaba kafaları. Ya ayakta, ya da çömelmiş bir halde hareketsiz duruyorlar; etrafı ak ve kızılla halkalanmış gözlerle ne ona, ne de herhangi bir şeye bakıyorlardı. Kanatları sırtlarından sarkan koca siyah pelerinlere benziyordu. Uçamayacaklarını biliyordu. O kadar hüzünlü, o kadar umutsuzdular ve odadaki hava o kadar ağırdı ki dönüp kaçmaya çalıştı ama hareket edemiyordu ve bu felç haliyle uğraşırken uyandı.

Odada yumuşak gölgeler, penceresinde yıldızlar, güllerin kokusu, şehrin hafif kıpırtısı, Tehanu'nun uyurken çıkan nefes sesi vardı.

Tenar rüyanın kalıntılarını üzerinden atmak için doğrulup oturdu. Mezarlar'ın Labirentindeki Boyalı Oda'ydı gördüğü, kırk yıl önce Ged'le ilk kez yüz yüze geldiği yer. Rüyasında duvardaki resimler canlanmıştı. Ama canlanmış da sayılmazlardı. Yeniden doğmadan ölenlerin sonsuz, zaman ötesindeki cansızlıklarıydı bu: isimsizler tarafından lanetlenmiş olanlar: Kâfirler, batılılar, büyücüler.

İnsan ölünce yeniden doğardı. Bu, büyürken öğrendiği kesin bilgiydi. Çocukken Arha yani Yutulmuş olması için Mezarlara götürüldüğünde ona bütün insanlar arasında bir tek aynı kişi olarak doğanın ve birbirini izleyecek yaşamlar boyunca tekrar kendi olarak doğacak olanın kendisi olduğu söylenmişti. Bazen buna inanıyordu ama Mezarlar'ın rahibesi olduğu zamanlarda bile sürekli inanmamıştı buna; o zamandan beri de hiç inanmıyordu. Ama Kargad Diyarı'ndaki insanların bildiği şeyi, yani öldükten sonra yeni bir bedenle yeniden geri gelineceğini, sönen lambanın aynı anda başka bir yerde, belki bir kadının rahminde, belki minik bir balığın yumurtasında ya da rüzgârda uçuşan bir otun tohumcuğunda yeniden alevleneceğini, eski yaşamını unutarak, yenisi için taptaze var olmak için, ebediyen art arda yaşamlara geri döneceğini o da biliyordu.

Sadece toprağın kendisi, yani Kadim Güçler tarafından dışlanmışlar, Hard Diyarı'nın kara sihirbazları yeniden doğmazdı. Onlar öldüğünde derdi Karglar- yaşayan dünyayla birleşmezler de kanatlı ama uçamayan, ne kuş, ne insan olarak, ümitsizlik içinde tahammül etmek zorunda kaldıkları yarım varlığa sahip bir yere giderlerdi. Rahibe Kossil, Tanrıkral'ın kendini beğenmiş düşmanlarının korkunç kaderini, ruhlarının ışık dünyasından ebediyen atılmaya mahkûm olduğunu anlatmaktan ne kadar da zevk alırdı.

İyi de Ged'in ona anlatmış olduğu, insanların gittiği, toz ve gölgeden oluşan değişmeyen diyar - daha mı az korkunç, daha mı az berbattı?

Aklında cevapsız sorular kaynaşıp duruyordu: Artık Karg olmadığına göre, kutsal yere ihanet ettiğine göre, o da öldüğü zaman çorak diyara gitmek zorunda mı kalacaktı? Ged de oraya mı gitmek zorundaydı? Orada birbirlerinin yanından hiç umursamadan mı geçeceklerdi? Bu mümkün olamazdı. Ama ya Ged oraya giderse ve Tenar yeniden doğarsa da ayrılıkları ebedi olursa?

Bütün bunları düşünmeyecekti. Arkasında bıraktığı bunca yıldan sonra neden Boyalı Oda'nın rüyasını gördüğü belliydi. Bunun büyükelçiyi görüp yeniden Kargca konuşmakla bir ilgisi vardı tabii ki. Yine de rüyadan sinirleri kalkmış, mutsuzca yatıyordu yatağında. Gençliğinin kâbuslarına dönmek istemiyordu. Şarlak'a dönüp Ged'in yanında yatmak, uyurken Tehanu'nun çıkardığı nefes sesini dinlemek istiyordu. Ged uyurken bir taş kadar kıpırtısız olurdu; ama ateş Tehanu'nun gırtlağında bir hasar bırakmıştı, o yüzden onun nefes alıp verişinde hep bir kabalık vardı; Tenar hep bunu dinlemişti, geceler ve yıllar boyunca. Bu, yani o hafif kaba nefes yaşamdı, geri gelen yaşamın tatlı sesi. Bu sesi dinleyerek sonunda yeniden uyudu. Eğer rüya gördüyse bile bu hava boşlukları, gökyüzünde hareket eden sabah renkleriydi.

Kızılağaç çok erken uyandı. Minik yol arkadaşı bütün geceyi çok huzursuz geçirmişti; o yüzden o da öyle. Kalkmış olduğuna memnundu; pencereye gidip oturarak mahmur bir halde limanın üzerindeki göğün ağarışını, yola koyulan balıkçı teknelerini, büyük körfezdeki alçak pusun içinden çıkıp yükselen gemi yelkenlerini seyretti, güne hazırlanan şehrin mırıltı ve telaşını dinledi. Tam, ne yapması gerektiğini bulmak için sarayın vahşiliğine dalıp dalmama konusunda düşünmeye başlamıştı ki kapı çalındı. Bir adam tepsi içinde taze meyve, ekmek, bir sürahi süt ve küçük bir kâsede kedi için et getirdi. "Beşinci saat söylendiğinde gelerek sizi kralın huzuruna götüreceğim," diye bilgi verdi Kızılağaç'a ciddiyetle; sonra daha az resmi bir dille eğer yürüyüş yapmak istiyorsa saray bahçesine nasıl ineceğini tarif etti.

Kızılağaç gece yarısından öğlene kadar altı saat, öğlenden gece yarısına kadar da altı saat olduğunu biliyordu tabii ki ama daha önce saatlerin söylendiğini hiç duymamıştı ve adamın ne kastettiğini pek merak etti.

Kısa bir süre sonra Havnor'da, sarayın en yüksek kulesinin, hani tepesinde kahramanın ince çelik kılıcının bulunduğu kulenin yükseldiği balkona dört borazancının çıkarak, günün öğleden önceki dördüncü ve beşinci saatinde, öğle vakti, öğleden sonra birinci, ikinci ve üçüncü saatlerinde borazanlarını biri batıya, biri kuzeye, biri doğuya biri de güneye doğru üflediğini öğrenmişti. Böylece saraylılar, tüccarlar, şehrin gemicileri işlerini ve buluşmalarını, kararlaştırdıkları bir saatte gerçekleştirebiliyordu. Bütün bunları ona bahçelerde gezinirken karşılaştığı bir oğlan, üzerindeki tunik kendisine çok büyük gelen küçük, zayıf bir oğlan anlatmıştı. Borazancıların borazanlarını ne zaman üfleyeceklerini, kulede bulunan devasa kum saatlerinden ve ayrıca kulenin tepesinde asılı duran, tam saat başı sallanmaya başlanırsa, bir sonraki saatin tam başında duran Ath Sarkacı'ndan bildiklerini söylemişti. Ayrıca Kızılağaç'a borazancıların çaldıkları ezginin Kral Maharion'un Selidor'dan geri döndüğünde Erreth-Akbe için yazdığı Ağıt'ın bölümleri olduğunu; her saatte farklı bir bölümünü çaldıklarını ama öğle vakti tüm ezgiyi baştan sona geçtiklerini anlattı. Ve belli bir saatte belli bir yerde olmak istiyorsan gözünü kuleden ayırmaman gerektiğini çünkü borazancıların balkona hep biraz erken çıktıklarını ve eğer güneş parlıyorsa gümüş borazanlarını şimşekler çaktıracak,

güneşi yansıtacak şekilde havaya kaldırıp tuttuklarım. Oğlanın adı Rody' ydi ve Ark'taki Metama Lordu olan babasıyla Havnor'da bir yıl kalmak için gelmişti; sarayda okula gidiyordu, dokuz yaşındaydı, annesi ve ablasını çok özlüyordu.

Kızılağaç daha sakinleşmiş bir halde mihmandarına yetişecek şekilde odasına döndü. Oğlanla yaptığı konuşma beylerin oğullarının da çocuk, beylerin de insan olduğunu ve onun korkması gerekenin insanlar olmadığını hatırlatmıştı ona.

Mihmandarı onu saray koridorlarından geçirerek duvarları boyunca sıralanmış, Havnor'un kulelerine, kanallar üzerinden kavis çizerek geçen, caddeler üzerinden damdan dama, balkondan balkona sıçrayan muhteşem köprülerine açılan pencerelerle aydınlanan aydınlık, uzun bir odaya getirmişti. Kapının yanında, odanın diğer tarafında duran bir grup insana doğru gidip gitmemek konusunda kararsız dururken manzaranın yarısını görebiliyordu.

Kral onu görerek yanına geldi ve kibarca selamladıktan sonra alıp diğerlerinin yanına götürerek hepsini teker teker takdim etti.

Elli yaşlarında bir kadın vardı, ufak tefek, çok solgun tenli, kırlaşmaya başlamış saçları ve iri, gri gözleri olan bir kadın: Tenar, dedi kral gülümseyerek. Halka'nın Tenar'ı. Kadın Kızılağaç'ın gözlerinin içine bakarak onu sükûnetle selamladı.

Kral yaşlarında bir adam daha vardı, kadifeler ve havalı ketenler giymiş, belindeki kemerde ve boynunda mücevherler olan, kulak memesine koca bir yakut yerleştirilmiş bir adam: Kaptan Tosla, dedi kral.

Tosla'nın yüzü meşe odunu kadar kara, dikkatli ve sertti. Yüzünde Kızılağaç'a güven veren düzgün bir ifade olan, basit giysiler içinde orta yaşlı bir adam vardı: Havnor Sülalesinden Prens Sege, dedi kral.

Boyunca tahta bir asa taşıdığı için Kızılağaç'ın, Roke Okulu'ndan bir büyücü olduğunu anladığı kırk yaşlarında bir adam vardı. Adamın oldukça yıpranmış bir yüzü, ince elleri, soğuk ama kibar bir tavrı vardı. Mühresenk Usta, dedi kral.

Çok sade bir elbise giydiği ve grubun dışında, sanki pencerelerden dışarı bakıyormuş gibi hafifçe arkası dönük durduğu için Kızılağaç'ın hizmetçi zannettiği bir kadın daha vardı. Lebannen kızı yaklaştırırken, Kızılağaç onun akan sular gibi ağır ve parlak kara saçlarının o güzel dökümlü duruşunu gördü. "Gontlu Tehanu," dedi kral, sesi meydan okurcasına gürlemişti.

Kadın bir an için doğrudan Kızılağaç'a baktı. Gençti; yüzünün sol yanı pürüzsüz bakır kırmızısıydı, yay gibi bir kaşın altında parlak kara bir göz vardı. Sağ yanı ise bozulmuştu; koca bir yara yüzünü kabartmış, gözsüz bırakmıştı. Sağ eli bir kuzgunun kıvrık pençesine benziyordu.

Elini Kızılağaç'a uzattı, Ea ve Enlades halkının usulünce, diğerlerinin yapmış olduğu gibi, ama uzattığı sol eliydi. O da kendi elini kızın eline değdirdi, avuç içi içine gelecek şekilde. Kızın eli sıcaktı, ateşi varmış gibi sıcak. Kız yine ona baktı; parlak, çatık, kızgın tek gözden gelen hayret verici bir bakış. Sonra yeniden bakışlarını yere indirdi, sanki onlardan biri olmak, orada bulunmak istemiyormuş gibi geri çekildi.

"Kızılağaç Usta, baban Gontlu Atmaca'dan sana bir haber getirmiş," dedi kral, habercinin sessiz kaldığını görünce.

Tehanu başını kaldırmadı. Parlak siyah saçları neredeyse yüzünün harap halini gizliyordu.

"Hanımefendi," dedi Kızılağaç, ağzı kuruyarak karık bir sesle, "size iki soru sormamı söyledi." Paniğe kapılarak söyleyeceği şeyi unuttuğu için sakinleşmek ve dudaklarını ıslatmak için duraksadı; fakat bu duraksama beklentili bir sessizliğe dönüştü.

Tehanu, kendisininkinden de karık bir sesle, "Sor," dedi. "ilk önce, Çorak diyara gidenler kim? diye sormamı söyledi. Sonra tam gitmek için ondan müsaade isterken, 'Kızıma şunu da sor: Ejderhalar taş duvarı aşacak mı?' dedi."

Tehanu tamam dercesine başını salladı, biraz daha geri çekildi, sanki bilmecelerini yanına alıp onlardan uzaklaşmak istercesine.

"Çorak diyar," dedi kral "ve ejderhalar... "

Dikkatli bakışları bir çehreden diğerlerine gitti.

"Gelin," dedi, "oturup konuşalım."

"Acaba bahçede konuşsak olur mu?" dedi ufak tefek, gri gözlü kadın, Tenar. Kral hemen kabul etti.

Kızılağaç giderlerken Tenar'ın krala, "Bütün gün içerde kalmak ona zor geliyor. Gökyüzüne ihtiyacı var," dediğini duydu.

Bahçıvanlar havuzların birinin yanındaki devasa yaşlı söğüt ağacının gölgesine sandalye getirdiler. Tehanu gidip havuzun kenarında durarak birkaç iri gümüş sazanın tembel tembel yüzdüğü yeşil suya bakmaya başladı. Belli ki babasının mesajı hakkında düşünmek istiyordu, onların söylediklerini duysa bile konuşmak değil.

Hepsi oturduktan sonra kral Kızılağaç'a hikâyesini bir kere daha anlattırdı. Dinlerlerken oluşan sessizlikleri merhamet yüklüydü; o da acele etmeden ve kendini sıkmadan konuşabildi. Bitirdiği zaman bir süre sessizliklerini muhafaza ettikten sonra büyücü Mühresenk ona bir soru sordu: "Dün gece rüya gördün mü?" Kızılağaç hatırlayabildiği kadarıyla hiç rüya görmediğini söyledi.

"Ben gördüm," dedi Mühresenk. "Roke Okulu'nda öğretmenim olan Çağrıcı Usta'yı gördüm. Onun iki kere öldüğünü söylerler: Çünkü duvarın diğer tarafında olan o diyardan geri gelmişti."

"Ben de yeniden doğmayan ruhları gördüm," dedi Tenar, çok alçak sesle.

Prens Sege, "Bütün gece boyunca şehrin caddelerinden gelen sesler, çocukluğumdan bildiğim sesler, eskisi gibi seslenen sesler duyduğumu sandım. Ama dinlediğim zaman, duyduğumun ya nöbetçi ya da nara atan sarhoş bir denizci olduğunu anladım," dedi.

"Ben hiç rüya görmem," dedi Tosla.

"Ben o diyarı rüyamda görmedim," dedi kral. "Hatırladım. Ve bir türlü aklımdan çıkartamadım."

Sessiz kadın Tehanu'ya baktı ama o sadece havuza bakıyor, hiç konuşmuyordu.

Başka kimse konuşmadı; Kızılağaç buna tahammül edemiyordu. "Eğer bu illeti getiren bensem, beni uzaklaştırmalısınız!" dedi.

Büyücü Mühresenk buyurucu bir edayla değil ama kesin bir dille konuştu: "Eğer Roke seni Gont'a, Gont da Havnor'a yolladıysa, bulunman gereken yer Havnor'dur."

"Başlar çok olunca, düşüncenin yükü hafif kalır," dedi Tosla alayla.

Lebannen, "Gelin bir süre rüyaları bir kenara bırakalım. Misafirimiz o gelmeden önce bizim neyle uğraştığımızı bilmeli - benim neden yaz başında Tenar ile Tehanu'nun gelmesi için yakardığımı ve Tosla'yı yolundan bizimle fikir alışverişinde bulunması için çevirdiğimi bilmeli. Bütün bu meseleyi Kızılağaç'a anlatır mısın Tosla?"

Esmer suratlı adam başıyla onayladı. Kulağındaki yakut, kan damlası gibi parladı.

"Mesele ejderhalar," dedi. "Batı Uçyöre'de birkaç yıldır Ully ve Usidero'daki çitliklere ve köylere geliyorlar, alçaktan uçuyorlar, evlerin damlarını pençeleriyle kavrıyorlar, sallıyorlar ve insanlara dehşet saçıyorlardı. Toringates'e iki defadır tam hasat zamanı gelerek alev kusup tarlaları tutuşturuyorlar, saman yığınlarını yakıyorlar, evlerin saz damlarını kavuruyorlar. İnsanlara hiç saldırmadılar ama insanlar yangınlarda öldü. Karanlık Yıllar'daki gibi hazine peşinde o adaların beylerinin evlerine değil de sadece köylere ve tarlalara saldırıyorlar. Tahıl için Simly kadar güneybatıya gitmiş olan bir tacir de aynı şeyleri anlattı: Ejderhalar gitmiş ve tam hasat zamanı tarlaları yakmış.

"Sonra, geçen kış Semel'de iki ejderha bir yanardağ olan Andanden Dağı'nın zirvesine oturmuş."

"Aa," dedi Mühresenk ve kralın soran bakışları karşısında, "Paln'lı büyücü Seppel bana o dağın ejderhalar için en kutsal yer olduğunu, kadim günlerde topraktan ateş içmek için oraya gittiklerini anlatmıştı. " "Eh işte, geri dönmüşler," dedi Tosla. "Ayrıca oradaki insanların tüm serveti olan büyükbaş ve küçükbaş hayvan sürülerini taciz ediyorlar; hayvanların canını yakmıyorlar ama korkutup kaçmalarına neden oluyorlar. İnsanlar bunların siyah ve zayıf, az ateşleri olan genç ejderhalar olduğunu söylüyor.

"Ve Paln'da artık, adanın kuzey kısmındaki dağlarda, çiftliklerin olmadığı vahşi doğada yaşayan ejderhalar varmış. Avcılar eskiden oraya dağ keçisi ve evcilleştirmek için atmaca avlamak için gidermiş ama ejderhalar onları kovalamış, artık kimse dağlara yaklaşamıyor. Belki sizin şu Paln'lı büyücü bunları biliyordur?"

Mühresenk başıyla onayladı. "Bunların dağların tepelerinde kaz sürüleri gibi sürüyle görüldüğünü söylüyor." "Paln ile Semel ve Havnor Adası arasında sadece Paln Denizi var," dedi Prens Sege.

Kızılağaç da Semel'den kendi adası Taon'a yüz milden daha az olduğunu düşünüyordu.

"Tosla gemisi Balıkçın ile Ejderha Yolu'na doğru gitti," dedi kral.

"Ama en doğudaki adayı görmüştüm ki arı oğulu gibi bir sürü mahlûkat üzerime üşüştü," dedi Tosla sert bir tebessümle. "Yelkenlerimi alazlamak için dalarak, beni de inekleri ve koyunları taciz ettikleri gibi taciz ettiler, ta ki beni geldiğim yere kaçırtıncaya kadar. Ama bu yeni bir havadis sayılmaz."

Mühresenk yine başını onaylarcasına salladı. "Ejderha Yolu'ndan ejderhaların efendisinden başka kimse geçmemiştir."

"Ben geçmiştim," dedi kral, aniden bütün yüzünü kaplayan çocuksu bir tebessümle gülümseyerek. "Ama ejderhaların efendisiyle birlikteydim... Bu benim düşünüp durduğum bir zaman. Başbüyücüyle birlikte ölülerle uğraşan büyücü Kuğu'yu bulmaya Batı Uçyöre'ye gittiğimizde Simly'den de uzakta bulunan Jessage'den geçmiştik; orada da yanmış tarlalar görmüştük. Ejderha Yolu'nda da, kudurmuş hayvanlar gibi dövüşüp birbirlerini öldüren ejderhalar görmüştük."

Bir süre sonra Prens Sege, "Acaba ejderhaların bir kısmının o kötü günlerdeki deliliklerini atlatamamış olmaları mümkün mü?" diye sordu.

"On beş yılı aşkın bir zaman oldu," dedi Mühresenk. "Ama ejderhalar çok uzun yaşarlar. Zaman onlar için farklı geçer."

Kızılağaç, büyücünün konuşurken havuzun kenarında onlardan biraz ayrı durmakta olan Tehanu'ya baktığını fark etti.

"Yine de sadece son bir iki yıldır insanlara saldırdılar," dedi prens.

"Bunu yapmadılar işte," dedi Tosla. "Eğer ejderhalar bir çiftlik veya köydeki insanlara zarar vermek isterlerse onları ne durdurabilir? Onlar insanların mallarının peşindeydi. Hasat, saman yığınları, çiftlikler, büyükbaş hayvanlar. Defolun - Batıdan uzaklasın! diyorlar."

"İyi ama bunu neden yangın ve zarar ziyanla söylüyorlar?" diye sordu büyücü. "Konuşabilirler! Yaratılış Lisanı ile konuşuyorlar. Morred ile Erreth-Akbe ejderhalarla konuşmuştu. Başbüyücümüz de konuştu." "Bizim Ejderha Yolu'nda görmüş olduklarımız," dedi kral, "dillerinin gücünü kaybetmişti. Kuğu'nun dünyada açmış olduğu gedik güçlerini onlardan çekip alıyordu, bizden de aldığı gibi. Sadece ulu ejderha Orm Embar bize gelip Başbüyücü ile konuşarak ona Selidor'a gitmesini söyledi... " Gözleri uzaklara dalarak duraksadı. "Orm Embar'dan bile, ölmeden önce konuşma yetisi alınmıştı." Yine bakışlarını onlardan başka yöne çevirdi, yüzünde garip bir aydınlıkla. "Orm Embar bizim için ölmüştü. Karanlık diyara giden yolu bizim için açmıştı."

Bir süre hepsi sessiz kaldılar. Tenar'ın sakin sesi sessizliği bozdu. "Bir keresinde Çevik Atmaca bana, durun bakayım tam olarak nasıl söylediğini toparlayabilecek miyim: Ejderhalar ile Ejderhaların lisanının tek olduğunu, tek bir varlık olduğunu söylemişti. Ejderhaların Kadim Lisan'ı öğrenmediklerini, Kadim Lisan olduklarını söylemişti."

"Nasıl deniz kırlangıcı uçmak demekse. Nasıl balık yüzmek demekse," dedi Mühresenk yavaşça. "Evet." Tehanu hiç kıpırdamadan havuz kenarından dinliyordu. Artık hepsi ona bakmaya başlamıştı. Annesinin yüzündeki ifade sabırsız, ısrarcıydı. Tehanu başını çevirdi.

"Bir ejderhanın konuşması nasıl sağlanır?" dedi kral. Bunu hafifçe, bir latifeymiş gibi söylemişti ama sözünü başka bir sessizlik izledi. "Eh," dedi, "bu öğrenebileceğimizi umduğum bir şey. Şimdi Mühresenk Usta, söz ejderhalardan açılmışken, bize Roke Okulu'na gelen kızın hikâyesini anlatır mısın, çünkü bunu benden başka duyan olmadı henüz."

"Okulda bir kız mı!" dedi Tosla, alayla sırıtarak. "Roke'ta büyük bir değişim olmuş!"

"Gerçekten de öyle," dedi büyücü gemiciye soğuk bir edayla uzun uzun bakarak. "Sekiz sene kadar önceydi. Way'dan, delikanlı kılığına girerek büyü sanatı öğrenmek arzusuyla gelmişti. Tabii ki onun zavallı kılık değişikliği Kapıcı'yı kandıramamıştı. Yine de Kapıcı onu içeri aldı ve onun tarafını tuttu. O sırada Okul'un başında Çağrıcı Usta vardı - dün gece," bir an tereddüt etti, "dün gece size rüyamda gördüğümü söylediğim adam."

"İsterseniz bize o adamdan bahsedin Mühresenk Usta," dedi kral. "Ölümden geri dönen Thorion muydu o?" "Evet. Başbüyücü çok uzun süre geri gelmeyince ve ondan tek bir söz bile işitemeyince ölmüş olmasından korkmuştuk. O yüzden Çağrıcı Usta, Başbüyücü'nün gerçekten duvarı geçip geçmediğine bakmak için sanatını kullandı. Orada çok uzun süre kalınca ustalar onun için de korkmaya başladılar. Sonunda uyanarak Başbüyücü'nün orada, ölüler arasında olduğunu ve geri dönmeyeceğini ama Thorion'a geri dönerek Roke'u yönetmesini söylediğini anlattı. Ama çok geçmeden ejderha, efendimiz Lebannen ile birlikte Başbüyücü Çevik Atmaca'yı taşıyarak bize getirdi... Sonra Başbüyücü yeniden ayrıldığında Çağrıcı Usta olduğu yere yığılarak sanki canı bedenden çıkmış gibi yattı. Şifacı Usta sanatının tüm bilgisiyle öldüğüne hükmetti.

Yine de tam onu gömmeye hazırlanıyorduk ki Çağrıcı Usta kıpırdadı ve yapılması gerekeni yapmak için geri döndüğünü söyleyerek konuştu. Böylece yeni bir Başbüyücü seçemediğimiz için Çağrıcı Usta Thorion Okul'u yönetti." Duraksadı. "Kız geldiği zaman, Kapıcı'nın onu içeri almış olmasına rağmen Thorion kızı duvarlar içinde istemedi. Kesinlikle kızla ilgilenmiyorlardı. Ama Şekillendirme Ustası onu Koru'ya götürdü; orada, ağaçların kıyısında bir süre yaşayarak, ustayla birlikte ağaçlar arasında yürüdü. Şekillendirme Ustası, Kapıcı, Şifacı Usta ve İsim Ustası Kurremkarmerruk onun Roke'a gelmesinde bir keramet olduğunu, onun kendisi bilmese de büyük bir olayın habercisi veya aracısı olduğunu düşündüler; o yüzden de onu korudular. Diğer ustalar onun sadece kavga ve yıkım getirdiğini ve kovulması lazım geldiğini söyleyen Thorion'un peşinden gittiler. Ben o zamanlar öğrenciydim.

Başlarında bir usta olmayan ustalarımızın böyle ağız dalaşına girmeleri bizi çok rahatsız ediyordu."

"Üstelik de bir kız için dalaşmaları," dedi Tosla.

Mühresenk'in ona bakışları bu kez aşırı derecede soğuktu. "Öyle," dedi. Bir dakika kadar sonra hikâyesine kaldığı yerden devam etti. "Kısa kesmek icap ederse, Thorion içimizden bir grubu, kızı adadan ayrılmaya mecbur etmek için yolladığında, kız o akşam, Thorion'la Roke Tepesi'nde karşılaşmak için meydan okudu. Thorion oraya gitti, kızı adıyla çağırıp kendisine itaat etmeye zorladı: 'İnalı,' diye seslendi ona. Ama kız, 'Ben sadece İriah değilim,' dedi ve bir yandan konuşurken, değişmeye başladı. Bir ejderha ol... bir ejderha görünüşüne büründü. Thorion'a dokununca Çağrıcı'nın bedeni toz olup yere aktı. Sonra İriah tepeye tırmandı; onu seyrederken bizler alev alev yanan bir kadını mı seyrediyoruz, yoksa kanatlı bir hayvanı mı, bilemedik. Fakat

zirveye vardığında onu tüm açıklığıyla gördük, kızıl ve altın rengi alevlere benzeyen bir ejderha. Kanatlarını açarak batıya uçup gitti."

Mühresenk'in sesi yumuşamış, yüzü hatırladığı o huşuyla dolmuştu. Kimse konuşmadı.

Büyücü boğazını temizledi. "Tepeye çıkmadan önce İsim Ustası ona, 'Kimsin sen?' diye sordu. Kız, diğer ismini bilmediğini söyledi. Şekillendirme Ustası onunla konuşarak, nereye gideceğini ve geri dönüp dönmeyeceğini sordu. Batının ötesine, ismini halkından öğrenmeye gittiğini ama eğer Şekillendirme Ustası çağırırsa geri gelebileceğini söyledi."

Sessizlik içinde kaba, cılız bir ses, sanki metalin metali çizmesi gibi bir ses konuştu. Kızılağaç kelimeleri anlayamadı ama yine de bu sözler tanıdık geliyordu, sanki kendisini biraz zorlasa ne anlama geldiklerini anlayıverecekmiş gibi.

Tehanu büyücüye yaklaştı; yanında duruyordu, bir yay gibi gergince adama eğilmişti. Konuşmuş olan oydu. Boş bulunup irkilen büyücü kıza bakakaldı, ayağa kalktı, bir iki adım geriledikten sonra kendine çeki düzen vererek, "Evet, sözleri buydu: Batının ötesindeki halkım."

"Çağırın onu. Ah, çağırın onu," diye fısıldadı Tehanu, iki elini birden adama uzatarak. Büyücü yine gayri ihtiyari geriledi.

Tenar ayağa kalkarak kızına, "Ne var, ne var Tehanu?" diye fısıldadı.

Tehanu hepsine birden baktı. Kızılağaç kendisini, kızın bakıp da arkasını görebildiği bir hayalet gibi hissetti. "Onu buraya çağırın," dedi Tehanu. Krala baktı. "Onu çağırabilir misin?"

"O tür bir gücüm yok. Belki Roke'un Şekillendirme Ustası... belki sen... "

Tehanu başını şiddetle salladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı. "Ben onun gibi değilim. Benim kanatlarım yok."

Lebannen medet umarcasına Tenar'a baktı. Tenar ise biçare bir halde kızına bakıyordu.

Tehanu dönerek krala baktı. "Özür dilerim," dedi, gergince, cılız ve kaba sesiyle. "Yalnız kalmalıyım beyim. Babamın söyledikleri hakkında düşüneceğim. Sorduğu soruları cevaplamaya çalışacağım. Ama ne olur, yalnız kalayım."

Lebannen kızın önünde eğildikten sonra hemen kızının yanına giderek sarılan Tenar'a baktı; Tenar ile kızı havuzlar ve çeşmeler arasındaki güneşli patikadan uzaklaştılar.

Dört adam yeniden yerlerine oturdular ve birkaç dakika için bir şey söylemediler.

Lebannen, "Haklıydın Mühresenk," dedi; sonra diğerlerine hitaben, "Mühresenk Usta bu ejderha kadın hikâyesini, ben ona Tehanu ile ilgili bir şey anlattıktan sonra anlatmıştı. Ona, Tehanu'nun çocukken nasıl ejderha Kalessin'i Gont'a çağırdığını, ejderha ile Kadim Lisanda konuştuğunu ve Kalessin'in ona kızım dediğini anlattıktan sonra."

"Atam, bu çok garip, ejderhaların kadın olduğu, cahil bir kızın Yaratılış dilinde konuştuğu çok garip bir zaman!" Mühresenk aşikâr bir şekilde son derece sarsılmış, korkmuştu. Bunu fark eden

Kızılağaç, kendisinin neden öyle bir korku duymadığını merak etti. Büyük ihtimalle, diye düşündü, korkacak kadar çok bilgisi olmadığı veya neden korkması gerektiğini bilmediği için.

"Başka hikâyeler de var," dedi Tosla. "Siz bunları Roke'ta duymadınız mı? Belki de sizin duvarlar bunları da içeri sızdırmıyordun Bunlar, basit insanların anlattığı hikâyeler. Hatta şarkılar. 'Belilolu Kız,' diye bir gemici şarkısı var; şarkıda nasıl bir gemicinin her limanda arkasında gözü yaşlı bir kız bıraktığı, sonunda güzel bir kızın gemicinin gemisinin peşinden pirinç rengi kanatlarla uçup, adamı kaptığı gibi yediği anlatılır."

Mühresenk Tosla'ya bezginlikle baktı. Fakat Lebannen gülümseyerek, "Kemaylı Kadın... Başbüyücü'nün yaşlı ustası, Ogion denilen Aihal, Tenar'a ondan söz etmiş. Yaşlı bir köylü kadınmış ve öyle yaşıyormuş. Ogion'u kulübesine davet ederek ona balık çorbası ikram etmiş. Ogion'a ejderhalar ile insanların bir zamanlar bir olduğunu söylemiş. O da hem ejderha, hem de kadınmış. Ve Ogion bir büyücü olduğu için kadını bir ejderha olarak görebilmiş.

"Senin İrialı'yı görebildiğin gibi Mühresenk," dedi Lebannen.

Gergin bir edayla konuşup, sadece krala hitap eden Mühresenk, "İrialı Roke'tan ayrıldıktan sonra İsim Ustası hep gizli tutulmuş en kadim irfan kitaplarından birinden bize, hem insan hem de ejderha olan varlıklardan söz ettiği anlaşılan bir parça gösterdi. Ve aralarındaki bir tartışma veya büyük bir taksimattan bahseden. Bunların hiçbiri tam olarak bizim anlayabileceğimiz şeyler değildi," dedi.

"Ben Tehanu'nun bunlara bir açıklık getirebileceğini ummuştum," dedi Lebannen. Sesi renksizdi, o yüzden Kızılağaç kralın pes mi ettiğini, yoksa hâlâ bir umudu olup olmadığını anlayamamıştı. Patikadan onlara doğru bir adam hızla geliyordu, kralın muhafızlarından ak saçlı bir asker. Lebannen etrafına bakındıktan sonra ayağa kalkarak adama doğru gitti. Bir dakika kadar konuştular, alçak sesle. Asker yeniden iri adımlarla uzaklaştı; kral dostlarının yanına döndü. "Yeni bir haber var," dedi, sesinde yeniden bir meydan okuma tınısı vardı. "Havnor'un batısında büyük ejderha sürüleri varmış. Ormanları tutuşturmuşlar; bir kosterin mürettebatı da Güney Limanı'na kaçan insanların onlara Resbel kasabasının yandığını anlattıklarını söylemiş."

O gece kralın en hızlı gemisi kral ile yanındakileri, Mühresenk'in estirdiği büyü rüzgârının önünde Havnor Körfezinden geçirdi. Şafak sökerken Onn Dağı sırtlarının altındaki Onneva Nehri ağzına vardılar. Yanlarına kraliyet ahırlarından bakımlı, güçlü, ince bacaklı on bir at yüklenmişti. Atlar Havnor ve Semel dışındaki adalarda nadiren görülürdü. Tehanu eşekleri gayet iyi bilirdi ama daha önce hiç at görmemişti. Gecenin büyük kısmını atlar ve bakıcı -larıyla geçirmiş, atları denetim altında tutmak ve onları sakinleştirmek için yardım etmişti. Bunlar soylu, iyi huylu atlardı ama deniz yolculuğuna alışık değillerdi.

Sıra Onneva kumları üzerinde atlara binmeye gelince Mühresenk oldukça ürkmüş, bakıcılar tarafından yardım görüp cesaretlendirilmişti, oysa Tehanu kral ata biner binmez kendi eyerine atlamıştı bile. Atın dizginlerini sakat eline koymuş ve hiç kullanmamıştı, sanki kısrağıyla başka bir yoldan anlaşabiliyormuş gibi.

Böylece küçük kervan, Falierns'in eteklerinden batıya doğru, hatırı sayılır bir hızla yola koyulmuştu. Bu, Lebannen'in elindeki en hızlı seyahat yoluydu; bütün Güney Havnor'u gemiyle dolanmak çok

vakit alırdı. Hava koşullarını uygun tutabilecek, yollarına çıkan engell eri ortadan kaldıracak, onları ejderha ateşinden gayri her türlü beladan kurtaracak olan büyücü Mühresenk yanlarındaydı. Eğer karşılaşacak olurlarsa ejderhalara karşı onları, belki de Tehanu'dan başka savunabilecek kimseleri yoktu. Bir akşam önce danışmanları ve subaylarıyla fikir alışverişinde bulunan Lebannen ejderhalarla savaşmanın veya kasabaları, tarlaları onlardan korumanın bir yolu olmadığı sonucuna varmıştı: Oklar, kalkanlar işe yaramıyordu. Sadece büyücülerin en büyükleri ejderhaları yenmeyi başarabiliyordu. Hizmetinde veya bildiği herhangi bir yerde böyle bir büyücü yoktu; ama elinden geldiğince halkını korumak zorundaydı ve bunun için ejderhalarla barış görüşmeleri yapmaya çalışmaktan başka bir yol bulamıyordu.

Lebannen, Tenar ile Tehanu'nun bulunduğu daireye doğru gitmeye başlayınca vekilharcı hayretler içinde kalmıştı: Kral görmek istediklerini çağırtırdı, gelmelerini emrederdi. "Eğer onlara yalvaracaksa, değil," dedi Lebannen.

Kapıyı açan şaşkınlık içindeki hizmetçiye Ak Hanım ve Gontlu Kadın ile konuşmayı arzuladığını bildirdi. Şehirde ve sarayda böyle tanınıyorlardı. Onların kral gibi gerçek isimlerini açıkça taşıması nadir görülen bir şeydi; bu kurallara ve geleneklere, güvenliğe ve edebe o kadar aykırı bir şeydi ki insanlar isimlerini bildikleri halde söylemeye pek dilleri varmıyor ve bundan kaçınmayı tercih ediyorlardı.

İçeri kabul edildi, almış olduğu haberi kısaca onlara anlattıktan sonra, "Tehanu, belki de bu krallıkta bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Eğer bu ejderhaları da Kalessin'i çağırdığın gibi çağırabilirsen, eğer onlar üzerinde bir gücün olursa, eğer onlarla konuşabilirsen, onlara halkımla neden savaşmak istediklerini sor; sorar mısın?" dedi.

Genç kadın kralın sözleri karşısında büzüşerek, annesine doğru döndü.

Ama Tenar ona sığınacak bir kucak açmadı. Hiç kıpırdamadan durdu. Bir süre sonra, "Tehanu, uzun bir zaman önce sana söylemiştim: Bir kral sana hitap ederse, cevap vermen lazım. O zamanlar çocuktun ve cevap vermiyordun. Artık çocuk değilsin."

Tehanu ikisinden de bir adım geriledi. Bir çocuk gibi başını eğdi. "Onlara seslenemem," dedi hafif, karık sesiyle. "Onları tanımıyorum." "Kalessin'e seslenebilir misin?" diye sordu Lebannen.

Kız başını salladı. "Çok uzakta," diye fısıldadı. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama sen Kalessin'in kızısın," dedi Tenar. "Bu ejderhalarla konuşamaz mısın?"

Kız perişan bir halde, "Bilmiyorum," dedi.

Lebannen, "Eğer seninle konuşacaklarına dair en ufak bir ihtimal dahi varsa Tehanu, sana bu şansı değerlendirmen için yalvarıyorum. Çünkü ben onlarla savaşamam, lisanlarını da bilmiyorum; beni bir bakışıyla, bir nefesiyle yok edebilecek yaratıklardan bizden ne istediklerini nasıl öğrenebilirim? Benim için, bizim için onlarla konuşur musun?" dedi.

Tehanu sessizdi. Sonra hafifçe, zor duyulan bir sesle, "Evet," dedi.

"O halde benimle yolculuğa çıkmak için hazırlan. Akşamın dördüncü saatinde hareket edeceğiz. Adamlarım seni gemiye getirecek. Teşekkür ederim. Ve sana da teşekkür ederim Tenar!" dedi, bir an için Tenar'ın elini tutarak, ama çok uzun tutmadı çünkü ayrılmadan önce yapması gereken işleri vardı.

Son anda aceleyle rıhtıma indiğinde, iskelede ince, kukuletalı bir suret gördü. Gemiye bindirilecek son at burnundan soluyor, ayaklarını yer vuruyor, iskele tahtasına çıkmayı reddediyordu. Tehanu'nun bakıcı ile konuştuğunu gördü. Derken atın yularını eline alarak biraz atla konuştuktan sonra birlikte yavaşça iskele tahtasından çıktılar.

Gemiler küçük, kalabalık evlerdir; Lebannen gece yarısına doğru kıç güvertesinde yavaşça konuşan iki seyise kulak misafiri oldu. "Gerçekten eli var," dedi biri; daha genç olan ses, "Öyle ya gerçekten var ama görünüşü korkunç, öyle de mi?" dedi. İlki, "Atlar umursamadığına göre sana ne?" dedi, diğeri de, "Bilmiyorum ama umursuyorum," dedi.

Artık Onneva kumlarından yolun genişlediği dağların eteklerine doğru atlarını sürerken Tosla atını Lebannen'inkinin yanına sürdü. "Tercümanımız o olacak, değil mi?" diye sordu. "Eğer yapabilirse."

"Eh, tahmin ettiğimden daha cesurmuş. Eğer bu, bir ejderhayla ilk konuştuğunda başına geldiyse, yine böyle bir şey olacağına şüphe yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse yanıp ölüyormuş."

"Ejderha yakmamış."

"Kim o halde?"

"Eline doğduğu insanlar."

"Nasıl yani?" diye sordu Tosla yüzünü ekşiterek.

"Serseriler, hırsızlar. Beş, altı yaşlarındaymış. Her ne yaptıysa veya onlar her ne yaptılarsa sonunda onu bayılıncaya kadar dövüp kamp ateşinin içine atmışlar. Herhalde öldüğünü veya öleceğini ve bunun da kaza zannedileceğini düşünmüşler. Çekip gitmişler. Köylüler bulmuş onu ve Tenar yanına almış."

Tosla kulağını kaşıdı. "İnsani iyilik ile ilgili güzel bir hikâye. O halde eski başbüyücünün de kızı değil, öyle mi? İyi ama ejderhadan olma demekle ne kastediyorlar?"

Lebannen Tosla ile birlikte yelken açmış, yıllar önce Sonra kuşatmasında onunla omuz omuza savaşmıştı ve cesur, aklı selim sahibi, sakin bir adam olduğunu biliyordu. Tosla'nın kabalığı onu kızdırınca bunu kendi alınganlığından bildi. "Ne demek istediklerini bilmiyorum," diye cevap verdi nazikçe. "Bütün bildiğim ejderhanın ona kızım dediği."

"Senin şu Roke'lu büyücün, şu Mühresenk bu işte bir işe yaramayacağını beyan etmekte biraz aceleci davrandı. Ama Kadim Lisan'ı konuşabiliyor aslında, öyle değil mi?"

"Evet. O lisanın birkaç kelimesiyle seni bir avuç küle çevirebilir. Eğer yapmadıysa bu sadece bana olan saygısından, sana değil sanırım."

Tosla başıyla onayladı. "Bunu biliyorum," dedi.

O gün, atların gidebileceği en süratli hızla ilerleyip akşam çökerken atlarının durup dinlenebilecekleri, binicilerinin de rahatsızlık dereceleri değişen yataklarda uyuyabilecekleri küçük bir tepe kasabasına vardılar. At binmeye alışık olmayanları, inince pek yürüyemediklerini fark ettiler. Oradaki insanlar ejderhalar hakkında hiçbir şey duymamışlardı ve sadece kasabalarına gelerek yulafla yatak isteyip bunlara karşılık gümüş ve altın veren bu zengin yabancılardan oluşan grubun dehşet ve görkemi karşısında ezilip büzülmüşlerdi.

Biniciler şafak atmadan çok önce yeniden yola koyuldular. Onneva kumsalından Resbel'e yaklaşık yüz mil vardı. Bu ikinci günde yol onları Faliern Dağları'nın alçak bir geçidinden geçirerek dağın batı yamacından indirecekti. Lebannen'in subaylarının en güvenilirlerinden biri olan Yenay atını diğerlerinin önünden sürüyordu; Tosla da artçı olmuştu; Lebannen ise ana gruba liderlik ediyordu. Şafaktan önceki donuk sessizlikte yan uykulu giderlerken, önlerinden gelen nal sesleri Lebannen'i uyandırdı. Yenay atını geriye, onlara doğru sürüyordu. Lebannen subayın işaret ettiği yere baktı.

Açık bir tepe yamacının başındaki ormandan yeni çıkmışlardı ve yan aydınlıkta dağ geçidine kadar uzanan yolu rahatça görebiliyorlardı. Geçidin her iki yanındaki dağlar, bulutlu bir şafağın donuk kızıl parlaklığına karşı yükseliyordu.

Ama onlar batıya bakıyordu.

"Orası Resbel'den daha yakın," dedi Yenay. "On beş mildir belki."

Tehanu'nun kısrağı atların en ufağı olmasına rağmen en iyisiydi ve diğerlerine liderlik edebileceğine de içtenlikle inanıyordu. Eğer Tehanu onu dizginlemese hepsinin yanından geçerek, sıranın başına geçinceye kadar ilerleyecekti. Lebannen koca atım dizginleyip durdurunca kısrak hemen yanına gitti; böylece Tehanu da artık Lebannen'in yanında, onun baktığı yere bakıyordu.

"Orman yanıyor," dedi Lebannen ona.

Yüzünün sadece yaralı tarafını görebiliyordu o yüzden Tehanu sanki görmeden bakıyor gibiydi; ama görmüştü, dizginleri tutan pençemsi eli titriyordu. Yanmış çocukcağız yangından korktu, diye düşündü Lebannen.

Ona, bu kıza, "Gel ejderhalarla konuş da benim tatlı canımı kurtar!" dedirten, onu alıp doğrudan ateşin içine getirten ne gibi zalim ve korkak bir ahmaklıktı acaba? "Geri döneceğiz," dedi.

Tehanu sağlam elini kaldırıp işaret etti. "Bak," dedi. "Bak!"

Geçidin kara çizgisi üzerine yükselen bir ateş kümesi, yanan bir köz, süzülen alevden bir kartal, doğrudan onlara gelen bir ejderha.

Tehanu üzengileri üzerinde doğrulup kulakları yırtan, gıcırtı gibi bir çığlık attı, tıpkı bir deniz kuşununki veya bir atmacanınki gibi ama bu bir kelimeydi, tek bir kelime: "Medeu!"

Koca yaratık korkunç bir hızla yaklaşıyor, uzun, ince kanatları havayı neredeyse tembelce dövüyordu; artık alev görüntüsünü yitirmiş, artan ışıkta kara ve bronz rengine çalmıştı.

"Atlarınıza dikkat edin," diye çatladı Tehanu'nun sesi, tam o sırada Lebannen'in iğdiş edilmiş gri beygiri ejderhayı görüp başını sağa sola sallayıp gerileyerek, hareketlenmişti. Lebannen atını denetim altında tutabiliyordu ama arkasındaki atlardan biri de dehşet içinde kişnedikten sonra koşuşturma ve bakıcıların seslerini duydu. Büyücü Mühresenk koşarak gelip Lebannen'in atının yanında durdu. İster at üzerinde, ister yerde olsun hepsi durup ejderhanın gelişini seyretti.

Tehanu yine o sözü haykırdı. Ejderha uçarken yön değiştirdi, yavaşladı, gelmeye devam etti, durdu ve onlardan elli ayak kadar ileride havada asılı kaldı.

"Medeu!" diye seslendi Tehanu, cevap uzamış bir yankı gibi geldi, "Medeuuu!"

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Lebannen Mühresenk'e eğilerek.

"Kardeş," diye fısıldadı büyücü.

Tehanu atından inmiş, dizginleri Yenay'a fırlatmış ejderhanın uzun kanatlarını, havada asılı duran bir atmaca gibi hızla kısa kısa çırparak üzerinde durduğu hafif yokuştan aşağıya inmeye başlamıştı. Atmacanınkinin aksine bu kanatlar uçtan uça neredeyse elli ayak uzunluğundaydı ve ejderhanın her çırpışında davul gümbürtüsü veya borazan sesi gibi ses çıkartıyordu. Tehanu ona yaklaştıkça ejderhanın upuzun dişli açık azından minik bir alev kıvrımı kaçıverdi.

Tehanu elini kaldırdı. İnce kahverengi elini değil de yanmış olanı, pençesini. Kolu ve omzundaki yaradan dolayı kolunu tamamen kaldıramıyordu. En fazla başına kadar kaldırabiliyordu kolunu.

Ejderha havada biraz alçaldı, başını eğdi ve kızın eline uzun, parlak ve pullu burnuyla dokundu. Sanki birini koklayarak selamlayan bir hayvan gibi, diye düşündü Lebannen; insanın bileğine doğru alçalan bir atmaca gibi; bir kraliçe önünde eğilen bir kral gibi.

Tehanu konuştu, ejderha konuştu; ikisi de kısa kısa, kendi zil gibi çınlayan seslerinde. Bir kez daha söz alışverişinde bulundular, sonra bir duraksama; ejderha uzun uzun konuştu. Mühresenk dikkatle dinliyordu. Bir kez daha söz alışverişinde bulundular. Ejderhanın burun deliklerinden bir duman huzmesi; kadının sakat, buruşmuş elinden gergince, kraliçelere layık bir hareket. Net olarak iki söz söyledi.

"Getirin onu," diye tercüme etti büyücü fısıltı halinde.

Ejderha kanatlarını sertçe çırptı, uzun başını eğdi, tısladı, yeniden konuştu sonra havaya sıçradı, tam Tehanu'nun tepesine, döndü ve bir ok gibi batıya fırladı.

"Ona En Yaşlının Kızı, dedi," diye fısıldadı büyücü, Tehanu kıpırdamadan durmuş ejderhanın gidişini seyrederken.

Gri şafak vakti ışığında, dağın ve ormanın o engin manzarasında minik ve kırılgan görünüyordu. Lebannen atından aşağıya atladı ve aceleyle ona doğru ilerledi. Onu bitap ve dehşet

dolu bir halde bulmayı bekliyordu, yürümesine yardımcı olmak için elini uzattı ama Tehanu ona gülümsedi. Yüzü, o yarı berbat, yarı güzel olan yüzü yükselmemiş güneşin kızıl ışığıyla parlıyordu.

"Bir daha saldırmayacaklar. Dağlarda bekleyecekler," dedi.

Sonra etrafına, sanki gerçekten nerede olduğunun farkında değilmiş gibi bakındı ve Lebannen koluna girdiğinde ona izin verdi; ama ateş ve tebessüm yüzünde kalmıştı ve sanki ayakları yere değmeden yürüyordu. Seyisler çiğle ıslanmış otları yemeye başlamış olan atları tutarken Mühresenk, Tosla ve Yenay, aralarında hürmetli bir mesafe bıraksalar da kızın etrafına toplandılar. Mühresenk, "Tehanu Hanımım, hayatımda bu kadar cesur bir hareket görmemiştim," dedi.

"Ben de," dedi Tosla.

"Korkmuştum," dedi Tehanu, hiçbir his yansıtmayan sesiyle. "Ama ona birader, dedim, o da bana hemşire dedi."

"Söylediklerinizin hepsini anlayamadım," dedi büyücü. "Kadim Lisan konusunda senin kadar bilgim yok. Aranızda geçenleri bize anlatır mısın?"

Yavaşça konuştu Tehanu, gözleri ejderhanın uçup gitmiş olduğu batı yönündeydi. Doğu gitgide aydınlandıkça uzaktaki yangının donuk kırmızısı solmaya başlamıştı. "Ben, 'Neden kralın adalarını yakıyorsunuz,' dedim. O da, 'Artık yeniden kendi topraklarımıza sahip olma vaktimiz geldi,' dedi. 'En Yaşlı size toprakları yangınla alın mı dedi?' dedim. O zaman o da bana En Yaşlı Kalessin'in Orm İrialı ile birlikte batının ötesine öteki rüzgârda uçmaya gittiğini söyledi. Ve burada, dünyanın rüzgârlarında kalan genç ejderhaların, insanların ejderhaların topraklarını çalan, yeminden dönen kişiler olduklarını söylediklerini anlattı. Birbirlerine Kalessin'in hiç dönmeyeceğini, artık beklemeyeceklerini ve insanları bütün batı topraklarından süreceklerini söylüyorlarmış. Fakat kısa bir süre önce Orm İrialı dönmüş ve söylediğine göre Paln'daymış. Ona, İrialı'yı getirmesini söyledim. O da bana, İrialı'nın Kalessin'in kızma geleceğini söyledi."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - EJDERHA MECLİSİ

Saraydaki odasının penceresinden Tenar, geminin yelken açıp Lebannen ile kızını geceye taşıyarak gidişini seyretmişti. Tehanu'yla birlikte rıhtıma inmemişti. Onunla birlikte bu yolculuğa çıkmayı elde etmek çok, çok zor olmuştu. Daha önce hayatında hiçbir şey istememiş olan Tehanu yalvarmıştı. Hiç ağlamamıştı, ağlayamazdı ama nefesinde hıçkırıklar vardı: "Ama gidemem, tek başıma gidemem! Benimle gel anne!"

"Canım, ciğerim, eğer seni bu korkudan koruyabilseydim korurdum, koruyamadığımı görmüyor musun? Ben senin için elimden gelen her şeyi yaptım, küçük alevim, yıldızım. Kral haklı - sadece sen, sen tek başına bu işi başarabilirsin."

"Ama sen de yanımda olsaydın, senin orada olduğunu bilseydim... "

"Ben buradayım, ben hep buradayım. Orada bir yük olmaktan başka bir işe yarar mıyım? Hızlı yolculuk etmeniz gerek, zorlu bir yolculuk olacak. Ben sizi yavaşlatırım. Ayrıca benim için de endişelenip korkarsın. Bana ihtiyacın yok. Sana bir faydam yok. Bunu öğrenmen lazım. Gitmen lazım Tehanu."

Ve evladına arkasını dönerek Tehanu'nun yanına alması icap eden kıyafetleri, sarayda giymesi gereken o süslü püslü şeyleri değil -sağlam pabuçlarını, iyi pelerinini- ev kıyafetlerini toplamaya başlamıştı. Eğer bu işleri yaparken ağladıysa bile bunu kızının görmesine izin vermemişti.

Tehanu dehşete düşmüş gibi duruyordu, korkuyla felç olmuştu. Sonra Tenar ona değişeceği giysilerini verdi, o da itaat etti. Kralın teğmeni Yenay kapıyı çalıp da Tehanu Hanım'ı rıhtıma götürmek için izin istediğinde, adama dilsiz bir hayvan gibi bakakaldı.

"Haydi git şimdi," dedi Tenar. Kızına sarıldı, elini kızın yüzünün yarısını kaplayan büyük yara izine koydu. "Sen, benim olduğu kadar Kalessin'in de kızısın."

Kız uzun süre ona sıkı sıkı sarıldıktan sonra tek bir söz söylemeden döndü ve Yenay'ın peşinden kapıdan çıktı.

Tenar, Tehanu'nun bedeni ve kollarının olduğu yerde gece havasının soğuğunu hissederek durdu.

Pencereye gitti. Rıhtımda ışık vardı, gelip giden adamlar, suyun tepesindeki dik caddelerden geçirilen atların nal takırtıları. Rıhtımda büyük bir gemi vardı, bildiği gemi, Yunus. Pencereden bakınca iskelede duran Tehanu'yu gördü. Sonunda, duraksayan bir atı da alarak gemiye bindiğini ve Lebannen'in de onu izlediğini gördü. Geminin halatlarının çözüldüğünü; kürek darbesiyle, sanki biri asılmış da çekmiş gibi limandan kurtulan geminin yumuşak hareketini; karanlıkta aniden düşerek açılan ak yelkenleri gördü. Kıçtaki lambanın ışığı karanlık suların üzerinde titredi, büzüşüp minik, parlak bir damlaya dönüştükten sonra yok oldu.

Tenar odada dolaşarak Tehanu'nun çıkarmış olduğu kıyafetleri, ipek elbisesini, üst eteğini katlıyordu; hafif sandaletleri alarak kaldırmadan önce bir süre yanağına yasladı.

Koca yatakta uyumadan yattı ve gözlerinin önüne tekrar tekrar hep aynı görüntü geldi: Bir yol ve üzerinde tek başına yürüyen Tehanu. Ve bir düğüm, bir ağ, gökyüzünden kıvrana dolana inen siyah bir kütle, oğul gibi kaynaşan ejderhalar, etrafı yalayan ve Tehanu'ya doğru akan alevler, yanan saçları, yanan giysileri... Hayır, dedi Tenar, hayır! Böyle olmayacak! Bu görüntüyü aklından zorla uzaklaştırıyor, yine görüyordu; yol, üzerinde tek başına yürüyen Tehanu, gökyüzündeki siyah, alevli düğüm, gittikçe yaklaşan.

İlk ışık odayı grileştirmeye başlayınca sonunda yorgun düşerek uyudu. Kendini Şarlak'ta Yaşlı Büyücü'nün evinde gördü, kendi evinde; orada olduğuna kelimelerle anlatılmayacak kadar çok sevinmişti. Parlak meşe zemini süpürmek için kapının arkasındaki süpürgeyi aldı çünkü Ged yerleri tozlandırmıştı. Ama evin arkasında daha önce orada olmayan bir kapı vardı. Kapıyı açtığında taş duvarları beyaza boyanmış küçük, alçak tavanlı bir oda buldu. Ged bu odada çömelmişti, kolları dizlerinde dayalı duruyor, elleri aşağı sarkıyordu. Kafası bir insan kafası değil de küçük, kara, gagalı bir akbaba kafasıydı. Hafif, kaba bir sesle, "Tenar benim kanatlarım yok," dedi. Bunu söyler söylemez de Tenar'ın öyle bir öfkesi kabardı, öyle bir hiddetlendi ki tıkanır gibi olarak uyandı, uyandığında saray odasının yüksek duvarlarında güneşi gördü, trompetçilerin sabahın dördüncü saatini bildiren tatlı seslerini duydu.

Kahvaltı getirildi. Biraz yedi, maiyetine sunulan bütün hizmetçiler ve hanımlar arasından seçtiği yaşlıca bir hizmetli olan Yemiş ile biraz konuştu. Yemiş İç Havnor'da bir köyde doğmuş, Tenar'ın saraydaki diğer kadınlardan daha iyi anlaşabildiği zeki, becerikli bir kadındı. Saraydaki kadınlar kibar ve saygılıydı ama ona nasıl davranacaklarını, yarı Karg bir rahibe, yarı Gontlu bir çiftçi karısı olan bu kadınla nasıl konuşacaklarını bilemiyorlardı. Onlar için, o vahşi korkaklığıyla Tenahu'ya acımanın daha kolay olduğunu fark etmişti Tenar. Onun adına üzülebiliyorlardı. Tenar'a üzülemiyorlardı.

Öte yandan Yemiş ona üzülebiliyordu ve üzülmüştü de; o sabah Tenar'ı avuttu. "Kral onu sağ salim geri getirir," dedi. "Bak şimdi, yoksa kızı çıkartamayacağı bir tehlikeye atar diye mi düşünüyorsun? Katiyen! Yapmaz o!" Bu yanlış bir teselliydi ama Yemiş bunun doğru olduğuna o kadar hararetle inanıyordu ki Tenar onun sözlerini kabul etmek zorunda kaldı ki bu bile kendi başına insanı biraz avutuyordu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu, çünkü Tehanu'nun yokluğu her yeri kaplamıştı. Gidip Karglı prenses ile konuşmaya, kızın Hardca bir kelime öğrenmeye veya en azından ismini Tenar'a söylemeye niyeti olup olmadığına bakmaya karar verdi. Buradaki gündelik isimler gibi Kargcadaki isimlerin de genellikle bir anlamları olurdu -Gül, Kızılağaç, Onur, Ümit- ya da geleneksel bir isim olurdu, genellikle ataların isimleri gibi. İnsanlar bu isimleri açıkça söylerler ve bir nesilden diğerine geçen isimlerinin eskiliğiyle de övü- nürlerdi. Ona neden Tenar dediklerini öğrenemeyecek kadar küçük bir yaşta alınmıştı anne ve babasının yanından ama bu ismin ninelerinden birine ait olabileceğini düşünüyordu. Arha yani Tekrardoğan İsimsiz olduğu anlaşılınca bu isim ondan alınmıştı ve Ged bu ismi ona geri verinceye kadar da ismini unutmuştu. Onun için, tıpkı Ged gibi, bu gerçek ismiy di; ama bu Kadim Lisan'ın bir sözü değildi; kimseye onun üzerinde bir güç vermiyordu ve o da ismini hiç gizlememişti.

Şimdi, prensesin neden ismini sakladığını anlayamıyordu. Halayıkları ona Prenses, Hanım veya Hanımefendi diyordu; elçiler ondan Yüce Prenses, Thol'un Kızı, Hur-at-Hur'lu Hanım vs., diye

söz etmişlerdi. Eğer bu kızcağızın bütün sahip olduğu bazı unvanlarsa artık bir isim sahibi olma zamanı gelmişti.

Tenar, kralın konuklarından birinin Havnor sokaklarında tek başına dolaşmasının uygun düşmeyeceğini, Yemiş'in de sarayda yapması gereken işleri olduğunu biliyordu o yüzden bir uşaktan kendisine refakat etmesini rica etti. Yanına, sokakta karşıdan karşıya geçerken ona titrek bir kocakarı muamelesi yapan, en fazla on beş yaşlarında, üniformalı çok tatlı bir uşak vermişlerdi. Tenar şehirde yürümeyi seviyordu. Nehir Köşkü'ne giderken, yanında Tehanu olmadan yürümenin daha kolay olduğunu fark etti ve bunu kendi kendine itiraf etti. İnsanlar önce Tehanu'ya baktıktan sonra bakışlarını çeviriyorlardı; Tehanu ise gergin, ıstırap yüklü bir gururla yürüyor, onların bir bakıp, bakışlarını kaçırmalarından nefret ediyordu; Tenar da onunla birlikte eziyet çekiyordu, hatta belki daha bile fazla.

Ama şimdi oyalanıp sokaktaki gösterileri, tezgâhları, Adalar Diyarı'nın dört bir yanından gelmiş çeşitli suratları ve giysileri seyredebiliyor; bildik doğru yoldan saparak yanındaki oğlanın çatıdan çatıya giden, kenarlarından kırmızı çiçekler açmış sarmaşıkların sarktığı, insanların pencerelerinden dışarıya yaldızlı sopaların ucuna, çiçekler arasına kuş kafeslerini astıkları, o yüzden de göğün ortasında bir çiçek bahçesini andıran boyalı köprülerin tepelerinde havadar bir kubbe oluşturduğu bir caddeyi göstermesine izin verebiliyordu. "Ah keşke Tehanu bunları görebilseydi," diye düşündü. Ama Tehanu'nun nerede olabileceğini bile düşünemiyordu.

Nehir Köşkü, Yeni Saray gibi Kraliçe Heru'nun saltanatı zamanından, beş asır öncesinden kalmıştı.

Lebannen tahta çıktığında harabe halindeydi; Lebannen köşkü büyük bir itinayla yeniden inşa ettirmişti çünkü burası az eşyası, kara cilalı, halisiz yerleriyle çok hoş, huzur dolu bir yerdi. Birbiri ardı sıra dizilmiş dar kapı biçimli pencereler yana kaydırılarak açıldığında odanın bir duvarı olduğu gibi söğütler ve nehrin manzarasını gözler önün e seriyordu; ayrıca istenirse su üzerine inşa edilmiş derin ahşap balkonlar üzerinde de yürünebiliyordu. Saraylı hanımlar Tenar'a, burasının kralın bir gece başını dinlemek veya bir sevgiliyle bir gece geçirmek için -ki bunun da prensesin burada konuk edilmesini daha bir anlamlı kıldığını ima etmişlerdi- kaçmayı en çok sevdiği yer olduğunu söylemişlerdi. Gerçi Tenar, Lebannen'in prensesi kendisiyle aynı çatı altında istemediğinden mümkün olan yegâne yerin ismini söylediğinden kuşkulanıyordu ama kim bilir, belki de saraylı hanımlar haklıydılar.

İşlerinin başında bulunan muhafızlar onu hemen tanıyarak geçmesine izin vermişlerdi, üniformalı uşak geldiğini yüksek sesle bildirdikten sonra Tenar'ın yanındaki uşak ile fındık fıstık yiyerek dedikodu etmek için ayrılmışlardı. Anlaşılan bu uşakların en belli başlı eğlencesiydi. Prensese hizmet eden hanımlar, yeni bir yüz görmekten büyük bir memnuniyet duyarak ve kralın ejderhalara karşı yaptığı yolculuk hakkında biraz daha bilgi edinebilme umuduyla onu karşılamaya geldiler. Bütün merasimleri tamamladıktan sonra sonunda prensesin dairesine kabul edildi.

Daha önceki iki ziyaretinde bir süre giriş odasında bekletildikten sonra peçeli halayıklar onu bir iç odaya, prensesin yuvarlak kenarlı şapkasından yere kadar inen kırmızı peçesi içinde ayakta, bulunduğu yere çakılı kalmış gibi, İyesa Hanım'ın söylemiş olduğu gibi tıpkı tuğladan örülmüş bir baca gibi durduğu, o canım havadar evdeki tek loş odaya almışlardı.

Bu kez farklıydı. Giriş odasına girer girmez içeriden viyaklamalar ve etrafa koşuşturan insanların ayak seslerini duydu. Prenses kapıdan dışarıya savrulurcasına çıkarak kendini Tenar'ın kolları arasına atıverdi. Tenar ufak tefekti; uzun boylu, heyecanlı, güçlü genç bir kadın olan prenses Tenar'ın ayaklarını yerden kestiği gibi onu güçlü kollarıyla kavradı. "Ah Arha Hanım, Arha Hanım kurtarın beni, kurtarın beni!" diye ağlıyordu.

"Prenses! Ne var?"

Prenses korkuyla, rahatlamayla veya her ikisiyle birden gözyaşı döküyordu; Tenar'ın bütün o ağıtlar, yakarışlar arasından tek anlayabildiği ejderhalar ve kurbanla ilgili gevelenen bir şeylerdi.

"Havnor yakınlarında ejderha yok," dedi sertçe, kendisini kızdan kurtararak, "ayrıca kimse kurban edilmedi. Bütün bu olanlar nedir? Sana neler anlatıldı?"

"Kadınlar ejderhaların geldiğini söylediler ve bunların büyücü oldukları için keçi değil, kral kızı kurban ettiklerini söylediler, ben de korktum." Prenses yüzünü sildi, yumruklarını sıktı ve içinde bulunduğu paniği denetim altına almaya çalıştı. Bu gerçek, denetlenemez bir dehşetti ve Tenar kız adına çok üzüldü. Acıdığını belli etmedi. Kızın itibarını korumayı Öğrenmesi gerekiyordu.

"Kadınların cahil, üstelik insanların kendilerine söylediklerini anlayacak kadar Hardcaları yok. Sen ise hiç Hardca bilmiyorsun. Eğer buseydin korkulacak bir şey olmadığını da bilirdin. Bu evin halkının etrafta koşuşturup ağlayıp zırladıklarını, feryat ettiklerini gördün mü?"

Prenses ona bakakaldı. Başında ne şapka, ne de peçe vardı; sadece hafif bir elbise vardı üzerinde, çünkü sıcak bir gündü. Tenar onu, kırmızı peçeler ardından belli belirsiz bir şekil olarak değil, kendi olarak ilk kez gördü. Prenses gözleri ağlamaktan şişmiş ve yüzü pençe pençe kızarmış olduğu halde muhteşemdi: Kumral saçlı, ela gözlü, dolgun kollu ve göğüslü, ince belli, güzelliğinin ve gücünün doruğunda bir kadın. "Ama kurban edilecek olan onlardan biri değil," dedi sonunda.

"Kimse kurban edilmeyecek."

"O halde ejderhalar neden geliyor?" Tenar derin bir iç geçirdi. "Prenses," dedi, "konuşmamız gereken bir sürü şey var. Eğer beni bir dost kabul edersen... "

"Ediyorum," dedi prenses. İleri doğru bir adım attı, Tenar'ın sağ kolunu sıkıca kavradı. "Sen benim dostumsun, senden başka dostum yok, senin için kanım feda."

Saçma da olsa Tenar bunun doğru olduğunu biliyordu.

O da karşılık olarak kızı elinden geldiğince sıkı sıkı tuttu ve "Sen benim dostumsun. Bana ismini söyle," dedi.

Prensesin gözleri irileşti. Burnu akmıştı ve üst dudağı hâlâ ıslaktı. Alt dudağı ise titriyordu. Derin bir nefes alarak, "Seserakh," dedi.

"Seserakh; benim adım Arha değil Tenar."

"Tenar," dedi kız ve Tenar'ın sağ kolunu sıkıca tuttu.

"Şimdi," dedi Tenar, yeniden durumu denetim altına almaya çalışarak, "uzun bir yol yürüdüm ve susadım. Haydi oturalım; ayrıca bir bardak su rica edebilir miyim? Sonra konuşabiliriz."

"Tabii," dedi prenses, odadan avlanan bir aslan gibi sıçrayarak çıktı. İç odalardan bağırtılar çağırtılar geldi, biraz daha koşuşturma oldu. Bir halayık çıktı ortaya, peçesini titreyerek düzeltip Tenar'ın anlayamayacağı kadar ağır bir şiveyle bir şeyler geveledi. "Şu lanet olasıca dilde konuş!" diye bağırdı prenses içeriden; kadın acınacak bir halde Hardca viyakladı, "Oturmak? İçmek? Hanım?"

Karanlık, havasız bir odaya, birbirine bakan iki sandalye kondu. Seserakh birinin yanında duruyordu.

"Ben dışarıda, gölgede, suyun üzerinde oturmak isterim," dedi Tenar. "Eğer sence de uygunsa prensesim." Prenses bağırdı, kadınlar koşuşturdu, sandalyeler derin balkona taşındılar. Yan yana oturdular.

"Böylesi daha iyi," dedi Tenar. Hâlâ Kargca konuşuyor olmak ona tuhaf geliyordu. Hiç zorluk çekmiyordu ama sanki kendisi değildi, sanki bir başkası konuşuyordu, yaptığı rolün tadım çıkartan bir oyuncu.

"Suyu seviyor musun?" diye sordu prenses. Yüzü, ağır bir krem rengi olan normal rengine dönmüştü, artık şiş görünmeyen gözleri mavimsi bir altın rengindeydi, ya da altın benekçikleri olan bir maviydi.

"Evet. Sen sevmez misin?"

"Ben nefret ediyorum. Yaşadığım yerde hiç su yoktu."

"Çöl mü? Ben de çölde yaşamıştım. On altı yaşıma kadar. Sonra denizi aşarak batıya geldim. Suya bayılıyorum - denize, nehirlere."

"Ay, deniz," dedi Seserakh, olduğu yere büzüşüp başını ellerinin arasına alarak. "Ay, ben nefret ediyorum, nefret ediyorum. İçim kuruyuncaya kadar kustum. Tekrar, tekrar. Günlerce. Denizi bir daha görmek bile istemiyorum." Söğüt dal ları arasından, altlarındaki sakin, alçak dereye şöyle bir baktı. "Bu nehir neyse," dedi pek de itimat edemeden.

Kadının biri tepsiyle bir sürahi ve kupa getirdi ve Tenar kana kana serin sudan içti.

"Prenses," dedi, "konuşmamız gereken çok fazla şey var. Birincisi, ejderhalar hâlâ oldukça uzakta, batıdalar. Kral ile kızım onlarla konuşmaya gitti."

"Onlarla konuşmaya mı?"

"Evet." Daha da fazlasını söyleyecekti ama sadece, "Şimdi, lütfen bana Hur-at-Hur'daki ejderhalardan söz et," dedi.

Çocukken Atuan'da Tenar'a Hur-at-Hur'da ejderha olduğunu söylemişlerdi. Dağlarda ejderhalar, yollarda eşkıyalar. Hur-at-Hur fakirdi, çok uzaktı ve opalden, turkuazdan, sedir kütüklerinden başka bir şey gelmezdi oradan.

Seserakh derin bir nefes aldı. Gözleri yaşardı. "Yurdum u düşününce ağlamak geliyor içimden," dedi; bunu hislerinin o kadar saf bir yalınlığıyla söylemişti ki Tenar'ın bile gözleri yaşardı. "Eh, ejderhalar dağlarda yaşar. Mesreth'ten iki, üç günlük yoldur. Orada hep kayalar var, kimse ejderhaları rahatsız etmez, onlar da kimseyi rahatsız etmez. Fakat her yıl bir kez aşağı inerler, belirli bir yoldan sürünürler. Bu bir patikadır, üzeri zamanın başlangıcından beri her yıl yaptıkları yolculuk sırasında sürünerek oluşturdukları pudra gibi tozla kaplı. Buraya Ejderha Geçidi denir." Tenar'ın derin bir dikkatle dinlediğini görerek devam etti. "Ejderha Geçidi'ni geçmek yasaktır. O geçide adım bile atılmaz. Etrafından dolanıp gitmen gerekir, Kurban Yeri'nin güneyinden. Baharın sonlarına doğru sürünmeye başlarlar. Beşinci ayın dördüncü gününde hepsi Kurban Yeri'ne varmış olur. Hiçbiri, hiçbir zaman geç kalmaz. Mesreth ile köylerden gelen herkes de orada onları bekler. Sonra, hepsi Ejderha Geçidi'nden geldikten sonra, rahipler kurban merasimini başlatır. Ve o da... Atuan'da bahar kurbanı yok mudur?"

Tenar başını hayır anlamında salladı.

"Eh, işte ben o yüzden korktum, insan kurban ediliyor olabilir diye düşündüm. Eğer işler yolunda gitmezse bir kral kızını kurban ederler. Öbür türlü sıradan bir kız kurban edilir. Ama bunu uzu n zamandır yapmıyorlar. Küçüklüğümden beri yapmıyorlar. Babam, diğer kralları yendiğinden beri. O zamandan beri sadece dişi bir keçi veya koyun kurban ediyorlar. Kanını kâselerde topluyorlar, yağlarını kurban ateşine atıyorlar ve ejderhalara sesleniyorlar. Ejderhaların hepsi sürünerek geliyor. Kanı içip, ateşi yiyorlar." Bir an gözlerini yumdu; Tenar da. "Sonra dağlarına dönüyorlar, biz de Mesreth'e dönüyoruz."

"Ejderhalar ne büyüklükte?"

Seserakh ellerini bir metre kadar açtı. "Bazen daha da büyük oluyorlar," dedi.

"Ve uçamıyorlar öyle mi? Ya da konuşamıyorlar?"

"Yo, hayır. Kanatları minik çıkıntılar halinde sadece. Bir çeşit tıslama çıkartıyorlar. Hayvanlar konuşamaz. Ama onlar kutsal hayvanlardır. Onlar hayatın işaretleri, çünkü ateş yaşamdır; onlar ateş yiyerek, ateş kusarlar. Bahar kurban merasimine geldikleri için de kutsallar. Hiç insan gelmese bile ejderhalar gelerek, o yerde toplanırlar. Biz oraya, ejderhalar geldikleri için geliyoruz. Kurban merasiminden önce rahipler bol bol bunları anlatır."

Tenar bir süre bu bilgileri sindirdi. "Burada, batıdaki ejderhalar," dedi, "büyüktür. Dev gibi. Ve uçabilirler. Onlar da hayvan ama konuşabiliyorlar. Ve kutsallar. Ve tehlikeliler."

"Eh," dedi prenses, "ejderhalar hayvan olabilir ama onlar bize lanet olasıca sihirbazlardan daha çok benzerler."

"Lanet olasıca sihirbazlar"ı tek bir kelime olarak, özel bir anlam katmadan söylemişti. Tenar bu deyimi çocukluğundan hatırlıyordu. Bunun anlamı Esmer İnsanlar, Adalar Diyarı'nın Hard ahalisiydi.

"Neden?"

"Çünkü ejderhalar yeniden doğar! Bütün hayvanlar gibi. Bizim gibi." Seserakh Tenar'a samimi bir merakla baktı. "Sen Mezarlar' daki En Kutsal Yer'in rahibesi olduğuna göre bu konularda benden çok daha fazla şey bileceğini düşünmüştüm."

"Ama orada ejderhalar yoktu," dedi Tenar. "Onlar hakkında hiçbir şey öğrenmedim. Lütfen dostum, anlat bana."

"Dur bakalım bu konudaki hikâyeyi anlatabilecek miyim? Aslında bu tam bir ocak başı hikâyesidir. Ama burada yazın ortasında söylemekte de bir mahzur olmaz herhalde. Zaten buradaki her şey yolundan şaşmış." İçini çekti. "Evet, başlangıçta, bilirsin ya ilk başta, hepimiz birdik, bütün insanlar ve hayvanlar, aynı şeyleri yapıyorduk. Sonra biz ölmesini öğrendik. Böylece yeniden nasıl doğulduğunu öğrendik. Bazen bir varlık, bazen başka bir varlık olarak. Ama bunun çok önemi yok çünkü zaten yeniden ölüp, yeniden doğacaksın ve eninde sonunda her şey olacaksın."

Tenar başıyla onayladı. Buraya kadar hikâye tanıdıktı.

"Fakat yeniden doğmak için en iyisi insan ve ejderha olmaktır çünkü onlar kutsal varlıklardır. O yüzden insan yasaklara riayet etmelidir, Temel Kurallar'ı anlamaya çalışmalıdır, böylece bir insan, ya da en azından ejderha olma şansı artar... Eğer buradaki ejderhalar konuşabiliyorsa ve o kadar büyükse, o zaman bunun neden bir ödül olduğunu anlayabiliyorum. Bizim oradakilerden biri olmak insana hiçbir zaman çok cazip görünmüyordu.

"Fakat hikâye lanetolasıcasihirbazların Vedurnan'ı keşfetmesiyle ilgili. O, bazı insanlara eğer hiç ölmemeyi ve hiç doğmamayı kabul ederlerse büyü yapmayı öğrenebileceklerini söyleyen bir şeymiş, ne olduğunu bilmiyorum. Böylece onlar onu seçmiş, Vedurnan'ı seçmiş. Onunla birlikte batıya gitmişler. Ve o, onları karartmış. Burada yaşıyorlar. Buradaki bütün bu insanlar - bunlar Vedurnan'ı seçenler. Yaşıyorlar, o lanet olasıca büyülerini yapabiliyorlar ama ölemiyorlar. Sadece bedenleri ölüyor. Geri kalanları karanlık bir yerde kalıyor ve bir daha hiç yeniden doğmuyor. Ve kuşa benziyorlar. Ama uçamıyorlar."

"Evet," diye fısıldadı Tenar.

"Bunları Atuan'da öğrenmediniz mi?"

"Hayır," dedi Tenar.

Aklına Kemaylı Kadın'ın Ogion'a anlattığı hikâye gelmişti. Zamanın başlangıcında insanlar ile ejderhalar birmiş ama ejderhalar yabaniliği ve hürriyeti seçmişler, insanlar ise zenginliği ve gücü. Bir seçim, bir ayrılık. Acaba bu aynı hikâye miydi?

Fakat Tenar'ın gönlündeki görüntü taş odada çömelmiş, küçük, siyah, gagalı başlı Ged'di...

"Vedurnan o halka değil, değil mi, hani ha bire üzerinde konuştukları, benim takmak zorunda kalacağım o halka?"

Tenar aklını Boyalı Oda ile bir gece önceki rüyadan, Seserakh'ın sorusuna çevirmek için zorladı.

"Halka mı?"

"Urthakby'nin halkası."

"Erreth-Akbe. Hayır. Hayır o halka, Barış Halkası. Onu da sadece Kral Lebannen'in kraliçesi olursan takacaksın. Ve o zaman çok şanslı bir kadın sayılırsın."

Seserakh'ın yüz ifadesi tuhaftı. Asık veya alaycı değildi. Umutsuzdu, yarı şakacı, sabırlı, çok daha yaşlı bir kadının yüz ifadesi. "Şans falan yok sevgili dost Tenar," dedi. "Onunla evlenmek zorundayım. Böylece kaybolacağım."

"Neden onunla evlenirsen kaybolacakmışsın?"

"Eğer onunla evlenirsem ona ismimi vermek zorunda kalacağım. Eğer ismimi söylerse, benim ruhumu çalacak. Lanetolasıcasihirbazların yaptığı budur. O yüzden hep isimlerini saklarlar. Ama eğer o ruhumu çalarsa, ben de ölemeyeceğim. Bedenim olmadan, uçamayan bir kuş olarak, bir daha doğmamacasına ebediyen yaşamak zorunda kalacağım." "O yüzden mi ismini gizledin?"

"Sana verdim dostum."

"Bu armağan bana kıvanç verdi dostum," dedi Tenar şevkle. "Ama ismini buradaki herkese söyleyebilirsin. İsminle ruhunu çakmazlar. İnan bana Seserakh. Ayrıca ona da güvenebilirsin. O hiç... o sana bir zarar vermez."

Kız Tenar'ın tereddüt ettiğini fark etmişti. "Ama vermek isterdi," dedi. "Tenar, dostum, burada ne olduğumu biliyorum. Babamın olduğu o büyük şehir Awabath'da aptal, cahil bir çöl kadınıydım. Bir feyagat. Şehirli kadınlar, o açık yüzlü fahişeler beni ne zaman görseler burun kıvırıp birbirlerini dürtüyorlardı. Burada daha da kötü. Kimseyi anlayamıyorum, onlar da beni anlamıyor; her şey, her şey farklı. Yasakların ne olduğunu bilmiyorum, sorabileceğim bir rahip yok, sadece sihirbaz kadınlar var, hepsi kara, hepsi çıplak yüzlü. Ayrıca onun bana nasıl baktığını da gördüm. Biliyor musun, insan feyag'dan dışarısını görebiliyor! Yüzünü gördüm. Çok yakışıklı, bir savaşçıya benziyor ama kara bir sihirbaz ve benden nefret ediyor. Etmediğini söyleme çünkü ettiğini biliyorum. Ve bence, ismimi öğrendiği an ruhumu ebediyen o yere yollayacak."

Bir süre, yavaşça hareket eden suyun üzerinde kıpırdayan söğüt dallarını seyrederken hüzünlenen ve kendini yorgun hisseden Tenar, "O halde yapman gereken şey prenses, onu kendine benzetmek. Başka ne yapabilirsin?"

Seserakh kederle omzunu silkti.

"Eğer söylediklerini anlasaydın bir faydası olurdu."

"Bagabba-bagabba. İnsanın kulağına böyle geliyor."

"Bizim söylediklerimiz de onların kulaklarına öyle geliyor. Haydi prenses, eğer ona bagabba-bagabbadan başka bir şey söyleyemezsen, seni sevmesini nasıl beklersin? Bak!" Elini kaldırdı, diğer eliyle o elini işaret etti önce Kargcadaki karşılığını, sonra Hardcadaki karşılığını söyledi.

Seserakh her iki sözü de itaatkâr bir edayla tekrarladı. Vücudun birkaç uzvundan sonra aniden tercümenin sırrına erdi. Oturduğu yerde dimdik doğruldu. "Sihirbazlar nasıl 'kral' diyor?" "Agni. Bu Kadim Lisan'dan bir söz. Kocam söylemişti." Daha konuşurken tam bu noktada, üçüncü bir lisanı ortaya atmanın ahmakça olduğunu düşündü ama prensesin dikkatini çeken o olmamıştı.

"Kocan mı var?" Seserakh ona parlak, dişi aslan gözleriyle bakıp kahkahalar attı. "Ay ne kadar mükemmel! Ben de senin bir rahibe olduğunu düşünmüştüm! Ah dostum, ne olur bana ondan bahset! Bir savaşçı mı? Yakışıklı mı? Onu seviyor musun?"

Kral ejderha avına gittikten sonra Kızılağaç ne yapacağını bilememişti; kendini tamamıyla faydasız, sarayda kalıp kralın yemeğini yeme hakkına sahip olmayan biri gibi hissederek, ona o kadar büyük bir sorun getirdiği için suçluluk duymuştu. Bütün gün odasında oturup duramazdı o yüzden sokağa çıktı ama şehrin ihtişamı ve hareketi onu ürkütmüştü; ayrıca hiç parası ve amacı olmadığı için bütün yaptığı yoruluncaya kadar yürümekti. Sert yüzlü muhafızların onu yeniden saraya alıp almayacaklarını merak ederek Mahari-on Sarayı'na geri geliyordu. En çok huzur bulabildiği yer saray bahçeleriydi. Orada yeniden Rody'yle karşılaşmayı da umuyordu ama çocuk görünmedi. Eh, belki bunda da bir hayır vardı. Kızılağaç insanlarla konuşmaması gerektiğini düşünüyordu. Ölümden kendisine uzanan eller, onlara da uzanabilirdi. Kralın ayrılışının üçüncü gününde bahçe havuzları arasında yürümek için aşağı indi. Hava çok sıcaktı; akşam ise durgun ve boğucuydu. Asıl'ı da yanında indirmişti; kendisi büyük söğüt ağacının yakınındaki sırada oturup suyun içindeki şişman sazanın gümüşsü yeşil parıltısını seyrederken, hayvanı çalılıklar altında böcek yakalasın diye serbest bıraktı. Kendini yalnız hissediyordu, cesareti kırılmıştı; seslere ve uzanan ellere karşı savunmasının düşmekte olduğunu seziyordu. Sonuç olarak burada olması ne işe yaramıştı? Belki en iyisi rüyasına girip hiç çıkmamak, tepeden inip her şeye bir son vermekti... Dünyada arkasından üzülecek kimse yoktu, üstelik ölümü onları, getirdiği illetten de kurtarırdı. Zaten başları ejderhalarla yeterince dertteydi. Belki oraya giderse Zambak' ı görürdü.

Eğer o da ölürse birbirlerine dokunamayacaklardı. Büyücüler, dokunmayı arzu bile etmeyeceklerini söylemişti. Ölülerin canlı olmanın ne demek olduğunu unuttuğunu söylemişlerdi. Ama Zambak ona uzanmıştı. İlk başta, bir süre için belki de birbirlerine bakacak kadar yaşamı hatırlıyorlardı, dokunmasalar bile birbirlerini görecek kadar.

"Kızılağaç."

Yanında duran kadına bakmak için bakışlarını yavaşça yerden kaldırdı. Ufak tefek, gri kadın Tenar. Kadının yüzündeki endişeyi gördü ama neden sıkıntılı olduğunu anlayamadı. Sonra kızının, o yanmış kızın kralla gitmiş olduğunu hatırladı. Belki de kötü bir haber gelmişti. Belki de hepsi ölmüştü.

"Hasta mısın Kızılağaç?" diye sordu kadın.

Kızılağaç başını hayır anlamında salladı. Konuşmak zordu. Artık ne kadar kolay olduğunu anlayabiliyordu, o diğer diyarda konuşmamanın. İnsanlarla göz göze gelmek zorunda kalmamanın. Rahatsız edilmemenin. Kızılağaç'ın yanına, sıraya oturdu. "Sıkıntılı görünüyorsun," dedi.

Belirsiz bir el hareketi yaptı adam - fark etmez, önemi yok.

"Gont'taydın. Kocam Çevik Atmaca'yla. Nasıl? Kendine bakıyor muydu?"

"Evet," dedi Kızılağaç. Daha açıklayıcı bir cevap vermeye çalıştı. "Tanıdığım en iyi ev sahibiydi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kadın. "Onun için endişeleniyorum. Eve en az benim kadar iyi bakıyor ama yine de onu yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmedi... Sen oradayken neler yaptığını anlatır mısın bana rica etsem?"

Kızılağaç, Tenar'a, Çevik Atmaca'nın erikleri toplayarak satmaya götürdüğünü, birlikte çiti tamir ettiklerini, Çevik Atmaca'nın ona uyuması için yardım ettiğini anlattı.

Tenar dikkatle dinledi, ciddiyetle sanki bu ufak tefek meseleler en az, üç gün önce burada konuştukları o garip olaylar -canlı bir adamı çağıran ölüler, ejderhaya dönüşen bir kız, batıdaki adaları ateşe veren ejderhalar- kadar önemliymiş gibi.

Aslında gerçekten de hangisinin daha önemli olduğunu bilemiyordu, o büyük garip şeylerin mi yoksa küçük sıradan şeylerin mi?

"Keşke eve gidebilseydim," dedi kadın.

"Ben de aynı şeyi dilerdim ama bu boşuna olurdu. Galiba ben hiç evime dönemeyeceğim." Neden böyle söylediğini bilmiyordu ama söylerken ağzından çıkanları kendisi de duydu ve doğru olduklarına karar verdi. Kadın ona bir dakika kadar sakin gri gözleriyle baktı ve hiç soru sormadı.

"Keşke kızım da benimle eve dönebilseydi," dedi Tenar, "ama bence bunu dilemek de boşuna. Onun yoluna devam etmesi gerektiğini biliyorum. Nereye gideceğini ise bilmiyorum."

"Bana onun vergisinin ne olduğunu söyler misin; kralın çağırttığına, ejderhalarla karşılaşmaya giderken yanında götürdüğüne göre nasıl bir kadın böyle?"

"Ah keşke ne olduğunu bilebilseydim, o zaman sana da söylerdim," dedi Tenar, sesi hüzün, sevgi ve acı yüklüydü. "Onu ben doğurmadım, senin de tahmin ettiğin veya bildiğin gibi. Küçük bir çocukken geldi bana, ateşten kurtarılarak, gerçi tam kurtulmuş da sayılmazdı, kıl payıyla kurtulmuştu... Çevik Atmaca bana döndüğünde, o zaman onun da kızı oldu. Hem onu, hem beni, bir ejderhayı, En Yaşlı denen Kalessin'i çağırarak zalim bir ölümden kurtardı. Ve ejderha ona kızım, dedi. Yani hem birçok kişinin çocuğu hem aslında kimseninki değil; acıdan kurtarılamasa da ateşten kurtarıldı. Gerçekte kim olduğunu hiç öğrenemeyebilirim. Ama keşke şimdi burada, yanımda emniyette olsaydı! "

Kızılağaç Tenar'ı teselli etmek istedi ama kendi morali o kadar bozuktu ki.

"Bana karından biraz daha söz et Kızılağaç," dedi kadın.

"Edemem," dedi Kızılağaç sonunda, aralarında rahatsızlık vermeden süren sessizliği bozarak. "Eğer elimden gelseydi söz ederdim Tenar Hanım. Bu gece içimde öyle bir ağırlık, öyle bir korku ve ürküntü var ki. Zambak'ı düşünmeye çalışıyorum ama sadece durmadan aşağıya doğru alçalan kara bir çöl var ve onu içinde göremiyorum. Bana hava su gibi gelen tüm anılarım o kuru yere gitti. Artık elimde bir şey kalmadı."

"Çok üzüldüm," diye fısıldadı Tenar; yine sessizlik içinde oturmaya devam ettiler. Alacakaranlık koyuluyordu. Rüzgâr yoktu, hava sıcaktı. Saraydaki ışıklar oymalı pencere kafesleri ve söğütlerin yaprakları arasından parlıyordu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Tenar. "Dünyada büyük bir değişim var. Belki de elimizde bildiğimiz hiçbir şey kalmayacak."

Kızılağaç kararmakta olan gökyüzüne kaldırdı bakışlarını. Sarayın kuleleri göğe karşı tüm belirginlikleriyle duruyor, soluk mermer ve kaymak taşı batıda kalmış olan ışığı yakalıyordu. En yüksek kuleye yerleştirilmiş kılıcı aradı gözleriyle ve solgun gümüşü gördü. "Bak," dedi. Tam kılıcın ucunda bir pırlanta veya bir damla su gibi bir yıldız parlıyordu. Onlar seyrederken yıldız kılıçtan kurtuldu, dosdoğru tepesine doğru yükseldi. Sarayın içinde veya duvarların dışında bir kargaşa oldu; bir borazan öttü, buyurgan tiz bir ses.

"Geri döndüler," dedi Tenar, ayağa kalkarak. Havaya bir heyecan dolmuştu; Kızılağaç da ayağa kalktı. Tenar limanın görülebildiği saraya doğru aceleyle seğirtti. Asıl'ı içeri almadan önce Kızılağaç yeniden bakışlarını kaldırıp artık soluk bir pırıltı halinde olan kılıca baktığında yıldızı tüm parlaklığıyla tepesinde yüzüyor gördü.

O rüzgârsız yaz gecesinde öne doğru telaşla atılmış, yelkenleri büyü rüzgârıyla dolmuş Yunus limana girdi. Sarayda hiç kimse kralın bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu ama geldiği zaman da hiçbir şeyi düzensiz veya kimseyi hazırlıksız bulmamıştı. Rıhtım derhal onu karşılamaya hazır saraylılarla, izinli askerlerle, kasabalılarla doldu; ayrıca destancılar ve harpçılar türkü düzebilmek amacıyla ejderhalarla nasıl savaşıp onları nasıl yendiğini dinlemek için orada bekliyorlardı. Hayal kırıklığına uğradılar: Kral ile yanındakiler doğrudan saraya gitti; gemideki muhafızlar ve denizciler sadece, "Onneva Kumları'nın üzerindeki araziye gittiler ve iki gün içinde geri geldiler. Büyücü bize bir haberci kuş yolladı çünkü biz o sırada, onları Güney Liman'da karşılayacağımız için Körfez'in Kapıları'na varmıştık. Geri döndük, hepsi sapasağlam bir halde bizi nehir ağzında bekliyordu. Fakat Güney Falierns üzerinde yanan ormanların dumanını gördük," diye anlattılar.

Lebannen muhafızları arasında yürüyordu. Gerginlik ve enerji ile yüklenmiş bir halde tam krallar gibi, savaşa gider gibi, neşeyle yürüyordu. "Erreth-Akbe!" ve "Morred'in oğlu!" diye seslendi insanlar onu görünce. Saraya çıkan merdivenlerde durarak halkına döndü. İstediğinde kullandığı gür bir sesi vardı ve şimdi de kargaşayı susturarak gürlemişti. "Dinleyin Havnor halkı! Gontlu Kadın bizim için ejderhaların başlarından biriyle konuştu. Karşılıklı ateşkese söz verdiler. İçlerinden biri bize gelecek. Buraya bir ejderha gelecek, Maharion'un Sarayı'na. Yıkmak için değil, bir toplantı yapmak için. Artık insanlarla ejderhaların bir araya gelip konuşmasının vakti geldi. O yüzden size söylüyorum: Ejderha geldiği zaman ondan korkmayın, onunla savaşmayın, ondan kaçmayın ve onu

Barış Alameti ile karşılayın. Barış için uzaklardan kalkmış gelmiş büyük bir bey gibi karşılayın onu. Ve sakın korkmayın. Çünkü hepimiz hem Erreth-Akbe'nin Kılıcı, hem Elfarran'ın Halkası, hem de Morred'in ismiyle korunuyoruz. Ve size kendi adıma yemin ederim ki hayatta kaldığım sürece bu şehir ve diyarı koruyacağım!"

Hepsi nefeslerini tutup dinlemişlerdi. Arkasını dönüp saraya yürürken sözleri karşısında bir tezahürat patlaması ve bağrışlar oldu. "İkaz etmenin yerinde olacağını düşündüm," dedi her zamanki sakin sesiyle Tehanu'ya ve kız başıyla onayladı. Onunla, bir dava arkadaşıyla konuşulmuş gibi konuşuyordu ve Tehanu da öyle davranıyordu. Tenar ile yakındaki saraylılar bunu gördü.

Tüm Meclis'in sabah dördüncü saatte toplanmasını buyurduktan sonra herkes dağıldı fakat Lebannen, Tehanu yoluna devam ederken Tenar'ı bir dakika kadar yanında alıkoydu. "Bizi koruyan o," dedi.

"Tek başına mı?"

"Onun için korkma. O ejderhanın kızı, ejderhaların kardeşi. Bizim gidemediğimiz yere gidebiliyor. Onun için korkma Tenar."

Kadın kabullenircesine boynunu eğdi. "Onu sağ salim bana geri getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Bir süreliğine de olsa."

Sarayın batısındaki dairelere giden koridorda diğer insanlardan uzakta duruyorlardı. Tenar bakışlarını krala doğru kaldırarak, "Ben de prensesle ejderhalar hakkında konuşuyordum," dedi.

"Prensesle mi?" dedi Lebannen boş boş.

"Bir ismi var. İsmini, onun ruhunu yok etmek için kullanabileceğini düşündüğü için sana söyleyemem." Lebannen kaşlarını çattı.

"Hur-at-Hur'da ejderhalar varmış. Küçük olduklarını söylüyor, ayrıca kanatsızlarmış ve konuşamıyorlarmış. Ama kutsalmışlar. Ölüm ve yeniden doğumun kutsal emareleri ve kanıtları. Bana, benim halkımın öldüğü zaman, senin halkının gittiği yere gitmediğini hatırlattı. Kızılağaç'ın sözünü ettiği o çorak diyar bizim gittiğimiz yer değil. Prensesin, benim ve ejderhaların."

Lebannen'in yüz ifadesi ihtiyatlı bir çekingenlikten yoğun bir dikkate döndü. "Ged'in Tehanu'ya sorduğu soru," dedi kral alçak sesle. "Cevapları bunlar mı?"

"Ben sadece prensesin bana söylediklerini, ya da hatırlattıklarını biliyorum. Tehanu ile bu konuları bu gece konuşurum."

Kral kaşlarını çatarak düşündü; sonra yüzü yeniden aydınlandı. Eğildi, Tenar'ı yanağından öptü ve iyi geceler diledi. İri adımlarla uzaklaşırken Tenar da onun gidişini seyretti. Kral onun yüreğini yumuşatıyor, başını döndürüyordu ama gözünü kör edemiyordu. "Hâlâ prensesten korkuyor," diye düşündü.

Taht odası Maharion Sarayı'nın en eski odasıydı. Burası Havnor'a kral olan, soyundan Kraliçe Heru ve torunu Maharion gelen, İlia Prensi Denizdoğan Gemal'in taht odasıydı. Bir Havnor şarkısı

şöyle der: Yüz savaşçı, yüz kadın oturdu Gemal Denizdoğan'ın salonunda kralın sofrasına, soylu bir sohbetle Havnor'un soylu ve güzel insanları, daha cesur savaşçı, daha güzel kadın yoktur.

Bu salonun etrafına bir asırdan uzun bir süre boyunca Gemal'in vârisleri hep daha büyük bir saray yaptırmışlar ve sonunda Heru ve Maharion bu sarayın tepesine su mermerinden bir Kule, Kraliçe Kulesi, Kılıç Kulesi'ni yaptırmışlardı.

Bunlar hâlâ ayaktaydı; Havnor halkı inatla buraya Yeni Saray demeye devam etse de Maharion'un ölümünden bu yana geçen uzun asırlar boyunca eskimiş ve Lebannen tahta çıktığında neredeyse yarı yarıya harabeye dönüşmüştü. Lebannen sarayı adeta yeniden ve masraftan hiç kaçmayarak inşa ettirmişti. İç Adalar tacirleri, yeniden ticaretlerini koruma altına alacak bir krala ve "kanunlara sahip olmanın ilk sevinciyle vergiyi yüksek tutmuş, krala bu tür işler için de daha çok para teklif etmişlerdi; saltanatının ilk birkaç yılında vergilerin işlerini bozduğu, çoluk çocuklarını yok yoksul bıraktığı konusunda şikâyet bile etmiyorlardı. O yüzden Lebannen Yeni Saray'ı yeni ve muhteşem yapabilmişti. Fakat taht odasının kalasların taşıdığı tavanı bir kez yeniden yapıldıktan, duvar taşları yerine yerleştirildikten, yüksek ve dar pencereler camlandıktan sonra Lebannen salonu eski yalınlığında bıraktı.

Kısa süren sahte hanedanlıklar ve zorba hükümdarların, tiranların, korsan beylerinin Karanlık Yılları süresince krallık tahtı uzun salonun ucunda durmuştu: uzun bir platformun üzerinde, yüksek sırtlı ahşap bir sandalye. Bir zamanlar taht altınla kaplıydı. Altın çok uzun zaman önce gitmişti; altınların tahtadan söküldüğü yerlerde minik altın mıhların delikleri kalmıştı. İpek minderleri ve örtüleri ya çalınmış ya da yarasa, sıçan ve küf yüzünden mahvolmuştu. Tahtın sırtındaki, gagasında bir üvez dalı tutmuş uçan balıkçılı gösteren hafif oymalardan ve durduğu yerden başka ne olduğunu gösterecek bir şeyi kalmamıştı. Gagasında üvez dalı tutan balıkçıl Enlad Sülalesinin armasıydı.

Bu sülalenin kralları Enlad'dan Havnor'a sekiz asır önce gelmişlerdi. Morred'in Yüksek Tahtı'nın olduğu yer, krallığın olduğu yerdir, denirdi.

Lebannen tahtı temizletmiş, çürümüş tahtalarını değiştirtmiş, yağlatmış, arkasını koyu bir satenle döşetmiş ama boyatmadan, yaldızlatmadan, çıplak bıraktırmıştı. Pahalı saraylarını görmeye gelen zenginlerden bir kısmı taht odası ve taht hakkında şikâyette bulunmuştu. "Ambara benziyor," demişlerdi, "bu Morred'in Yüksek Tahtı mı yoksa yaşlı çiftçinin sandalyesi mi?"

Bunların bazısına kral, "Krallığı besleyecek ambarlar ve tahılları yetiştirecek çiftçileri olmasa, krallığın hali nice olur?" diye cevap veriyordu. Diğerlerine, "Benim krallığım yaldızların pırıltısı ve kadife ile mi yoksa ahşap ve taşın gücüyle mi ayakta duruyor?" diyordu. Bir kısmına ise, böyle hoşlandığından başka bir şey söylemiyordu. Nihayetinde mindersiz tahta oturan onun poposu olduğu için onu eleştirenler hiçbir zaman bu konuda son söz hakkına sahip olamamıştı.

Kralın konseyi, o sert ve yüksek kirişli salona, yaz sonları sisinin serin bir sabahında sırayla girmeye başladı: Doksan bir kadın ve erkek; hepsi orada olsaydı yüz olacaklardı. Hepsi kral tarafından seçilmişti, kimi tahtın yeminli kulları sayılan İç Adalar'ın soylu prenslik sülalelerini temsil etmesi için; kimi diğer adaların ve Adalar Diyarı'nın diğer kısımlarının çıkarlarını dile getirmesi için; kimi kral kendilerini yararlı bulduğu veya yararlanmayı umduğu ve devletin güvenilir danışmanları oldukları için. Kasıtlı ağırbaşlılıklarıyla ağır ipekten kara kaftanları içinde Havnor'dan, Ea ve İç Deniz'den tacirler, gemiciler, komisyoncular vardı. İşçi loncalarından ustalar, kurnaz ve esnek pazarlıkçılar

vardı; aralarında da soluk renk gözlü, sert elli bir kadın vardı, Osskil madencilerinin şefi. Mühresenk gibi gri cüppeli ve tahta asalı Roke büyücüleri vardı. Aynı zamanda asa taşımayan, oldukça kibar görünmesine rağmen genellikle insanların uzak durduğu Seppel Usta isminde Palnlı bir büyücü de vardı. Krallık tımarlarından ve prensliklerinden genci yaşlısıyla soylu kadınlar vardı; kimi Lorbanery ipekleri ve Kum Adası incileri içindeydi; ayrıca sağlam yapılı, yalın, ağırbaşlı iki Adalı kadın vardı, biri İffish'ten, biri Korp'tan, onlar da Doğu Uçyöre halkı adına konuşmaya gelmişti. Birkaç şair vardı, Ea ve Enlades'in eski fakültelerinden okumuş birkaç kişi, askeriyeden veya kralın gemilerinden bazı subaylar.

Bütün meclis üyelerini kral seçmişti. İki üç yıldan sonra onlardan hizmetlerine devam etmelerini isteyebilir ya da teşekkür edip onurlandırarak yerlerine başkalarını seçerdi. Bütün yasaları ve vergileri, taht önüne getirilen bütün yargıları onlarla tartışır, fikirlerini sorardı. Onun teklifini oylarlar, ancak kanun çoğunluğun rızasıyla çıkardı. Meclisin kralın kuklasından başka bir şey olmadığını söyleyenler vardı ve belki gerçekten de öyleydi. Şayet uğraşırsa istediğini yaptırması mümkündü. Ancak genellikle hiç fikir beyan etmez, kararı meclise bırakırdı. Meclis üyelerinin büyük bir kısmı eğer itirazlarını yeterince destekleyecek gerçek bilgiye sahip olurlarsa haklarını iyi savunabildiklerini ve diğerlerinin aklını çelebildikleri gibi kralı bile ikna edebileceklerini fark etmişlerdi. O yüzden meclisin çeşitli kısımlarıyla meclisin özel heyetleri arasındaki tartışmalar genellikle hararetli çekişmelere sahne olur; hatta koca bir celse boyunca krala birkaç kez karşı çıkılır, onunla tartışılır ve aksine oy verilirdi. Kral iyi bir diplomattı ama kayıtsız bir politikacıydı.

Lebannen meclisinin kendisine iyi hizmet ettiğini görmüştü; zamanla güç sahibi adamlar da meclise saygı duymaya başladı. Sıradan halk meclise pek önem vermiyordu. Onlar bütün umut ve dikkatlerini kralın şahsında toplamışlardı. Ejderhanın sırtında ölümden günün kıyılarına dönen prens için, Morred'in oğlu için, Sorra kahramanı için, Serriadh Kılıcı'nı kuşanan için, Üvez Ağacı için, Enlad'ın Uzun Külü için, Barış Alameti'yle hüküm süren sevgili kralları için binlerce şarkı ve türkü vardı. Ama gemi vergileri konusunda tartışan bir meclis için türkü yakmak zordu.

Haklarında türkü söylenmeyen üyeler sırayla içeri girip, mindersiz tahtın karşısındaki minderli sıralara oturdular. Kral salona girerken yeniden ayağa kalktılar. Kralla birlikte, birçoğunun daha önce gördüğü için yadırgamadığı Gontlu Kadın ile paslı siyahlar giymiş ince bir adam da geldi. "Köy sihirbazına benziyor," dedi Kamery'den gelen tüccar, boyun eğmiş, affedici bir ses tonuyla, "Hiç kuşku yok," diyen Wayli bir gemi yapımcısına. Kral aynı zamanda meclis üyelerinin birçoğu tarafından çok sevilirdi, ya da en azından sevilirdi; sonuç olarak onların eline güç vermişti, ona minnettar olmayı kendilerine borç bilmeseler de muhakemesine saygı duyarlardı.

Yaşlı Ebea Hanım geç kalarak aceleyle içeri girdi; protokolün başında bulunan Prens Sege meclise yerlerine oturmalarını söyledi. Hepsi oturdu. "Krala kulak verin," dedi Sege ve hepsi dinledi.

Kral onlara ejderhaların Batı Havnor'a yaptıkları saldırıları ve kendisinin nasıl Gontlu Kadın Tehanu ile onlarla görüşmek için yola koyulduğunu anlattı ve bu, birçoğu için bu konularda gerçek anlamdaki ilk haberdi.

Ejderhaların batıdaki adalara yaptıkları eski saldırılar hakkında konuşurken ve Mühresenk'in anlattığı Roke Tepesi'nde ejderhaya dönen kızın hikâyesini naklederken, Halkanın Tenar'ı ve

Roke'un eski başbüyücüsü ile kralın bizzat Selidor'dan sırtına binerek döndüğü ejderha Kalessin'in Tehanu'nun kendi kızları olduklarını iddia ettiklerini hatırlatırken, onları merak içerisinde bıraktı.

Nihayet üç gün önce şafak vakti Faliern Dağlarındaki geçitte olanları anlattı.

Sözünü de, "O ejderha Tehanu'nun mesajını Paln'da bulunan Orm İrialı'ya götürdü, büyük bir ihtimalle mesajı alan İriah en az üç yüz millik uzun bir uçuşla buraya gelecektir. Fakat ejderhalar, büyü rüzgârıyla giden bir gemiden bile hızlıdır. Her an İrialı'yı beklemeliyiz," diye tamamladı.

Prens Sege kralın hoş karşılayacağını bilerek, ilk soruyu sordu: "Ejderhalarla görüşerek ne kazanabilmeyi umuyorsunuz beyim?"

Cevap hemen geldi: "Savaşmaya çalışmakla kazanabileceğimizden çok daha fazlasını. Bunu söylemesi zor ama gerçek bu: Bu muazzam yaratıkların hiddeti karşısında, eğer gerçekten üzerimize büyük sayılarla gelecek olsalar, doğru dürüst bir savunmamız yok. İrfan sahibi kişiler, onlara dayanabilecek belki de tek bir yer olduğunu, onun da Roke Adası olduğunu söylüyorlar. Roke'ta da tek bir ejderha ile çarpıştığında onun tarafından yok edilmeyecek olan belki de tek bir adam vardır. Bu yüzden hiddetlerinin nedenini bulup bunu ortadan kaldırarak onlarla barış yapmalıyız." "Onlar hayvan," dedi Felkway Beyi. "İnsanlar hayvanlarla anlaşıp onlarla barış yapmaz."

"Erreth-Akbe'nin Kılıcı bizde değil mi, Büyük Ejderha'yı kesen kılıç?" diye bağırdı genç bir meclis üyesi.

Ona hemen bir başkası cevap verdi: "Erreth-Akbe'yi öldüren ejderhayı mı?"

Prens Sege kurallara sıkı sıkıya bağlı kalsa da, kimsenin bir başkasının sözünü kesmesine veya kimsenin iki dakikalık kum saati süresinden daha fazla konuşmasına izin vermese de, meclisteki tartışına bir kargaşaya dönüşme yolundaydı. Boşboğazlık edip ortaya konuşanların sözleri prensin gümüş uçlu asasının yere vurulmasıyla ve sözün bir başkasına verilmesiyle kesiliyordu. Böylece hızla birbirlerine bağırdılar, konuştular; söylenmesi gerekenlerin hepsi ve söylenmemesi gereken birçok şey söylendi, reddedildi, yeniden söylendi. Genellikle savaşa girmeleri gerektiği, ejderhalarla dövüşmeleri gerektiği ve onları yenmeleri gerektiği konusunda tartışıldı.

"Kralın savaş gemilerinden birine doldurulacak bir grup okçu onları ördek gibi aşağı indirir," diye haykırdı Wathort'tan ateşli bir tüccar.

"Akılsız hayvanların karşısında dizlerimiz mi titreyecek? Aramızda hiç mi kahraman kalmadı?" diye sordu soylu Otokne Hanımı.

Buna Mühresenk sert bir cevap verdi: "Akılsız mı? Bilgisiyle tüm sanat ve gücümüzü oluşturan Varoluş Lisanı'nı konuşuyorlar. Biz ne kadar hayvansak, onlar da o kadar hayvan. İnsanlar konuşabilen hayvanlardır."

Yaşlı, çok gezip görmüş bir gemi kaptanı, "O halde onlarla konuşması gerekenler siz büyücüler değil misiniz? Onların lisanını bilip, belki de güçlerini paylaşan sizler? Kral bir ejderhaya

dönüşen genç, cahil bir kızdan söz etti. Fakat büyücüler ne zaman isteseler o şekle girebilirler. Gerektiğinde Roke Ustaları ejderhalarla konuşamaz mı, savaşamaz mı; dengi dengine?"

Paln'dan gelen büyücü ayağa kalktı. Yumuşak sesli kısa boylu bi r adamdı. "Bir şeyin şeklini almak, o varlık olmak demektir kaptan," dedi kibarca. "Bir büyücü ejderhaya benzeyebilir. Fakat Gerçek Dönüşüm tehlikeli bir sanattır. Özellikle de şimdi. Büyük değişim ve dönüşümler arasında yapılan minik bir dönüşüm rüzgâra karşı nefes gibidir... Fakat aramızda hiç sanat kullanmak zorunda kalmadan ejderhalarla herhangi birinden çok daha iyi konuşabilen biri var. Eğer bizim adımıza konuşmayı kabul ederse tabii."

Bunun üzerine Tehanu platformun ucundaki sırasından ayağa kalktı. "Konuşurum," dedi. Ve yeniden oturdu.

Bu, tartışmaya bir dakika kadar ara verdirdi ama kısa süre sonra yeniden başladılar.

Kral dinledi, konuşmadı. Halkının nabzını tutmak istiyordu.

Kılıç Kulesi'nin ta tepesindeki tatlı gümüş borazanlar ezgilerini dört kez çalarak, altıncı saati yani öğleni bildirdi. Kral ayağa kalkınca Prens Sege akşamüstünün ilk saatine kadar bir teneffüs ilan etti.

Kraliçe Heru'nun Kulesindeki bir odaya taze peynir, yaz meyveleri ve yeşilliklerden oluşan bir sofra kuruldu. Lebannen Tehanu ile Tenar'ı, Kızılağaç, Sege ve Mühresenk'i buraya davet etti; Mühresenk kralın izniyle yanında Palnlı büyücü Seppel'i de getirdi. Oturup birlikte yemek yediler, sessizce biraz sohbet ettiler. Pencereler bütün limana ve körfezin ya sabah sisinin kalıntısı ya da adanın batısındaki orman yangınlarından gelen dumandan kaynaklanan mavimsi bir pus içinde solup giden kuzey kıyılarına hâkimdi. Kızılağaç kralın yakınları arasına katılıp, meclise alındığı için dehşete düşmüştü. Onun ejderhalarla ne ilgisi vardı? O, ne ejderhalarla konuşabilir, ne de onlarla dövüşebilirdi. Böylesine kudretli varlıkların düşüncesi bile onu için çok fazla, çok garipti. Zaman zaman meclis üyelerinin atıp tutmaları, tehditleri ona köpeklerin kısa kısa havlamaları gibi gelmişti. Bir keresinde kumsalda okyanusa havlayıp duran genç bir köpek görmüştü; hayvan sulara koşup dalgaları kapmaya çalışıyor, sonra sahilde patlayan dalgalardan kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp sırılsıklam kaçıyordu.

Ama onu hep rahatlatan, iyiliği ve cesaretinden dolayı çok sevdiği Tenar'ın yanında olmaktan mutluydu; artık Tehanu'nun yanında da kendisini rahat hissettiğini fark etmişti.

Kızın sakatlığı sanki iki yüzü varmış intibaı uyandırıyordu. Bir bakışta ikisini birden göremiyordu; sadece ya birini, ya diğerini görebiliyordu. Fakat buna alışmıştı, bu onu kaygılandırmıyordu. Kendi annesinin yüzü de şarap kırmızısı doğum lekesiyle yarı yarıya maskelenmişti zaten. Tehanu'nun yüzü, aklına onu getiriyordu. Tehanu eskisine nazaran daha az huzursuz ve daha az sıkıntılı görünüyordu. Sessizce oturuyordu; yan yana oturdukları için, utangaç bir dostlukla birkaç kez Kızılağaçla konuşmuştu. Kızılağaç kızın da kendisi gibi oraya kendi seçimiyle değil, anlamadığı bir yolu izlemek zorunda bırakıldığı için, seçme şansı olmadan gelmiş olduğunu fark etti. Belki onun yoluyla Kızılağaç'ınki birlikte gidiyordu, bir süre için en azından. Bu fikir ona cesaret verdi. Sadece yapması gereken bir şey, bitirilmesi gereken bir şey olduğunu bildiği için, her ne yapılacaksa tek

başına yapmaktansa onunla birlikte yapmanın daha iyi olacağını hissediyordu. Belki Tehanu da, aynı yalnızlıktan dolayı ona yaklaşmıştı.

Fakat sohbetleri pek öyle derin konulardan değildi. "Babam sana bir kedi yavrusu vermiş," dedi, masadan kalkarlarken. "Yosun Teyze'ninkilerden biri miydi?"

Kızılağaç başıyla onayladı; Tehanu sordu, "Gri olan mı?"

"Evet."

"O yavrular arasındaki en iyi kediydi." "Minik hanım burada şişmanlıyor."

Tehanu önce tereddüt ettikten sonra ürkekçe, "O bir bey," dedi.

Kızılağaç kendini tutamadan gülümsedi. "İyi bir arkadaş. Bir gemici ona Asıl ismini verdi."

"Asıl," dedi Tehanu, beğenmiş görünüyordu. "Tehanu," dedi kral. Derin bir pencere sırasına, Tenar'ın yanına oturmuştu. "Bugün mecliste Çevik Atmaca Efendi'nin sorduğu soru hakkında konuşmanı istemedim. Zamanı değildi. Orada konuşur musun?"

Kızılağaç kızı izledi. Tehanu cevap vermeden önce düşündü. Bir kez yüzünden hiçbir şey okunmayan annesine baktı.

"Seninle burada konuşmayı tercih ederim," dedi karık sesiyle. "Ve belki Hur-at-Hur Prensesiyle."

Kısa bir sessizlikten sonra kral hemen, "Onu çağırtayım mı?" dedi.

"Hayır, ben gidip onu görebilirim. Sonra. Söyleyecek çok fazla bir şeyim yok aslında. Babam, Öldükleri zaman çorak diyara kim gider, diye sormuştu. Annemle bu konu hakkında konuştuk. Oraya insanlar gidiyor ama hayvanlar gidiyor mu, diye düşündük. Kuşlar uçuyor mu? Orada ağaç var mı, ot biter mi? Kızılağaç sen orayı gördün."

Gafil avlanan Kızılağaç sadece, "Orada... orada ot var, duvarın öte yanında ama ölü gibi duruyor. Onun gerisinde ne var bilmiyorum," dedi.

Tehanu krala baktı. "Sen o topraklarda yürüdün efendim."

"Hiç hayvan, kuş veya yetişen bir şey görmedim."

Kızılağaç yine konuştu: "Çevik Atmaca Efendi toz, taş, demişti."

"Sanırım oraya öldükten sonra insanlardan başka bir varlık gitmiyor," dedi Tehanu. "Ama onların da hepsi gitmiyor." Yine annesine baktı ve bakışlarını çevirmedi.

Tenar konuştu. "Karglı insanlar da hayvanlar gibidir." Sesi kuru çıkıyordu, hislerini hiç belli etmiyordu. "Yeniden doğmak için ölüyorlar."

"Bu batıl inanç," dedi Mühresenk. "Özür dilerim Tenar Hanım ama siz kendiniz... " Duraksadı.

"Ben artık," dedi Tenar, "bana söylemiş oldukları gibi sonsuza kadar yeniden doğan Arha, o kadar ölümsüzce, ebediyen yeniden doğan tek bir ruh olduğuma veya o zamanlar öyle olduğuma inanıyorum. Öldüğüm zaman her fani gibi dünyanın daha büyük olan varlığına katılacağıma inanıyorum. Otlar gibi, ağaçlar gibi, hayvanlar gibi. İnsanlar sadece konuşabilen hayvanlardır beyim, senin de bu sabah söylediğin gibi."

"Ama biz Yaratılış Lisanı'nda konuşabiliyoruz," diye karşı çıktı büyücü. "Segoy'un dünyayı yarattığı sözleri, yaşamın hakiki dilini öğrenerek ruhlarımıza ölümü fethetmeyi öğrettik."

"Fethiniz toz ve gölgelerden başka bir şey olmayan o yer mi?" Sesi artık kuru çıkmıyordu ve gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Mühresenk içerlemiş duruyordu ama bir şey söylemedi.

Kral müdahale etti. "Çevik Atmaca Efendi ikinci bir soru daha sormuştu," dedi. "Ejderhalar taş duvardan geçebilir mi?" Tehanu' ya baktı.

"Bu, ilk soruda cevaplanıyor," dedi Tehanu, "eğer ejderhalar sadece konuşabilen hayvanlarsa ve hayvanlar oraya gidemiyorsa. Orada ejderha gören bir büyücü olmuş mu? Ya da siz gördünüz mü efendim?"

Önce Mühresenk'e, ardından da Lebannen'e baktı. Mühresenk, "Hayır," demeden önce kısa bir süre düşündü.

Kral şaşkın görünüyordu. "Neden bu benim hiç aklıma gelmedi," dedi. "Hayır, görmedik. Sanırım orada hiç ejderha yok."

"Efendim," dedi Kızılağaç, sarayda hiç konuşmadığı kadar yüksek sesle, "burada bir ejderha var."

Pencereye karşı durmuş, işaret ediyordu.

Hepsi döndü. Havnor Körfezi'nin tepesinde, havada batıdan uçup gelen bir ejderha gördüler. Yavaş yavaş çırptığı uzun, damarlı kanatları kızılaltın renginde parlıyordu. Puslu yaz havasında arkasından bir duman huzmesi sürükleniyordu.

"Şimdi," dedi kral, "bu konuğa hangi odayı hazırlatmalı?"

Sanki şaşırmış, pek bir eğleniyormuş gibi konuşmuştu. Fakat ejderhanın dönüp Kılıç Kulesi'ne doğru ilerlediğini görünce odadan çıkıp, koridorlardaki kapı önlerindeki muhafızları şaşkınlık içinde geride bırakarak merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı; böylece ak kulenin altındaki terasa ilk varan o oldu. Balo salonunun damı olan teras, alçak korkuluklu geniş mermer bir alandı; Kılıç Kulesi ve Kraliçe'nin Kulesi hemen yanından yükseliyordu. Kral tam dışarı çıktığında ejderha mermerlerin üzerine inmiş, kanatlarını yüksek metalik bir takırtıyla katlıyordu. Pençelerinin değdiği yerde, mermerler üzerinde derin çizikler kazınmıştı.

Uzun, altın zırhlı başını çevirdi. Ejderha krala baktı.

Kral bakışlarını yere indirdi ve ejderhanın gözlerine bakmadı. Ama dimdik durmuş, net bir sesle konuşuyordu. "Orm İrialı, hoş geldin. Ben Lebannen."

"Agni Lebannen," dedi gür, tıslamalı ses onu uzun bir süre önce en batıda, kral olmadan önce Orm Embar'ın selamlamış olduğu gibi.

Arkasından Mühresenk ile Tehanu, birkaç muhafızla birlikte terasa fırladı. Muhafızlardan biri kılıcını çekti; Lebannen Kraliçe' nin Kulesindeki pencerelerden birinde başka bir muhafızın okunu ejderhanın göğsüne doğru gerdiğini gördü. "Silahlarınızı indirin!" diye bağırdı kuleleri çınlatan bir sesle; muhafız ona öyle büyük bir hızla itaat etti ki neredeyse elindeki kılıcı düşürüyordu ama okçu yayını bırakmakta gönülsüz kaldı, efendisini savunmasız bırakmak ağırına gitmişti.

"Medeu," diye fısıldadı Tehanu Lebannen'in yanına gidip, bakışlarını hiç kaçırmadan ejderhanın üzerinde tutarak. Koca yaratığın başı bir kez daha döndü, parlak, kırışık pullar arasındaki göz çukurunda kocaman kehribar sarısı göz hiç kıpırdamadan bu bakışa karşılık verdi.

Ejderha konuştu.

Söylediğini anlayan Mühresenk krala neler söylediğini ve Tehanu'nun ne cevaplar verdiğini mırıldandı. "Kalessin'in kızı, kız kardeşim," demişti. "Uçmuyorsun."

"Dönüşemiyorum hemşire," dedi Tehanu.

"Ben dönüşeyim mi?"

"İstersen bir süreliğine dönüş."

Derken terasta ve kulelerin pencerelerinde olanlar, bu tılsımlar ve harikalarla dolu dünyada ne kadar uzun süre yaşarlarsa yaşasınlar, hayatlarında görüp görebilecekleri en garip şeye tanık oldular. Pullu karnı ve dikenli kuyruğu boylu boyunca terasın yarısını kaplayan ve kırmızı boynuzlu kafası kralın boyunun iki katı yükselen bu dev yaratığın, ejderhanın başını eğdiğini, kanatları zil çalar gibi ses çıkartıncaya kadar titrediğini, derin burun deliklerinden duman değil ama bir pusun süzüldüğünü, bu pusun onun etrafını bir bulut gibi sardığını ve ejderhanın sanki ince bir sis veya eskimiş bir cam arkasından görünüyormuş gibi buğulanıp yok olduğunu gördüler. Gün ortası güneşi çizilmiş, yarılmış beyaz taşların üzerinde parlıyordu. Ejderha yoktu. Bir kadın vardı. Tehanu ve kraldan on adım kadar ileride duruyordu. Ejderhanın kalbinin bulunuyor olması icap eden yerde duruyordu.

Gençti, uzun boyluydu, sağlam yapılıydı, esmerdi, kara saçlıydı, çiftlik kadınlarının gömlek ve pantolonlarından giymiş, yalın ayak duruyordu. Sanki şaşkına dönmüş gibi kıpırdanmadan duruyordu. Kendi bedenine baktı. Elini kaldırıp eline baktı. "Minik şey!" dedi, ortak lisanda ve güldü. Tehanu'ya baktı. "Sanki beş yaşındayken giydiğim ayakkabıları yeniden giymişim gibi," dedi.

İki kadın birbirlerine doğru ilerledi. Kati bir asaletle, birbirini selamlayan zırhlı savaşçılar veya denizde karşılaşan gemiler gibi, sarıldılar. Birbirlerine hafifçe sarıldılar ama bir süre öyle kaldılar. Birbirlerinden ayrıldılar ve ikisi birden krala döndü.

"İrialı Hanım," dedi kral ve eğilerek selamladı.

İrialı ne yapacağını şaşırmış gibi duruyordu; bir nevi reverans yaptı. Yüzünü kaldırdığında, kral gözlerinin kehribar rengi olduğunu gördü. Hemen bakışlarını çevirdi.

"Bu kılıkta size bir zarar vermem," dedi İrialı, yüzünü kaplayan ak bir tebessümle. "Majesteleri," diye ekledi rahatsızca, kibar olmaya çalışarak.

Kral yeniden eğilerek selamladı. Şimdi ne yapacağını şaşırmış olan oydu. Tehanu'ya, sonra dönüp Kızılağaç'la birlikte terasa çıkmış olan Tenar'a baktı. Kimse bir şey söylemiyordu.

İrialı'nın gözleri gri cüppesi içinde tam kralın arkasında duran Mühresenk'e gitti; yüzü yine aydınlandı. "Beyim," dedi, "Roke Adası'ndan mısın? Şekillendirme Ustası'nı bilir misin?"

Mühresenk eğilip selamladıktan sonra başını evet anlamında salladı. O da gözlerini kadından kaçırıyordu. "İyi mi? Ağaçların arasında yürüyor mu?"

Büyücü yine eğildi.

"Peki ya Kapıcı, Şifa Ustası ve Kurremkarmerruk? Onlar benimle dost olmuştu, benim arkamda durmuşlardı. Eğer oraya dönersen, onlara benim sevgi ve saygımı götürür müsün?"

"Götürürüm," dedi büyücü.

"Annem burada," dedi Tehanu alçak sesle İrialı'ya. "Atuanlı Tenar."

"Gontlu Tenar," dedi Lebannen sesinde belli bir tınıyla.

Tenar'a açık bir merakla bakan İrialı, "Başbüyücüyle birlikte Aksaçlı Adamların diyarından Rün Halkası'nı getiren sen miydin?" diye sordu.

"Bendim," dedi Tenar, eşit bir samimiyetle İrialı'ya bakarak.

Üstlerinde, Kılıç Kulesi'ni tepesine yakın bir yerde çevreleyen balkonda bir hareket oldu: borazancılar saati bildirmek için balkona çıkmışlardı ama o sırada dördü birden balkonun güney tarafında toplanmış terasa bakıyorlardı, gözlerini ejderhaya dikmişlerdi. Saray kulelerindeki bütün pencerelerde meraklı suratlar vardı; ayrıca sokaklardan gelen seslerin monoton vızıltısı bir dalga gibi yükseliyordu.

"İlk saati seslendirdiklerinde," dedi Lebannen, "meclis yeniden toplanacak. Meclis üyeleri geldiğini gördüler hanımım, ya da duydular. O yüzden dilersen hemen onların yanına gidip seni görmelerini sağlamak en iyisi. Şayet onlarla konuşursan seni dinleyecekleri konusunda söz veririm."

"Pekâlâ," dedi İrialı. Bir an için üzerine düşünceli, sürüngenimsi bir umursamazlık çöktü. Hareket ettiğinde bu hal kayboldu; sadece ileri doğru biraz sakil adımlar atan, Tehanu'ya "Sanki bir kıvılcım gibi havaya uçuvereceğim, üzerimde hiç ağırlık yok!" diyen uzun boylu bir kadın vardı. Kulenin tepesindeki dört borazancı bir kralın beş yüz yıl önce arkadaşının ölümü için yaktığı ağıtın birer mısraını sırasıyla batı, kuzey, doğu ve güneye söylediler.

Bir an için kral o adamın, kara gözlü, hüzünlü, ölümcül bir yara almış, öldürmüş olduğu ejderhanın kemikleri arasında yatan Erreth-Akbe'nin, Selidor kumsalında durduğu zamanki haliyle

yüzünü hatırladı. Lebannen o kadar uzak bir şeyi, böyle bir anda hatırlamasına şaştı; yine de bunda garip bir yan yoktu çünkü canlılar ve ölüler, insanlar ve ejderhalar hepsi göremediği bir oluşuma doğru sürükleniyordu.

İrialı ile Tehanu yanına gelinceye kadar durdu. Onlarla birlikte saraya girerken, "İrialı Hanım sana soracağım çok şey var ama halkımın korktuğu ve meclisimin öğrenmek isteyeceği şey halkınızın bizimle savaş yapmak isteyip istemediği ve bunun nedeni."

İrialı başını olumlu anlamda salladı; ağır, kararlı bir sallayıştı bu. "Bildiklerimi onlara anlatacağım." Platformun gerisindeki perdeli kapıya vardıklarında taht odası büyük bir kargaşa içindeydi, sesler yükseliyor ve o yüzden Prens Sege'nin asasının sesi belli belirsiz duyuluyordu.

Sonra üzerlerine bir sessizlik çöktü ve hepsi ejderhayla birlikte içeri giren krala bakmak için döndü.

Lebannen oturmayıp, tahtın önünde ayakta durdu; İrialı da onun solunda duruyordu.

"Krala kulak verin," dedi Sege o ölü sessizliğine.

Kral, "Meclis Üyeleri! Bu daha uzun süre anlatılacak ve şarkıları söylenecek bir gün. Oğlunuzun kızları ve kızlarının oğulları şöyle diyecek: 'Ben Ejderha Meclisinde bulunanlardan birinin torunuyum!' O yüzden varlığıyla bize şeref verene, siz de saygı gösterin. Orm İrialı'ya kulak verin!" dedi.

Ejderha Meclisinde bulunanların bir kısmı daha sonra ona doğrudan baktıklarında uzun boylu bir kadın gördüklerini ama başka tarafa bakarken gözlerinin ucuyla, kral ile tahtın, yanında cüce gibi kaldıkları dumanlı bir altının muazzam parıltısını gördüklerini anlatmışlardı. Birçoğu erkeklerin ejderhaların gözlerine bakmamaları gerektiğini bildiğinden bakışlarını kaçırıp yana bakmışlardı; ama gene de kaçamak bakışlar atmamış değillerdi. Kadınlar ona bakmışlardı, kimi onu sade, kimi güzel bularak, kimi saraya yalın ayak girmek zorunda kaldığı için acıyarak. Ve olanları tam olarak anlayamayan birkaç meclis üyesi, kadının kim olduğunu ve ejderhanın ne zaman geleceğini merak edip durmuştu.

İrialı konuştuğu sürece mutlak sessizlik mevcudiyetini korudu. Sesi çoğu kadının sesi gibi ince olsa da yüksek salonu rahatlıkla dolduruyordu. Yavaş yavaş ve resmi bir dille konuşuyordu, sanki söylediklerini aklında, eski lisandan tercüme edermiş gibi.

"Adım İrialı, Way Adası'ndaki Kadim İria Beylik Arazisi'ndenim. Artık Orm İrialı'yım. En Yaşlı Kalessin bana kızım, diyor. Kralın tanımış olduğu ve kralın arkadaşı Erreth-Akbe'yi öldüren ve onun tarafından öldürülen Orm'un torunu Orm Embar'ın da kız kardeşiyim. Buraya kardeşim Tehanu beni çağırdığı için geldim.

"Orm Embar Selidor'da büyücü Kuğu'nun fani bedenini yok edip öldüğü zaman Kalessin batının ötesinden gelerek kralı ve büyük büyücüyü Roke'a götürmüştü. Sonra Ejderhalar Yolu'na dönen En Yaşlı, lisanları kendilerinden Kuğu tarafından alınmış olan ve hâlâ çılgın bir halde bulunan batının halkını çağırdı. Kalessin onlara, 'Kötünün sizi kötü yapmasına izin verdiniz. Delirdiniz. Yeniden aklınız başınıza geldi ama rüzgâr doğudan estiği sürece hiçbir zaman eskisi gibi olamazsınız, yani hem iyi hem de kötüden azade,' dedi. "Kalessin, 'Çok uzun bir süre önce seçmiştik. Biz hürriyeti

seçtik. İnsanlar boyunduruğu seçti. Biz ateş ve rüzgârı seçtik. Onlar su ile toprağı. Biz batıyı, onlar doğuyu seçtiler,' dedi.

"Ve Kalessin, 'Ama her zaman aramızda onların zenginliklerini kıskanan oldu, her zaman onların arasında bizim özgürlüğümüzü kıskanan oldu. O yüzden aramıza kötülük girdi ve bir kez daha seçim yapıp ebediyen hür oluncaya kadar da girecektir. Kısa bir süre sonra öteki rüzgârda uçmak için ben batının ötesine gideceğim. Sizi de oraya götüreceğim, ya da eğer gelecek olursanız sizi orada bekleyeceğim,' dedi. "O zaman ejderhaların bazıları Kalessin'e, 'Bizi kıskanan insanlar uzun zaman önce batının ötesindeki diyarımızın yarısını bizden çaldılar, bizi uzak tutmak için etrafına büyülü duvarlar yaptılar. O yüzden şimdi biz de onları en doğuya sürelim, adaları geri alalım! İnsanlarla ejderhalar aynı rüzgârı paylaşamaz,' dediler.

"O zaman Kalessin, 'Bir zamanlar tek bir halktık. Ve bunun bir belirtisi olarak, insanoğlunun her neslinde, aynı zamanda ejderha da olan bir iki kişi doğar. Ve çabuk geçen insan ömürlerinden çok daha uzun olan bizim halkımızın her neslinde aynı zamanda insan olan biri doğar. Bunlardan biri şu anda İç Adalar'da yaşıyor. Ve onlar arasında ejderha olan biri yaşıyor. Bu ikisi habercidir, seçim getirendir. Artık ne onlara, ne de bize başka doğan olmayacak. Çünkü denge değişiyor,' dedi.

"Ve Kalessin onlara, 'Seçiminizi yapın. Benimle dünyanın uzak tarafında, öteki rüzgârda uçmak için gelin.

Ya da kalıp iyi ile kötünün boyunduruğu altına girin. Ya da dilsiz hayvanlara dönüşün,' dedi. Ve Kalessin son olarak, 'En son seçimi yapacak olan Tehanu'dur. Ondan sonra bir daha seçim olmayacak. Batıya bir yol kalmayacak. Sadece orman varlığına devam edecek, her zamanki gibi, tam merkezde,' dedi."

Kralın meclisindeki insanlar taş kesilmiş dinliyorlardı. İrialı hareketsiz durmuş, konuşurken sanki bakışları onları delip geçermiş gibi bakıyordu.

"Birkaç sene geçtikten sonra Kalessin batının ötesine uçtu. Kimi onu izledi, kimi izlemedi. Ben halkıma katılmak için gittiğimde Kalessin'i izledim. Ama rüzgârlar beni taşıdığı sürece gidip geliyorum.

"Halkımın mizacı kıskanç ve öfkelidir. Burada, dünyanın rüzgârlarında kalanlar insanların adalarının üzerinde ya grup halinde, ya da tek tek uçarak, 'Onlar bizim diyarımızın yarısını çaldılar. Şimdi biz de onların diyarlarının bütün batısını alacağız, onları uzaklaştıracağız, böylelikle onlar da bize iyilik ve kötülüklerini bulaştıramasınlar. Biz boynumuzu onların boyunduruklarına geçirmeyeceğiz,' diyorlar. "Ama adalıları öldürmüyorlar çünkü ejderhanın ejderhayı öldürdüğü delilik günlerini hatırlıyorlar. Sizden nefret ediyorlar ama siz onları öldürmeye kalkmazsanız onlar sizi öldürmezler.

"İşte böylece bu gruplardan biri şimdi bizim Soğuk Tepe dediğimiz bu adaya, Havnor'a geldi. Onların önüne gelip Tehanu ile konuşan ağabeyim Ammaud'dur. Sizi doğuya sürmek istiyorlar ama Ammaud, benim gibi, Kalessin'in vasiyetine uyuyor, halkımızı sizin taktığınız boyunduruktan kurtarmaya çalışıyor. Eğer o, ben ve Kalessin'in çocukları hem sizin, hem bizim halkımıza zarar gelmesini önleyebilecek bir yol bulursak, bunu yaparız. Bir süre onlar, Kalessin'in hatırı için

ağabeyimin ve benim sözümü dinlerler. Ama bu çok uzun sürmez. Dünyada ölümün büyücülükleri hariç hiçbir şeyden korkmazlar."

Bu son söz koca salonda, İrialı'nın sesini izleyen sessizlik içerisinde tüm ağırlığıyla çınladı.

Kral İrialı'ya teşekkür ederek konuştu. "Bizi gerçekleri söyleyerek şereflendirdin. Adım üzerine, bizim de gerçekleri söyleyeceğimize söz veririm. Beni krallığıma taşıyan Kalessin'in kızı, ejderhaların neden korktuğunu söyledin, yalvarırım anlat. Ben ejderhaların dünya içinde ve dışında hiçbir şeyden korkmadıklarını sanırdım."

"Biz ölümsüzlük büyülerinden korkarız," dedi İrialı açık açık.

"Ölümsüzlük mü?" Lebannen tereddüt etti. "Ben büyücü değilim. Eğer Kalessin'in kızı izin verirse Mühresenk Usta benim adıma konuşsun."

Mühresenk ayağa kalktı. İrialı adama soğuk, tarafsız gözlerle baktıktan sonra başıyla onayladı.

"İrialı Hanım," dedi büyücü, "biz ölümsüzlük büyüleri yapmıyoruz. Sadece büyücü Kuğu, sanatımızı kötüye kullanarak kendisini ölümsüz yapmaya çalışmıştı." Yavaşça, belli bir dikkatle konuşuyor, konuşurken aklını iyice yokluyordu. "Başbüyücümüz, efendimiz kralımızla birlikte ve Orm Embar'ın yardımıyla Kuğu'yu ve onun yarattığı kötülüğü yok etti. Ve Başbüyücü dünyayı onarmak için bütün gücünü feda ederek Muvazene'yi yeniden kurdu. Bizim yaşadığımız devirde hiçbir büyücü bir daha... " Aniden sustu.

İrialı doğrudan ona bakıyordu. Mühresenk bakışlarını indirdi.

"Benim yok ettiğim büyücü," dedi İrialı, "Roke Çağrı Ustası Thorion - o neyin peşindeydi?"

Donakalan Mühresenk bir şey söyleyemedi.

"Ölümden geri döndü," dedi İrialı. "Ama canlı olarak değil; yani Başbüyücü veya Kral gibi değil. Ölüydü ama sanatını -sizin, siz Roke'lu adamların sanatını- kullanarak duvarı aşıp geri geldi! Sizin söylediğiniz bir şeye nasıl inanacağız? Siz dünyanın dengesini bozdunuz. Yeniden kurabilir misiniz?"

Mühresenk krala baktı. Sıkıntıda olduğu belliydi. "Efendimiz bence burası -bütün herkesin önünde tartışmak için uygun sayılmaz, en azından ne hakkında konuştuğumuzu ve ne yapmamız gerektiğini anlayıncaya kadar... "

"Roke sırlarını saklıyor," dedi İrialı sakin bir sitemle.

"Fakat Roke'ta..." dedi Tehanu ayağa kalmadan; cılız sesi sustu. Prens Sege ve kral birlikte ona bakarak konuşmasını işaret ettiler.

Ayağa kalktı. İlk başta yüzünün sol kısmını hareket etmeden, sanki gözleri olan taşlarmış gibi sıralarında oturan meclis üyelerine çevrili tutmuştu.

"Roke'ta Varlık Korusu var," dedi. "Kalessin orayı kastetmemiş miydi hemşire, merkezdeki ormandan söz ederken?" İrialı'ya dönerek kendisini izleyen insanlara yüzünün tüm haraplığını göstermişti; ama onları unutmuştu. "Belki oraya gitmemiz gerekir," dedi. "Her şeyin merkezine."

İrialı gülümsedi. "Oraya giderim," dedi.

İkisi birden krala baktı.

"Sizi Roke'a yollamadan veya sizinle Roke'a gitmeden önce," dedi yavaşça kral, "neyin tehlikede olduğunu tam olarak bilmeliyim. Mühresenk Usta, meseleler, bizi izleyeceğimiz yolu alenen tartışmak zorunda bırakacak kadar ciddi ve riskli olduğu için üzgünüm. Fakat izleyeceğimiz yolu bulup oradan ayrılmamak için çaba harcarken meclis üyelerimin beni destekleyeceğine güveniyorum. Meclis Batı Halkının adalara saldırmasından korkmaması gerektiğini bilmeli - o ateşkes en azından hâlâ korunuyor." "Korunuyor," dedi İrialı .

"Ne kadar süreyle olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yarım yıl?" diye önerdi İrialı umursamaz bir tarzda, sanki "bir iki gün," der gibi.

"Barışın izleyeceğini umarak ateşkese yarım yıl sadık kalacağız. Bizimle barış içinde yaşamak için halkınızın bizim büyücülerimizin... yaşam ve ölümün kanunlarını kurcalamalarının onlara bir tehlike arz etmeyeceğinden emin olmak istediklerini söylersem doğru söylemiş olur muyum İrialı Hanım?"

"Hiçbirimiz için bir tehlike arz etmeyeceğinden," dedi İrialı.

"Evet."

Lebannen bunu düşündükten sonra en soylu, en içten, en nazik tavrıyla, "O halde ben de sizinle Roke'a gelebilirim," dedi. Sıralara döndü. "Meclis Üyeleri, ateşkes ilan edildiğine göre barışı aramalıyız. Bu yolda, Elfarran'ın Halkasının Alametiyle hüküm sürerek, nereye icap ederse giderim. Eğer bu yolculuğun yapılmasına mani teşkil edecek bir şey biliyorsanız hemen şimdi söyleyin. Çünkü büyük ihtimalle Adalar Diyarı'ndaki gücün dengesinin yanı sıra bütünün Muvazenesi de tehlike altında. Eğer gideceksem, hemen gitmeliyim. Güz yaklaştı ve Roke Adası'na yapılacak bir yolculuk kısa sürmez."

Gözleri olan taşlar uzun bir dakika kadar oturdular, hepsi bakakalmış, hiçbiri konuşmadan. Sonra Prens Sağa, "Gidin kralım, umutlarımızı ve güvenimizi de alarak gidin; büyü rüzgârı yelkenlerinizden eksik olmasın," dedi. Meclis üyeleri arasından bir kabul mırıltısı yükseldi: Evet, evet, onu dinleyin.

Sege başka sorusu veya tartışmak istediği bir konu olan olup olmadığını sordu; kimse konuşmadı. Böylece celseyi kapattı.

Taht odasından Sege ile birlikte çıkan Lebannen, "Teşekkür ederim Sege," dedi; yaşlı prens de, "Ejderha ile sizin karşınızda Lebannen, zavallı ruhların lafı mı olur?" dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - YUNUS

rai payi tahtından ayrılmadan önce birçok meselenin halledilmesi, işlerin ayarlanması gerekti; ayrıca bir de onunla birlikte kimlerin Roke'a gideceği sorunu vardı. İnalı ile Tehanu'nun gideceği muhakkaktı; Tehanu annesini de yanında istiyordu. Mühresenk, Kızılağaç'ın da mutlaka gelmesinin gerektiğini, Palnlı büyücü Seppel'in ise Paln İrfanı yaşam ile ölüm arasında gidip gelmekle çok ilgili olduğundan gelmesinin iyi olacağını söylüyordu. Kral Yunus'a kaptanlık etmesi için Tosla'yı seçmişti, daha önceki gibi. Kralın yokluğunda devlet işlerine yine daha önceki gibi seçilmiş bir grup meclis üyesiyle birlikte Prens Sege bakacaktı.

Böylece her şey ayarlanmıştı, ya da Lebannen öyle düşünüyordu, ta ki yelken açmalarına iki gün kala Tenar gelip, "Ejderhalarla savaş, barış, hatta bunların da ötesinde, İrialı'nın dediğine göre Yerdeniz'deki her şeyin dengesiyle ilgili konularda konuşacaksın. Karg Ülkelerinin halkı da bu tartışmaları duymalı ve onların da bu konuda bir sesi olmalı," deyinceye kadar.

"Sen onların vekili olursun."

"Ben olmam. Ben Yüce Kral'ın bir bendesi değilim. Halkının vekili olabilecek tek kişi kralın kızıdır." Lebannen Tenar'dan bir adım uzaklaştı, biraz sırtım çevirdi ve hiddetlenmeden konuşmak için büyük gayret harcadığı için boğuk bir sesle, "Onun bu tür bir geziye hiç uygun olmadığını sen de biliyorsun," dedi. "Hiç öyle bir şey bilmiyorum."

"Prensesin eğitimi yok."

"Akıllı, pratik zekâlı ve cesur. Bulunduğu konumun gereklerinin gayet iyi farkında. Hüküm sürmek için yetiştirilmemiş ama hizmetçileri ve birkaç saraylı kadınla Nehir Köşkü'ne kapatılırsa ne öğrenebilir?"

"Her şeyden önce bu lisanı konuşmayı!"

"Bunu yapıyor zaten. Gerektiği zaman da ona tercümanlık yaparım."

Kısa bir suskunluktan sonra Lebannen dikkatle konuştu, "Onun halkı için hissettiğin kaygıyı anlayabiliyorum. Ne yapılabileceğini düşüneceğim. Fakat prensesin bu yolculukta yeri yok."

"Hem Tehanu, hem de İrialı onun bizimle gelmesi gerektiğini söylüyor. Mühresenk Usta da, Taonlu Kızılağaç gibi onun da buraya tam bu zamanda yollanmış olmasının tesadüf olamayacağını söylüyor." Lebannen biraz daha uzaklaştı. Ses tonu hâlâ gergin bir sabır ve kibarlık yüklüydü: "Buna izin veremem. Cahilliği ve deneyimsizliği onu ciddi bir yük haline sokar. Ayrıca onu tehlikeye atamam. Babasıyla olan ilişkim..."

"Cahilliğiyle, senin deyiminle tabii, Ged'in sorularına nasıl cevap bulabileceğimizi gösterdi bize. Sen de ona karşı, en az babası kadar saygısızsın. Ondan kafasız bir şeymiş gibi söz ediyorsun." Tenar'ın yüzü hiddetten bembeyaz kesilmişti. "Eğer onu tehlikeye atmaya korkuyorsan, ondan kendi kendisini tehlikeye atmasını rica et."

Yine bir sessizlik oldu. Tenar'a doğrudan bakmayan Lebannen tıpkı bir kalas gibi sükûnetle konuştu. "Eğer sen, Tehanu ve Orm İrialı bu kadının bizimle birlikte Roke'a gelmesi gerektiğini düşünüyorsanız ve Mühresenk de sizinle aynı fikirdeyse yanlış olduğunu düşünsem de kararınızı kabul ediyorum. Lütfen ona, eğer arzu ederse gelebileceğini söyler misin?"

"Bunu ona söylemesi gereken sensin."

Lebannen sessizce durdu. Sonra tek bir söz söylemeden odadan çıktı.

Tenar'ın yakınından geçti, ona bakmadığı halde, onu çok net gördü. Yaşlı ve yorgun görünüyordu ve elleri titriyordu. Onun için üzüldü, ona karşı yaptığı kabalıktan dolayı utandı, kimsenin olanlara tanık olmadığına şükretti; ama bu hisler ona, prensese, bu yapmacık mecburiyeti, bu saçma görevi dayatan herkese ve her şeye karşı hissettiği öfke karanlığı içindeki birkaç kıvılcımdı o kadar. Odadan çıkarken, sanki kendisini boğuyormuş gibi gömleğinin yakasına asılarak açtı. Külliyeniyi adında yavaş ve sebatkâr bir adam olan saray vekilharcı kralın bu kadar çabuk ve üstelik de o kapıdan döneceğini ummadığı için sıçrayıp ayağa kalkarak şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. Lebannen adamın bakışına buz gibi bir karşılık vererek, "Yüce Prensesi, bu akşamüstü benimle burada görüşmesi için çağırın," dedi.

"Yüce Prenses mi?"

"Bir taneden fazla mı varlar? Yüce Kral'ın kızının misafirimiz olduğunun farkında değil misiniz?"

Hayretler içinde kalan Külliyeniyi bir özür gevelemeye başlamıştı ki Lebannen sözünü kesti: "Ben kendim Nehir Köşkü'ne giderim." Kendisini izleyen, engel olan ve zamanla onu denetim altına alarak uygun bir heyet hazır oluncaya, atlar ahırdan getirilinceye, Uzun Salon'da beklemekte olan insanların akşamüstüne ertelenmesine vesaireye kadar yavaşlatmaya çalışan vekilharçla birlikte, iri adımlarla yoluna devam etti. Onu kral yapan bütün mecburiyetler, bütün vazifeler, bütün o tuzaklar, merasimler, ikiyüzlülükler ona asılıyor, sanki bir bataklıkmış gibi çekerek boğuyordu.

Ahır avlusundan atı getirilince eyere o kadar ani atlayıverdi ki at da onun haleti ruhiyesini kaparak gerileyip seyisleri ve görevlileri sürükledi. Etrafındaki halkanın açılması Lebannen'e zalimce bir tatmin vermişti. Maiyetindeki adamların atlarına binmesini beklemeden atını doğruca cümle kapılarına yöneltti. Önden gidip, "Krala yol verin!" diye bağırması icap eden ama arkasında kalmış olan ve onu geçmeye cesaret edemeyen genç subayın içinde bulunduğu çıkmazın gayet iyi farkına vararak maiyetindekileri peşine takıp şehrin sokaklarından sert bir tırısla geçirdi. Vakit öğlene yaklaşmıştı; Havnor'un sokakları ve caddeleri sıcak, parlak ve genellikle boştu. Atların nal takırtılarını duyan insanlar minik karanlık dükkânların kapılarına koşturduktan sonra kralı tanıyarak selam vermişlerdi. Pencerelerinde oturmuş sokağın karşı tarafındaki ahbaplarıyla dedikodu yaparak yelpazeleriyle yellenen kadınlar pencerelerden aşağıya bakarak el sallamışlar, içlerinden biri krala çiçek atmıştı. Kralın atının nalları güneş altında pişen, kraliyeti hiç umursamadan aksayarak uzaklaşan üç ayaklı bir köpek dışında bomboş duran geniş meydanın karolarında çınlamıştı. Kral meydandan, Serrenen yanından ilerleyen, kaldırım taşlı dar bir yola saptı ve bu yolu Nehir Köşkü'ne kadar eski şehir surlarının altındaki söğütlerin gölgesinden izledi.

Ata binmek sinirlerini biraz yatıştırmıştı. Sıcak, sessizlik ve şehrin güzelliği, duvarlar ve kepenkler arkasındaki yaşamın kalabalık hissi, çiçeği fırlatan kadının tebessümü, bütün muhafızlarının ve merasim ehlinin önünde olmanın verdiği zavallı tatmin, son olarak da nehir boyunun kokusu ve serinliği, huzur ve zevk dolu günler ve geceler yaşadığı evin gölgeli avlusu, işte tüm bunlar onu hiddetinden biraz uzaklaştırmıştı. Kendini kendinden uzaklaşmış hissetti, artık kendine sahip değil de bomboş olmuştu sanki. O, gölgede durmaktan son derece memnun kalan atından aşağı atlarken maiyetindeki ilk biniciler avluya girmeye başlamıştı. Bir düzine kadar üniformalı uşağın arasına, ayna gibi dümdüz bir göle düşen taş gibi dalarak hızla yayılan korku ve panik dalgaları yarattı. "Prensese geldiğimi bildirin," dedi.

O sırada prensese hizmet eden hanımların başında bulunan İlien'den Eski Demesneli Opal Hanım hemen ortaya çıkıp onu zarafetle karşılayarak, içecek bir şeyler ikram etti, sanki ziyaretinde hiç de şaşılacak bir şey yokmuş gibi davrandı. Bu nezaket onu biraz yatıştırmış, biraz da rahatsız etmişti. Şu bitmeyen ikiyüzlülük! Opal Hanım ne yapsındı - kral sonunda ve hiç beklenmedik bir anda prensesi görmeye geldi diye sudan çıkmış balık gibi (o anda prensesin çok genç bir yardımcısının yaptığı gibi) ağzı açık baksın mıydı? "Tenar Hanım'ın şu anda burada olmadığına çok üzüldüm," dedi Opal Hanım. "Onun yardımıyla prensesle konuşmak çok daha rahat oluyor. Fakat Prenses lisanımızda hatırı sayılır bir ilerleme kaydetti."

Lebannen lisan sorununu unutmuştu. Kendisine ikram edilen serin içeceği kabul etti ve hiçbir şey söylemedi. Opal Hanım, kraldan pek bir şey çıkartamadığı için diğer hanımların yardımıyla biraz sohbet etti. Lebannen, prensesle bütün hanım hizmetkârların refakatinde konuşmasının beklendiğini fark etti, yani olması icap eden şekilde. Prensese ne söylemeyi düşünüyorduysa düşünsün, artık tek bir şey söylemek bile mümkün değildi. Tam kalkıp izin isteyecekti ki başı ve omuzları kırmızı dairesel bir peçeyle örtülmüş bir kadın belirdi kapıda ve küt diye dizleri üzerine düşerek, "Lütfen? Kral? Prenses? Lütfen?" dedi.

"Prenses sizi kendi dairesinde kabul edecek efendimiz," diye tercüme etti Opal Hanım. Üniformalı bir uşağa kralı yukarı çıkartıp uzun bir holden, bir antreden, kırmızı peçeli kadınlarla

zıngazınk dolu geniş, karanlık bir odadan geçirip, nehir üzerindeki balkona çıkartması için işaret etti. Balkonda tanıdığı bir suret duruyordu: Kırmızı ve altın renginde kıpırdamayan bir silindir.

Sudan gelen esinti peçeleri titretiyor, kıpırdatıyordu; o yüzden de suret taş gibi değil, narin, hareket eden, titreyen bir söğüt dalı gibi görünüyordu. Sanki çekmiş, kısalmıştı. Krala reverans yapıyordu. O da prensese eğilerek selam verdi. İkisi de doğrulup sessiz kaldılar.

"Prenses," dedi Lebannen kendi sesini duyunca bir gerçek dişilik hissederek, "buraya bizimle birlikte Roke Adası'na gelmenizi rica etmek için geldim."

Prenses bir şey söylemedi. Lebannen, prensesin ince kırmızı peçesini elleriyle iki yana doğru açtığını gördü. Uzun parmaklı, altın tenli elleri peçeyi açarak yüzünü kırmızı bir gölge içinde bıraktı. Yüz hatlarını net olarak göremiyordu. Boyu neredeyse onun kadardı ve gözleri doğrudan ona bakıyordu.

"Arkadaşım Tenar," dedi, "der: kral kralı görmek, yüz yüze. Ben der: evet. Görürüm."

Biraz bir şeyler anlayan Lebannen yeniden eğilerek selamladı. "Beni şereflendirdiniz hanımım."

"Evet," dedi prenses. "Ben sizi şereflendirdim."

Lebannen tereddüt etti. Bu tamamen farkı bir zemindi. Onun zemini.

Prenses orada öylece kıpırdamadan dimdik duruyordu, peçesinin altın kenarları titriyor, gözleri gölge içinden ona bakıyordu.

"Tenar, Tehanu ve Orm İrialı, Kargad Diyarı'nın Prensesinin de bizimle birlikte Roke Adası'na gelmesinin iyi olacağı konusunda hemfikir. O yüzden sizden bizimle gelmenizi rica ediyorum."

"Gelmemizi."

"Roke Adası'na."

"Gemiyle," dedi prenses ve aniden inler gibi, ağlamaklı bir ses çıkardı. Sonra, "Geleceğim. Ben de geleceğim," dedi.

Lebannen ne diyeceğini bilemedi. "Teşekkür ederim hanımım,"

dedi.

Prenses tek bir kez başıyla onayladı, eşit şekilde.

O da eğilerek selamladı. Resmi durumlarda, Enlad sarayında, babasının yanından nasıl ayrılması gerektiği öğretilmişse, yani arkasını dönmeden geri geri giderek çıktı prensesin yanından.

Prenses ona doğru dönmüş duruyordu, o kapıya varıncaya kadar peçesini açık tutmuştu. Sonra ellerini iki yanına bıraktı, peçe kapandı; Lebannen kızın, neredeyse tahammül ötesi bir şeye tahammül ettikten sonra nefesini salıp derin bir nefes alışını duydu.

Cesur, demişti Tenar ona. Anlamıyordu ama bir cesaret timsalinin önünde bulunduğunu biliyordu. Her yanını kaplayan, onu buraya getiren bütün o hiddet gitmişti, yok olmuştu. Bataklık tarafından yutulup havasızlıktan boğulmamıştı, bir kayaya, yüksek bir yere varıp tertemiz bir hava, bir gerçek bulmuştu.

Onu görünce karanlıklara çekilip sinen, aralarında mırıldanan parfümlü, peçeli kadınlarla dolu odadan geçti. Alt katta Opal Hanım ve diğerleriyle biraz sohbet etti, prensesin on iki yaşındaki hizmetli kızına bir iki güzel söz söyledi. Kendisini avluda bekleyen maiyetindeki adamlarla tatlılıkla konuştu. Yüksek gri atına yavaşça bindi. Geriye, Maharion Sarayı'na dönerken sakince, düşünceler içinde sürdü atını.

Kızılağaç boynu kıldan ince olarak duymuştu yeniden Roke'a yelken açacağını. Uyanıkken ki yaşantısı ona o kadar yabancı gelmeye başlamıştı ki, rüyalarından bile daha rüyada gibiydi, soru soracak veya karşı koyacak pek iradesi kalmamıştı. Hayatının geri kalanında nasibinde adadan adaya gitmek var idiyse öyle olsundu; onun için şimdilik yurduna geri dönüş diye bir şey yoktu çünkü. En azından içini ferahlatan Tenar ve Tehanu hanımların yanında olacaktı. Ayrıca büyücü Mühresenk de ona iyilik göstermişti.

Kızılağaç utangaç bir adamdı, Mühresenk de son derece çekingen biriydi; ayrıca bilgileri ve statülerinin farklılığı arasına kurulması gereken bir köprü vardı; ancak Mühresenk ona birkaç kez, sadece aynı sanattan biri olarak sohbet etmeye gelmiş ve Kızılağaç'ın fikirlerine saygı göstererek aklını karıştırmıştı. Fakat Kızılağaç ona güvenmekten kendini alamıyordu; böylece ayrılma vakti yaklaştığında, kendisini uzun zamandır rahatsız eden soruyu Mühre senk'e yöneltti.

"Minik kedi," dedi utanarak. "Onu yanıma almanın çok doğru olacağını düşünmüyorum. O kadar uzun zaman onu bir yerde kapalı tutmanın. Genç bir yaratık için pek tabii bir şey değil. Ayrıca ona ne olacağını da düşünüyorum... "

Mühresenk ona ne kastettiğini sormadı. Sadece, "Hâlâ seni duvardan uzak tutuyor mu?" diye sordu.

"Eh, genellikle."

Mühresenk düşündü. "Roke'a varıncaya kadar bir korumaya ihtiyacın var. Düşündüm de... Buradaki büyücü Seppel'le hiç konuştun mu?"

"Paln'dan gelen adam," dedi Kızılağaç, sesinde hafif bir rahatsızlıkla.

Havnor'un batısındaki en büyük ada olan Paln pek tekin bir yer olmamakla ünlenmişti. Palnlılar Hardcayı garip bir aksanla konuşur, kendilerine ait bir sürü kelime kullanırlardı. Kadim zamanlarda hükümdarları Enlad ve Havnor krallarına sadakati reddetmişti. Büyücüleri eğitim için Roke'a gitmezdi. Aynı zamanda Yer'in Kadim Güçleri de denen Paln İrfanı uğursuz sayılmasa da tehlikeli kabul edilirdi. Uzun zaman önce Palnlı Gri Büyücü kendisine ve hükümdarlarına öğüt vermeleri için ölülerin ruhlarını çağırarak adasının mahvolmasına neden olmuştu ve bu bilgi her sihirbazın eğitiminin bir parçası sayılırdı: "Canlılar ölülerden öğüt alamaz."

Roke'tan biriyle, Paln'dan biri arasından birden fazla düello yapılmıştı; iki asır kadar önce böyle bir çarpışmada Paln ve Semel halkı üzerine bir salgın hastalık musallat olmuş, kasaba ve çiftliklerin boşalmasına neden olmuştu. On beş yıl önce büyücü Kuğu ölüm ile yaşam arasındaki sınırı geçmek için Paln İrfanı kullandığında Başbüyücü Çevik Atmaca onu yenip, yaptığı kötülüğü telafi etmek için bütün gücünü harcamıştı.

Kızılağaç da, saraydaki ve kralın meclisindeki herkes gibi kibarca büyücü Seppel'den sakınıyordu.

"Kraldan onu da bizimle birlikte Roke'a götürmesini rica ettim," dedi Mühresenk.

Kızılağaç gözlerini kırpıştırdı.

"Bu konularda bizden daha çok şey biliyorlar," dedi büyücü. "Bizim Çağrı sanatıyla ilgili bilgilerimizin çoğu Paln İrfanı'na dayanır. Thorion bu konuda bir ustaydı... Roke'un şimdiki Çağrı Ustası Venvvayli Alamet o irfandan çıkartılmış olan hünerini hiç kullanmıyor. Yanlış kullanıldığında sadece zarar veriyor. Ama onu yanlış kullanmamıza neden olan şey bizim cahilliğimiz olabilir. Bu irfan kadim zamanlara kadar uzanıyor; içinde, bizim kaybetmiş olabileceğimiz bir bilgi saklı olabilir. Seppel irfan sahibi bir adamdır ve aynı zamanda da büyücü. Bence, onun da bizimle olması gerekir. Ayrıca, eğer ona güvenebilirsen, sana yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Eğer sizin güveninize sahipse," dedi Kızılağaç, "benimkine de sahiptir."

Kızılağaç Taon'un tatlı diliyle konuşunca Mühresenk'in hafif alaycı bir tebessüm takınması da kaçınılmazdı. "Bu işte, senin muhakeme kabiliyetin en az benimki kadar işe yarayacaktır Kızılağaç," dedi. "Ya da daha fazla. Umarım kullanırsın. Ama seni ona götüreceğim." Böylece birlikte şehre girdiler. Seppel'in evi, tersane yakınlarında, tam Gemi Yapımcısı Caddesinin karşısında, şehrin eski kısmındaydı; orada çok iyi gemi yapımcısı oldukları için kralın tersanelerinde çalıştırılmak için getirtilmiş Palnlı insanlardan küçük bir koloni vardı. Evler, birbiriyle iç içe yapılmış, Havnor'un Büyük Limanı'nda, aşağıdaki kaldırım taşlılardan gayri ikinci ve havadar bir cadde ağı oluşturan, damdan dama kurulmuş köprüleriyle çok eski evlerdi.

Üç kat merdivenden sonra varılan Seppel'in odaları yazın bu son günlerinde karanlık ve havasızdı. Seppel onları bir kat daha yukarı, dama çıkarttı. Dam, dört tarafındaki köprülerle diğer damlara bağlanıyordu; böylece damdan dama muntazam kavşaklar ve caddeler oluşmuştu. Alçak korkuluklara tenteler gerilmişti ve limandan gelen meltem gölgelenen havayı serinletiyordu. Damın büyücüye ait kısmındaki çizgili çuvaldan döşeklere oturdular; Seppel onlara serin, biraz acı bir çay ikram etti.

Elli yaşlarında kısa boylu, toparlak hatlı, küçük el ve ayaklı, biraz kıvırcık ve kendi başına buyruk saçları olan bir adamdı; ama kara yanakları ve çenesinde Adalar Diyarı'nda adamlar arasında pek nadir görünen kısa kesilmiş bir sakalı vardı. Terbiyeliydi. Heceleri yutarak, şarkı söyler gibi konuşuyordu, yumuşacık bir telaffuzu vardı.

Mühresenk'le konuştular; Kızılağaç uzun bir süre onları dinledi. Onun hiç tanımadığı insanlar ve bilmediği konular hakkında konuşurlarken aklı başka yerlere gitmeye başladı. Damlardan ve tentelerden, damlardaki bahçelerden, kemer şeklindeki oyma köprülerden kuzeye, yaz aylarının

puslu tepeleri üzerinden büyük, soluk gri bir kubbe gibi yükselen Onn Dağı'na baktı. Palnlı büyücünün, "Belki de Başbüyücü bile dünyadaki yarayı tam olarak iyileştirememiştir," dediğini duyarak kendine geldi. Dünyadaki yara diye düşündü Kızılağaç: Evet. Seppel'e daha dikkatli baktı; Seppel de ona baktı. Bütün o yumuşak görünüşüne rağmen adamın bakışları çok keskindi.

"Belki de yarayı açık tutan sadece bizim sonsuza kadar yaşama arzumuz değildir de," dedi Seppel, "ölülerin ölüm arzularıdır."

Kızılağaç yine garip sözler duydu ve anlamadan bunları tanıdığını hissetti. Yine Seppel ona, sanki bir tepki beklermişçesine baktı.

Kızılağaç bir şey söylemedi, Mühresenk de konuşmadı. Sonunda Seppel, "Hudutta durduğunuzda Kızılağaç Efendi, sizden istedikleri nedir?" diye sordu.

"Serbest kalmak," diye cevap verdi Kızılağaç, sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

"Serbest kalmak," diye mırıldandı Mühresenk.

Yine sessizlik. İki kız ve bir oğlan çocuk gülerek ve birbirlerine, "Bir sonrakinde aşağı!" diye bağrışarak geçtiler - şehirlerinin caddeleri, kanalları, merdivenleri ve köprülerinin oluşturduğu labirentle birlikte doğan çocukların bitmeyen kovalamaca oyunlarından birini oynuyorlardı.

"Belki başından beri kötü bir pazarlıktı," dedi Seppel; Mühresenk ona soru sorar gibi bakınca, "Verw nadan," dedi.

Kızılağaç bu sözlerin Kadim Lisan'dan olduğunu biliyordu ama anlamlarını bilmiyordu.

Yüzü son derece ciddi olan Mühresenk'e baktı. Mühresenk sadece, "Eh, umarım en kısa zamanda bu şeyler hakkındaki gerçeğe ulaşabiliriz," dedi.

"Gerçeğin olduğu tepede," dedi Seppel.

"Orada yanımızda olacağın için çok memnunum. Bu arada, her gece ardı ardına hududa çağırılan Kızılağaç da derdine bir çare arıyor. Senin ona yardım etmek için bir yol bulabileceğini söyledim."

"Peki, Paln büyüsünün temasını kabul edecek misin?" diye sordu Seppel, Kızılağaç'a. Sesinde hafif bir alay tınısı vardı. Gözleri parlak ve kara kehribar kadar sertti.

Kızılağaç'ın dudakları kurudu. "Usta," dedi, "bizim adada, boğulan adam halatın fiyatını sormaz, diye bir söz vardır. Eğer beni o yerden bir geceliğine bile alıkoyabileceksen sana tüm kalbimle teşekkür ederim; o kadar büyük bir armağan için çok küçük bir karşılık."

Mühresenk ona hafif, hoşnut, sitemsiz bir tebessümle baktı.

Seppel gülümsemedi bile. "Benim işimde teşekkür pek geçmez," dedi. "Yaptığım iş karşılığı iyi pazarlık ederim. Sana yardım edebileceğimi düşünüyorum Kızılağaç Usta. Ama halatın pahalı olduğunu söylemem lazım."

Kızılağaç boynunu eğdi.

"Rüyanda hududa gidiyorsun ama kendi iradenle değil, öyle mi?" "Öyle olduğunu zannediyorum."

"Arifane bir cevap." Seppel'in keskin bakışları onu takdir etti. "Kim kendi iradesini tam olarak bilebilir? Ama eğer oraya rüyanda gidiyorsan, seni o rüyadan uzak tutabilirim - bir süre. Ve belli bir bedel karşılığı, söylemiş olduğum gibi."

Kızılağaç ona sorarcasına baktı.

"Gücün."

Kızılağaç önce onu anlamadı. Sonra, "Yani bana vergi olan gücü mü kastediyorsun? Sanatımı?"

Seppel başıyla onayladı.

"Ben sadece bir tamirciyim," dedi Kızılağaç bir süre sonra. "Bu öyle vazgeçilmeyecek kadar büyük bir güç değil."

Mühresenk karşı çıkacakmış gibi bir hareket yaptı ama Kızılağaç'ın yüzüne bakarak suskun kaldı.

"Ekmek paranı öyle çıkartıyorsun," dedi Seppel.

"Bir zamanlar ekmek paramı öyle çıkartıyordum. Ama artık elimden gitti."

"Belki olması gereken olduktan sonra sana vergi olan, sana geri gelecektir. Senden aldığımı geri vermeye çalışacağım. Ama artık hepimiz gecede yürüyoruz, bilmediğimiz bir zemin üzerinde. Zamanı gelince nerede olduğumuzu anlayabiliriz, ya da anlayamayız. Şimdi, eğer seni bu bedele karşılık rüyandan kurtarırsam, yine de bana teşekkür edecek misin?" "Edeceğim," dedi Kızılağaç. "Cehaletimin yapacağı büyük kötülük karşısında, bana vergi olan bu hünerin yapacağı azıcık iyiliğin sözü mü olur? Eğer beni şimdi yaşadığım korkudan kurtarabilirsen, bu kötülüğü yapacağımdan duyduğum korkudan, hayatımın sonuna kadar sana müteşekkir kalırım."

Seppel derin bir nefes aldı. "Boşuna dememişler, Taon'un harpları doğru çalar diye," dedi. Mühresenk'e baktı. "Peki Roke'un bir itirazı var mı?" diye sordu, kibar, hafif alaycı tonuna geri dönerek.

Mühresenk başını salladı ama artık çok ciddi görünüyordu.

"O halde Auran'daki mağaraya gideceğiz. Eğer isterseniz bu gece."

"Neden oraya?" diye sordu Mühresenk.

"Çünkü Kızılağaç'a yardım edecek olan ben değilim, Yer. Aurun güçlerle dolu kutsal bir yerdir. Havnor halkı bunu unutmuş olsa ve orasını sadece kirletmek için kullansa bile."

Seppel'in peşinden alt kata inmeden önce Mühresenk Kızılağaçla gizlice konuşabilecek bir fırsat yakalamıştı. "Buna devam etmek zorunda değilsin Kızılağaç," dedi. "Seppel'e güvenebileceğimi düşünmüştüm ama şimdi emin değilim."

"Ben ona güveneceğim," dedi Kızılağaç. Mühresenk'in kuşkularını anlamıştı ama söylediği şeyden, yani korkunç bir yanlış yapma korkusundan kurtulmak için her şeye razı olduğunun farkındaydı. Rüyasında, her defasında o duvara çekildiğinde, bir şeyin kendi vasıtasıyla dünyaya gelmeye çalıştığını, sanki o ölüleri dinlese dünyaya gelebileceğini hissediyordu ve ölüleri her duyduğunda biraz daha zayıflıyor, çağrılarına karşı koyması biraz daha zor oluyordu.

Üç adam akşamüzerinin ilerleyen saatlerinin sıcağı altında şehrin sokaklarından geçtiler. Şehrin güneyindeki kırlara, tepe sırtlarının körfez boyunca sıralandığı, bu zengin adadaki fakir yere çıktılar: Tepelerin sırtları arasında bataklık ovalar ile bataklıkların kayalık sırtlarında işlenebilir az bir arazi vardı. Şehrin buradaki suru çok eskiydi, dağlardan getirilmiş büyük sıvasız kayalarla örülmüştü ve gerisinde şehrin hiç banliyösü yoktu, sadece birkaç çiftlik vardı. İlk sırta doğru çıkan zikzak yoldan yürüyerek doruğu boyunca doğuya, daha yüksek tepelere doğru gittiler. Yukarıdan, bütün şehri kuzeye doğru uzanan altın renkli bir pus içinde görebiliyorlardı; sollarında yol genişleyerek patikalardan oluşan bir labirent oldu. Dümdüz ilerlediklerinde aniden yerde büyük bir çatlağa, tam yollarının ortasında yirmi ayak kadar genişlikte kara bir boşluğa rastladılar.

Sanki kayaların belkemiği, yerin burkulmasıyla çatlayıp açılmış ve bir daha hiç iyileşmemişti. Mağaranın dudaklarından akan batı güneşi, kayaların dikey yüzeyini biraz aşağıya doğru aydınlatıyordu fakat ondan aşağısı zifir zindandı.

Tepenin altındaki vadinin güney kısmında tabakhaneler vardı. Tabaklar çöplerini buraya getiriyor ve umursamazca çatlaktan aşağıya boşaltıyorlardı, o yüzden çatlağın etrafı yarı tuzlanmış derilerin kokmuş parçaları, çürük ve idrar kokusuyla çöplüğe dönmüştü. Mağaranın dimdik kıyısına yaklaşırlarken, derinliklerinden çıkıp gelen başka bir koku daha duydular: Kızılağaç'ın geri çekilmesine neden olan soğuk, keskin, topraksı bir hava.

"Buna kahroluyorum, buna kahroluyorum!" dedi Palnlı büyücü yüksek sesle etrafındaki çöplere ve tabakhanelerin damlarına yüzünde garip bir ifadeyle bakarak. Fakat bir süre sonra Kızılağaç'a her zamanki kibar haliyle konuştu: "Burası Paln'daki en kadim haritalarımızdan varlığını bildiğimiz, Paor'un Dudakları da denen Aurun adındaki mağara, ya da yarıktır. Eskiden, batıdan buraya ilk geldiklerinde insanlarla buradan konuşurmuş. Çok zaman önce. Ama o zaman ne idiyse, hâlâ odur. Eğer istediğin buysa, yükünü buraya bırakabilirsin."

"Ne yapmam icap ediyor?" diye sordu Kızılağaç.

Seppel onu yerdeki kocaman yarığın güney ucuna, yeniden daralarak kayanın yarık sırtıyla birleştiği yere götürdü. Yüzükoyun yatarak, kendisinden gitgide uzaklaşan karanlığa bakabileceği bir yere uzanmasını söyledi. "Yere tutun," dedi. "Bütün yapman gereken bu. Kıpırdasa bile tutun."

Kızılağaç oraya, taş duvarlar arasına bakarak uzandı. Uzanırken kayaların göğsüne ve kalçasına battığını hissetti; Seppel'in Yaratılış Lisanı olduğunu bildiği bir dilde yüksek sesle bazı kelimeler söylediğini işitti; güneşin sıcaklığını omuzlarında hissetti; tabakhanelerden gelen leş

kokusunu duydu. Sonra derinlerden, Kızılağaç'ın nefesini keserek başının dönmesine neden olan boş bir keskinlikle mağaranın nefesi yükseldi. Karanlık yukarı, ona doğru harekete geçti. Yattığı toprak altında hareket etti, sallandı, titredi; o yüksek bir sesin söylediği şarkıyı duyarak, toprağın nefesini alıp vererek, sıkı sıkı toprağa tutundu. Karanlık yükselerek onu aldı. Güneşi kaybetti.

Geri döndüğünde, güneş batıda iyice alçalmış, körfezin batı kıyılarındaki pus üzerinde kızıl bir top olmuştu. Bunu gördü. Yakınlarda bir yerde kendi kara gölgesi, kayalık zeminde kayaların uzun gölgeleri arasına karışmış olan Seppel'in yorgun ve üzgün bir halde oturduğunu gördü.

"Geldin işte," dedi Mühresenk.

Kızılağaç, başı Mühresenk'in dizlerinde, belkemiğine batan bir taşla, sırt üstü yattığını fark etti. Özür dileyerek, başı döner bir halde doğrulup oturdu.

Yürüyebilecek hale gelir gelmez yola koyuldular çünkü daha gidecek çok yolları vardı ve ne onun, ne de Seppel'in hızlı yürüyemeyecekleri aşikârdı. Gemi Yapımcısı Caddesi'ne geldiklerinde, gece iyice çökmüştü. Seppel onlarla vedalaştı, yakındaki bir meyhanenin kapısından gelen ışıkta dururlarken Kızılağaç'a sorarcasına baktı. "Benden istediğini yaptım," dedi, yine o aynı mutsuz ifadeyle.

"Bunun için sana teşekkür ederim," dedi Kızılağaç ve Enlades halkının usulünce sağ elini büyücüye uzattı. Bir an sonra Seppel de onun eline kendi eliyle değdi ve böylece ayrıldılar.

Kızılağaç o kadar yorgundu ki bacaklarını zor kıpırdatıyordu. Hâlâ ağzında ve boğazında olan mağaranın havasının keskin ve garip tadı kendisini hafif ve boş hissetmesine, başının dönmesine neden oluyordu. Sonunda saraya vardıklarında Mühresenk onu odasına götürmek istedi ama Kızılağaç iyi olduğunu, sadece dinlenmesinin yeterli olacağını söyledi.

Odasına vardı; Asıl oynayarak, kuyruğunu sallayarak onu karşıladı. "Ah, artık sana ihtiyacım yok," dedi Kızılağaç hayvanın düz ve parlak gri sırtını okşamak için eğilerek. Gözleri yaşardı. Sadece çok yorgun olduğundandı. Yatağına uzandı, kedi mırıldanarak sıçrayıp omzuna kıvrandı.

Ve uyudu: Hatırlayabildiği hiçbir rüyanın olmadığı, kimsenin ismini seslenmediği, kuru otlu tepelerin olmadığı, loş taş duvarın, hiçbir şeyin olmadığı siyah, boş bir uyku.

Güneye yelken açmadan bir gece önce saray bahçesinde dolaşan Tenar'ın içinde sıkıntı vardı ve endişeliydi. Roke'a, Bilgelerin Adası'na, Büyücülerin Adası'na (Lanetolasıcasihirbazlar demişti aklından bir ses Kargca) gitmek istemiyordu. Orada ne işi vardı? Ne işe yarayabilirdi? O evine, Gont'a, Ged'e dönmek istiyordu. Kendi evine, kendi işine, kendi biricik adamına.

Lebannen'i artık tanıyamıyordu. Onu kaybetmişti. Kibar, nazik ve bağışlamaz biri olmuştu.

Erkekler kadınlardan nasıl da korkuyorlar! diye düşündü, son açan güller arasında yürürken. Teker teker değil ama kadınlar bir arada konuştuklarında, bir arada çalıştıklarında, birbirleri için konuştuklarında - adamlar bunda bir komplo, bir fitne, bir baskı, kurulan tuzaklar görüyorlardı.

Tabii ki haklıydılar. Kadınlar, kadın olarak, bir sonraki neslin rolünü almak zorundaydılar, bu neslinkini değil; onlar erkekleri n zincir olarak gördükleri bağlantıları, erkeklerin kölelik olarak

algıladıkları bağları dokurlardı. Seserakh ile kendisi, Lebannen'e karşı gerçekten de ekip oluşturmuşlardı ve bağımsızlığından başka hiçbir şeye düşkün değilse ona ihanet etmeye hazırdılar. Eğer sadece hava ve ateş idiyse, toprağın ağırlığı yok idiyse onda, suyun sabrı...

Fakat bu saydıkları Lebannen'den çok Tehanu'ya uygun düşüyordu. Yere ait olmayan Therru'su, onunla bir süre kalmak için gelen ve yakında ayrılacağını bildiği kanatlı ruhu. Ateşten ateşe.

Ve Tehanu'nun birlikte gideceği İrialı. Bu parlak, hiddetli yaratığın süpürülmeyi bekleyen eski bir evle, bakılması icap eden yaşlı bir adamla ne ilgisi olabilirdi? İrialı böyle şeyleri nasıl anlayabilirdi? Onu, bir ejderhayı, bir adamın görevleri olduğu, evlenmesi gerektiği, çocuklarının olması icap ettiği, toprağın yükünü kaldırması gerektiği ne ilgilendirirdi?

Kendisini yüce, insan ötesi kaderleri olan varlıklar arasında yalnız ve işe yaramaz hissetmek Tenar'ın iyice sıla özlemi çekmesine neden olmuştu. Sadece Gont için çekilen bir sıla özlemi değildi bu. Niye bir zamanlar kendisinin rahibe oluşu gibi, prenses olma ihtimali olan ama tamamıyla ve derinlemesine toprağın, yerin kadını olduğu için ateşli kanatlarla uçup gidemeyeceğini bildiği Seserakh ile işbirliği yapmasındı? Üstelik de Tenar'ın dilinden konuşuyordu! Tenar itaatle ona Hardca öğretmiş, kızın ne kadar hızlı öğrendiğini görerek mest olmuş ve kendisini asıl mest edenin bütün o kaybolmuş çocukluğunu barındıran kelimeleri söyleyip duyabilmiş olmak, Kargca konuşabilmek olduğunu fark etmişti.

Söğütlerin altındaki balık havuzlarına giden yürüyüş yoluna geldiğinde Kızılağaç'ı gördü. Adamın yanında küçük bir oğlan vardı. Birlikte sessizce, ciddiyetle konuşuyorlardı. Kızılağaç'ı görmek Tenar'ı hep mutlu ediyordu. Ona içinde bulunduğu acı ve korku n edeniyle acıyor ve bunlara tahammül etme sabrını gösterdiği için saygı duyuyordu. Onun dürüst, yakışıklı yüzünü ve tatlı dilini seviyordu. Sıradan konuşmaya bir iki zarif şey eklemekten ne zarar gelirdi ki? Ged de Kızılağaç'a güvenmişti.

Konuşmalarını bölmemek için belli bir mesafede duraksadığında oğlanla birlikte yola diz çökmüş, çalılara bakmakta olduklarını gördü. O sırada Kızılağaç'ın minik gri kedisi bir çalının altından belirdi. Onları hiç umursamadan patilerini çimler üzerinde birer birer atarak, kamını iyice yere yapıştırıp gözlerini dört açarak yarasa avlamaya koyuldu.

"Eğer istersen bütün gece dışarıda bırakabilirsin onu," dedi Kızılağaç çocuğa. "Burada yolunu kaybetmez, başına da bir şey gelmez. Açık havayı çok seviyor. Ama onun için bütün Havnor burası anlıyorsun değil mi, bu büyük bahçeler. Sabahları da dışarı salabilirsin. Hem, eğer istersen, seninle uyuyabilir." "Bu çok hoşuma gider," dedi oğlan, mahcup bir kararlılıkla.

"Sonra biliyorsun, odanda bir kutu kuma ihtiyacı var. Ve bir kâse içme suyuna, sakın onu susuz bırakma." "Ve yiyecek."

"Evet, tabii; günde bir kere. Çok fazla verme. Biraz açgözlüdür. Sanki Segoy adaları, Asıl karnını doyursun diye yaratmış gibi."

"Havuzdan balık yakalıyor mu?" Kedi sazan havuzlarından birine yaklaşmış, çimlerin üzerine oturmuş etrafına bakmıyordu; yarasa uçup gitmişti.

"Seyretmeyi seviyor."

"Ben de," dedi oğlan. Kalkarak birlikte havuzlara doğru yürüdüler.

Tenar'ın içi parçalanmıştı. Kızılağaç'ta bir masumiyet vardı ama bu bir adanan masumiyetiydi, çocukça değildi. Kendi çocukları olmalıydı. Onlara iyi bir baba olurdu.

Kendi çocuklarını düşündü ve minik torunlarını - gerçi Elma' nın en büyüğü Pippin, mümkün müydü? Pippin on iki yaşına gelmiş miydi? Küçük kız ya bu yıl, ya da önümüzdeki yıl isimlendirilecekti! Orta Vadi'yi ziyaret etme, kız torununa bir isim günü hediyesi, bebeklere oyuncak götürme, tez canlı Kıvılcım'ın armut ağaçlarını yine gereğinden fazla budamasına mani olma, biraz oturup iyi kalpli kızı Elma'yla konuşma zamanı gelmişti. Elma'nın gerçek ismi Hayohe idi, Ogion'un verdiği bir isim... Ogion'un düşüncesi her zamanki gibi burnunun direğini ve içini sızlatarak gelmişti. Re Albi'deki evin ocakbaşı geldi gözlerinin önüne. Ged'in ocakbaşında oturduğunu gördü. Ged'in esmer yüzünü, ona bir soru sormak için çevirdiğini gördü. O ocakbaşından yüzlerce mil uzaktaki Havnor'da Yeni Saray'ın bahçelerinde yüksek sesle cevap verdi: "Elimden gelen en kısa zamanda!"

Sabahleyin, parlak bir yaz sabahında hep birlikte saraydan inerek Yunus'un güvertesine çıktılar. Havnor Şehri ahalisi bunu bir bayram vesilesi yaptı, caddeleri, rıhtımı doldurdular, minik direkli kayıklarıyla kanalları tıkadılar, hepsinden rengârenk bayraklar sallanan yelkenlileri ve sandallarıyla koca körfezi süslediler; büyük evlerin kulelerinden, alçak yüksek bütün köprülerin bayrak direklerinden bayraklar ve flamalar dalgalandırdılar. Bu neşeli kalabalıkların arasından geçerken Tenar'ın aklına uzun zaman önce Ged ile birlikte Barış Rünü'nü, Elfarran'ın Halkası'nı yerine getirdikleri zaman Havnor'a kayıkla gelişleri gelmişti. O Halka kolundaydı, gümüş güneş ışığında şimşekler çaksın da insanlar görebilsin diye kolunu havaya kaldırmıştı; o zaman herkes tezahüratta bulunarak, sanki onu kucaklamak istiyorlarmış gibi kollarını uzatmışlardı. İskele tahtasından yürüyüp Lebannen'i eğilerek selamlarken gülümsüyordu.

Lebannen onu bir gemi kaptanının geleneksel resmiyetiyle karşıladı: "Tenar Hanım güverteye hoş gelmişler." Her ne dürttüyse, o da şu şekilde cevapladı, "Teşekkür ederim Elfarran'ın oğlu."

Bu isim karşısında şaşıran Lebannen ona bir an için baktı. Fakat Tehanu hemen arkasından geliyordu, o yüzden Lebannen resmi karşılama merasimine devam etti, "Tehanu Hanım güverteye hoş gelmişler."

Tenar, bocurgatlardan birinin yakınında, koşuşturan gemicilerin ayaklarının altında olmayıp hem güvertedeki, hem de geminin dışındaki her şeyi seyredebileceği köşeyi hatırlayarak geminin pruvasına doğru ilerledi.

İskeleye uzanan ana caddede bir keşmekeş yaşanıyordu: Yüce Prenses geliyordu. Tenar Lebannen'in, ya da belki de vekilharcının prensesin gelişini son derece görkemli bir şekilde hazırladığım memnuniyetle gördü. Atlı refakatçiler kalabalık arasında yol açıyor, atları son derece şık bir tavırla nefeslerini verip, ayaklarını yere vuruyordu. Prensesi şehir içinden geçiren kapalı, yaldızlarla süslenmiş arabanın tepesinden ve arabayı çeken dört gri atın koşumlarından Karglı savaşçıların miğferlerine taktıkları cinsten uzun kırmızı tüyler dalgalanıyordu. Sahilde bekleyen bir grup müzisyen trompet, trampet ve deflerini çalmaya başladılar. Tezahüratta bulunup seyredebilecekleri bir prensesleri olduğunu fark eden kalabalık yüksek sesle tezahürata başladı ve

atlı ve yaya muhafızların müsaade ettiği ölçüde yaklaşarak, ağızları bir karış açık hayran hayran bakarak prensesi ağızlarına geldiği gibi selamlamaya giriştiler. "Kargların Kraliçesine selam olsun!" diye bağırdı bazıları, bazıları ise "Hiç de değil," dedi, bazıları, "Baksanıza hepsi yakut gibi kırmızılar içinde, hangisi o?" dedi, bazıları ise, "Prensesim çok yaşa!"

Tenar -tabii ki başlığından ayağına kadar peçelere bürünmüş ama boyundan ve poşundan kim olduğu şüphesiz olan - Seserakh' in arabadan inerek, adeta bir yelkenli gibi iskele tahtasına doğru süzüldüğünü gördü. Kısa peçeli iki yardımcısı hemen peşinden seğirtiyor, onları da İlienli Opal Hanım izliyordu. Tenar'ın içi ezildi. Lebannen bu yolculuğa hiçbir uşağın veya yardımcının gelmemesini buyurmuştu. Bu bir seyahat veya eğlence gezisi değil, demişti katiyetle ve gemide olanların gemide olmak için kesin nedenleri olmalı. Seserakh bunu anlamamış mıydı? Yoksa o aptal hemşerilerine krala karşı koyacak kadar mı sıkı sarılmıştı? Yolculuk için çok talihsiz bir başlangıç olacaktı bu.

Fakat tam iskele tahtasının önünde altın pırıltılı kırmızı silindir durarak döndü. Altın yüzüklerle parlayan altın renkli bir el uzandı. Prenses oda hizmetçilerine sarıldı, belli ki veda ediyordu. Opal Hanım'a da, soyluların halk önünde yapmaları gerektiği gibi sarıldı. Bunun üzerine prenses yeniden iskele tahtasına doğru dönerken Opal Hanım oda hizmetçilerini arabaya geri sürdü.

Bir duraksama yaşandı. Tenar, kırmızı ve altın renkli özelliksiz sütunun derin bir nefes aldığını görebiliyordu. Kendini toparlayıp daha da dik durdu.

İskele tahtasından ilerlemeye başladı, yavaşça çünkü deniz yükselmeye başlamıştı ve açı dikti; yavaşça ama sahilde duran kalabalığı susturan, hayran eden, seyrettiren bir ağırbaşlılıkla.

Güverteye ulaştığında burada krala dönerek durdu.

"Kargad Diyarı'nın Yüce Prensesi güverteye hoş gelmişler," dedi Lebannen çınlayan sesiyle. Bunun üzerine kalabalıktan, "Çok Yaşa Prenses! Kraliçemiz Çok Yaşa! Ne Güzel Yürüdün Kızıl!" sesleri yükseldi. Lebannen prensese, tezahürat yüzünden diğerlerinin duyamadığı bir şey söyledi. Kırmızı sütun, sahildeki kalabalığa dönüp dimdik eğilerek zarafetle selam verdi.

Tehanu onu krala yakın bir yerde bekliyordu; şimdi ilerlemiş, onunla konuşmuş ve geminin kıç kamaralarına doğru götürmüştü; ağır, yumuşak dökümlü kırmızı ve altın peçeler burada gözden kayboldu. Kalabalık tezahüratta bulunarak daha da yüksek sesle bağırdı. "Geri gel Prenses! Kızıl nerede? Hanımımız nerede? Kraliçe nerede?"

Tenar geminin öbür ucundaki krala baktı. Bütün kaygılarına, içinin o kadar sıkılmasına rağmen içinde zapt olunmaz bir kahkaha oluşmaya başlamıştı. Zavallı çocuk, diye düşündü, şimdi ne yapacaksın? Onu görebildikleri ilk anda ona bayıldılar, üstelik göremedikleri halde... Ah Lebannen, hepimiz sana karşı birleştik!

Yunus kralı belli bir görkem ve rahatlıkla taşıyabilecek, büyükçe bir gemiydi; ama her şeyden önce yelken açıp gitmesi, rüzgârda uçması, kralı gitmesi icap eden yere en kısa zamanda götürebilmesi için yapılmıştı. Gemide sadece mürettebat, subaylar, kral ve kralın birkaç refakatçisi olduğunda dahi yatılacak yerler yeterince sıkışık olurdu. Roke'a yapılan bu yolculukta ise yatılacak yerler sıkış tepiş olmuştu. Şüphesiz ki geminin ön ambarının üç ayak yükseklikteki izbeliğinde uyuyan mürettebat her zamanki rahatsızlıklarından farklı bir durumda değildi; fakat subaylar baş kasarasının altındaki

berbat kara dolapları paylaşmak zorunda kalmıştı. Yolculara gelince, dört kadın normal şartlarda kralın kamarası olan baş kasarası boyunca uzanan dar kamarada kalırken, genellikle geminin kaptanı ile birkaç subayın kaldıkları alt kamara kral, iki büyücü, sihirbaz ve Tosla tarafından paylaşılıyordu. Tenar, mutsuzluk ve sinir gerginliği ihtimali hat safhada olacak, diye düşündü. Fakat ilk eldeki sıkıntı, muhtemelen Yüce Prensesi deniz tutması olacaktı. Arkalarından esebilecek en yumuşak rüzgârla Büyük Körfez'den ilerlemeye başladılar; su sakindi, gemi havuzda yüzen bir kuğu gibi kayıyordu ama Seserakh ranzasına sinmiş peçelerinden bakıp da ne zaman, geniş kıç pencerelerinden heyecansız suların huzur dolu manzarasını, geminin ardında bıraktığı hafif izi görse umutsuzluk içinde ağlamaya başlıyordu. "Bir inip, bir çıkacak," diye inledi Kargca. "İnip çıktığı yok," dedi Tenar. "Kafanı kullan prenses!"

"Sorun midemde, kafamda değil," diye sızlandı Seserakh.

"Kimseyi böyle bir havada deniz tutamaz. Sen korkuyorsun o kadar."

"Anne," diye karşı çıktı Tehanu, sözleri anlamasa bile tonlamayı anlayarak. "Onu azarlama. Deniz tutması çok korkunç bir şey."

"Onu deniz tutmuyor ki!" dedi Tenar. Söylediği şeyin doğruluğundan hiç kuşkusu yoktu. "Seserakh seni deniz tutmuyor. Sen deniz tutmasından korkuyorsun. Kendini toparla. Güverteye gel. Temiz hava her şeyi değiştirir. Temiz hava ve cesaret."

"Ah dostum," diye mırıldandı Seserakh Hardca. "Bana cesaret yap!"

Tenar biraz şaşırmıştı. "Bunu kendi kendine yapman gerek prenses," dedi. Sonra, acıyıp merhamete gelerek, "Haydi gel, güvertede durmayı dene biraz. Tehanu, bak bakalım sen onu ikna edebilecek misin. Gerçekten kötü bir havayla karşılaşırsak ne kadar ıstırap çekeceğini bir düşün!"

Birlikte Seserakh'ı ayağa kaldırdılar, giymese tabii ki adamların karşısına çıkamayacağı kırmızı peçeli silindirinin içine soktular; kamaradan dışarı, kamaranın hemen yanındaki, hep birlikte dizilip gölgedeki kemik beyazı, pürüzsüz güverte sıralarına oturup mavi ve parlak denizi seyredebilecekleri daracık güverteye çıkması için onu tatlılıkla ikna ettiler.

Seserakh tam önünü görebilecek kadar peçesini araladı; fakat arada sırada suya kısa ve dehşet dolu bir bakış fırlatıp hemen gözlerini kapatarak bakışlarını kucağına çevirse de zaten genellikle kucağına bakıyordu.

Tenar ile Tehanu gelip geçen gemileri, kuşları, adaları işaret ederek biraz konuştular. "Çok güzel. Gemiye binmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum!" dedi Tenar. "Suyu unutabilsem ben de seviyorum," dedi Tehanu. "Uçmak gibi geliyor insana."

"Ah siz ejderhalar," dedi Tenar.

Düşünmeden çıkıvermişti ağzından ama boş sözler değildi. İlk kez evlat edindiği kızına böyle bir şey söylüyordu. Tehanu'nun ona gören gözüyle bakmak için başını çevirdiğini fark etti. Tenar'ın kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. "Hava ve ateş," dedi.

Tehanu bir şey söylemedi. Fakat eli, o kahverengi ince eli, yani pençe gibi olmayanı uzandı, Tenar'ın elini tutup sıktı.

"Ne olduğumu bilmiyorum anne," diye fısıldadı, genellikle bir fısıltıdan fazla yükselmeyen sesiyle.

"Ben biliyorum," dedi Tenar. Kalbi her zamankinden daha hızlı ve daha sık çarptı.

"Ben İrialı gibi değilim," dedi Tehanu. Annesini avutmaya çalışıyordu ama sesinde bir özlem, yanıp tutuşan bir kıskançlık, derin bir arzu vardı.

"Bekle, bekle de gör," diye cevap verdi annesi, zor konuşarak. "Ne yapman gerektiğini... ne olduğunu... anlayacaksın zamanı gelince."

O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki prenses ne söylediklerini duyamıyordu, anlasaydı bile. Onu unutmuşlardı. Fakat prenses İrialı ismini yakaladı, peçesini uzun elleriyle araladı, gözleri sıcak kırmızı gölgeden dışarı bakıyordu; "İrialı, o var?"

"İleride bir yerlerde -orada bir yerlerde-" diye geminin geri kalanını işaret etti elini sallayarak, Tenar. "Kendine cesaret yapıyor.

Hı?"

Bir an duraksayıp, "Sanırım onun yapmaya ihtiyacı yok. O korkusuz," dedi Tenar.

"Ah," dedi prenses.

Gözleri gölgeden, gemiyi boydan boya aşmış, pruvada Lebannen'in yanında duran İrialıya erişmişti. Kral ilerisini işaret ediyor, elleriyle kollarıyla bir şeyler anlatıyor, heyecanla konuşuyordu. Güldü; yanında duran, en az onun kadar uzun olan İrialı da güldü.

"Çıplaksuratlı," diye homurdandı Seserakh Kargca. Sonra Hardca, düşüne düşüne, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, "Korkusuz," dedi.

Peçelerini örtüp kıpırdamadan, öylece oturdu.

Havnor'un uzun sahilleri arkalarında masmavi uzanıyordu. Onn Dağı kuzeyde belli belirsiz tüm heybetiyle ve boyuyla yüzer gibi duruyordu. Ömer Adası'nın kara volkanik taştan sütunları, Ebavnor Boğazı'ndan geçip İç Deniz'e doğru yol alırken geminin sağ yanından yükseliyordu. Güneş parlak, rüzgâr taptazeydi, yine güzel bir gün yani. Kadınların hepsi denizcilerin kıç kamarasının yanına germiş oldukları yelken bezinden tentenin altında oturuyordu. Kadınlar gemiye uğur getirirdi, o yüzden gemiciler onlara konfor ve rahatlık sağlamak için ellerinden geleni artlarına komazlardı. Büyücüler de, ya uğur, ya da bir o kadar lanet getirebilecekleri için gemiciler büyücülere de çok iyi davranırdı; onların tentesini subayların güvertesindeki bir köşeye, ileriyi rahatça görebilecekleri bir yere kurmuşlardı. Kadınların oturmak için (kralın, ya da vekilharcının basireti sayesinde) kadife minderleri vardı; büyücülerin ise son derece işe yarar yelken bezi paketleri.

Kızılağaç kendisine de büyücülerden biriymiş gibi davranıldığını ve öyle kabul edildiğini gördü. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ama Mühresenk ve Seppel onun kendisini onlara denk tutmaya

çalıştığını zannedecekler diye utanıyordu; aynı zamanda bir sihirbaz dahi olmadığı için de bundan rahatsızlık duyuyordu. Artık vergisi yok olmuştu. Hiçbir gücü yoktu. Bunu, gözlerini kaybetse veya eline felç gelse nasıl bilecekse, aynı katiyetle biliyordu. Şimdi olsaydı o kırık sürahiyi tamir edemezdi, etseydi bile yapıştırıcıyla ederdi; üstelik bunu da çok kötü yapardı çünkü daha önce hiç yapmamıştı.

Kaybettiği hünerin ardında yitirdiği bir şey daha vardı, hünerinden çok daha büyük bir şey. Onun yokluğu, karısının ölümü gibi hiçbir neşenin, hiçbir yeni şeyin doldurmadığı ve dolduramayacağı bir boşluk bırakmıştı. Hiçbir şey olmayacaktı, hiçbir şey değişmeyecekti. Kaybedinceye kadar vergisinin bu engin yanını fark etmemiş olan Kızılağaç doğasını merak ederek bu konuda düşünmeye başladı. Gidilecek yolu bilmek gibi tıpkı, evin yolunu bilmek gibi, diye düşündü. İnsanın adını koyabileceği, hakkında konuşabileceği bir şey değildi ama geri kalan her şeyin dayandığı bir bağdı bu. O olmayınca çok yalnızdı. İşe yaramıyordu.

Ama en azından bir zararı da dokunmuyordu. Rüyaları kısacıktı, anlamsızdı. Onu bir daha hiç o korkunç çorak topraklara, ölü otların bittiği tepeye, duvara götürmüyordu. Karanlıkta ona seslenen de yoktu.

Çevik Atmaca'yla konuşabilmeyi diledi, sık sık onu düşünüyordu: Bütün gücünü harcayan Başbüyücü; bir zamanlar en ulular arasında en ulu olan, şimdi ise fakir ve kimsenin umursamadığı bir hayat yaşayan Başbüyücü. Yine de kral ona saygısını gösterebilmek için yanıp tutuşuyordu; yani Çevik Atmaca'nın fakirliği kendi seçimiydi. Belki de, diye düşündü Kızılağaç, gerçek servetini, yolunu kaybeden bir adam için büyük bir zenginlik ve mal mülk sadece utanç kaynağı olurdu.

Mühresenk'in, Kızılağaç'a o alışverişi ya da pazarlığı yapması için izin verdiğine pişman olduğu çok belliydi. Her zaman Kızılağaç'a karşı medenice davranmıştı ama artık ona vicdan azabıyla karışık bir saygı gösterirken Palnlı büyücüye biraz mesafeli yaklaşmaya başlamıştı. Kızılağaç Seppel'e karşı dargınlık hissetmiyor, onun niyeti hakkında kuşku duymuyordu. Kadim Güçler, Kadim Güçlerdi. Tehlikeyi göze alarak kullanırdı insan onları. Seppel ona bedelini söylemişti, o da ödemişti. Tam olarak ne kadar ödeyeceğini tam anlayamamıştı; ama bu Seppel'in suçu değildi. Vergisine gerçek değerini verememiş olduğu için kendi suçuydu.

Böylece iki büyücünün yanında kendini altın paraların yanındaki kalp para gibi hissederek oturuyor ama onları kulaklarını dört açarak dinliyordu; çünkü onlar da ona güvenerek yanında rahatça konuşuyorlardı, üstelik sohbetleri onun bir sihirbaz olarak alabilmeyi hayal bile edemeyeceği bir eğitimdi.

Yelken bezinden tentenin parlak ve solgun gölgesinde oturmuş bir pazarlıktan, onun rüyalarını durduran pazarlıktan çok daha büyük bir pazarlıktan söz ediyorlardı. Mühresenk, Seppel'in damda Kadim Lisan'da söylemiş olduğu sözleri birkaç kez tekrarlamıştı: Verw Nadan. Onlar konuştukça Kızılağaç yavaş yavaş bu sözlerin bir seçim, bir taksimat, iki şeyi bir yapmayla ilgili olduğunu çıkarmıştı. Zaman içinde çok çok önceleri Enlad Krallarından önce, Hardca yazı bulunmadan önce, hatta belki de Hardca konuşulmadan önce, sadece Yaratılış Lisanı varken belli ki insanlar bir seçim yapmak zorunda kalmıştı, başka bir gücü veya serveti elde edebilmek için, ellerindekinden vazgeçmişlerdi.

Büyücülerin bu konudaki konuşmalarını takip etmek, bir şey gizledikleri için değil ama kendileri puslu geçmiş içinde, hatıradan önceki bir zamanda kaybolmuş şeyleri el yordamıyla aradıkları için zor oluyordu. Gerektiğinde konuşmalarına Kadim Lisan'dan sözler karışıyordu; bazen de Mühresenk tamamen bu lisanda konuşuyordu. Ama Seppel ona Hardca cevap veriyordu. Seppel, Yaratılış sözleri konusunda tutumluydu. Bir keresinde elini kaldırarak Mühresenk'i durdurmuş, Roke büyücüsünün şaşkın ve sorgulayan bakışlarına sadece, "Büyüsözleri çalışır," diye karşılık vermişti.

Kızılağaç'ın hocası Sümsükkuşu da Kadim Lisan'ın sözlerine büyüsözleri derdi. "Her biri gücün bir hareketidir," demişti. "Gerçek sözler, gerçekleşir." Sümsükkuşu bildiği büyüsözleri konusunda pintiydi, bunları ancak çok gerektiğinde söylerdi ve Hardca'nın yazımında kullanılan ortak rünler hariç bir rün yazarsa, yazmasını bitirir bitirmez hemen silerdi. Sihirbazların çoğu da ya bilgilerini kendilerine saklamak için ya da Yaratılış Lisanı'nın gücüne duyduktan saygıdan benzer bir titizlik gösterirdi. Seppel bile, bir büyücü olmasına, bu sözlerin daha engin bilgisine ve anlayışına sahip olmasına rağmen konuşurken bunları kullanmaktansa yalan söylenebilen, hata yapılabilen ve aynı zamanda kararsızlık ve insanın sözünü geri almasına olanak kılan sıradan lisanı kullanmayı tercih ediyordu.

Belki de kadim zamanlarda insanların yapmak zorunda kaldıkları büyük seçim buydu: Bir zamanlar ejderhalarla paylaştıkları Kadim Lisanın doğuştan gelen bilgisinden vazgeçmek. Bunu, diye hayretle düşündü Kızılağaç, kendi lisanlarını, yalan söyleyebilecekleri, kandırabilecekleri, hiç olmamış ve olmayacak harikalar yaratabilecekleri, insanlara uyan lisanı elde etmek için mi yapmışlardı acaba?

Ejderhalar Kadim Lisan dışında bir lisan konuşmazdı. Ama hep ejderhaların yalan söyledikleri söylenirdi. Öyle mi acaba? diye düşündü. Eğer büyüsözleri hakikatse, ejderhalar bu sözleri kullanarak nasıl yalan söyleyebiliyorlardı?

Seppel ile Mühresenk, sohbetlerine yine uzun, sakin ve düşünceli bir ara vermişlerdi. Mühresenk'in uyuklamakta olduğunu gören Kızılağaç Palnlı büyücüye yavaşça, "Ejderhaların hakiki kelimeleri kullanarak hakikat olmayan şeyleri söyleyebildikleri doğru mu?" diye sordu.

Palnlı adam gülümsedi. "Bu-Paln'da söylendiğine göre-Ath'ın bin yıl önce Ontuego harabelerinde Orm'a sorduğu sorunun ta kendisiymiş. 'Ejderhalar yalan söyleyebilir mi?' diye sormuş büyücü. Orm da, 'Hayır,' diye cevaplamış ve üzerine doğru nefes alarak onu küle çevirmiş... Lakin bu hikâyeye inanmalı mıyız, sonuç olarak bunu anlatabilecek tek tanık Orm olduğuna göre?"

Büyücülerin tartışmaları bitmez, dedi Kızılağaç kendi kendine ama yüksek sesle değil.

Mühresenk iyice uykuya dalmıştı, başı gemiye yaslanmış, ciddi, gergin yüzü gevşemişti.

Seppel konuştu; sesi her zamankinden bile daha sakindi. "Kızılağaç, umarım Aurun'da yaşamış olduğun şeyden pişman değilsindir. Arkadaşımızın seni yeterince uyarmadığımı düşündüğünü biliyorum."

Kızılağaç hiç tereddüt etmeden, "Ben halimden memnunum,"

dedi.

Seppel esmer başını eğdi.

Kızılağaç hemen, "Muvazene'yi korumaya çalıştığımızı b iliyorum. Fakat Yer'in Güçleri kendi hesaplarını kendileri tutuyor," dedi.

"Ve insanların anlaması biraz güç olan bir adalet var." "Öyle. Ben de, neden o rüyadan kurtulabilmek için feragatte bulunmam gereken şeyin hünerim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Birinin diğeriyle ilgisi, alakası ne?"

Seppel bir süre sessiz kaldı, sonra bir soruyla cevap verdi. "O taş duvara gelirken hünerini kullanmamış mıydın?"

"Hiçbir zaman," dedi Kızılağaç katiyetle. "Nasıl oraya gitmekten kendimi alıkoyamıyor idiysem, istesem de oraya gitmek için gücüm yoktu."

"O halde oraya nasıl varıyordun?" "Karım çağırdı beni ve gönlüm ona gitti."

Daha uzun bir sessizlik. Büyücü, "Başka adamlar da çok sevdikleri karılarını kaybetmiştir," dedi.

"Ben de Çevik Atmaca Beyime öyle dedim. O da, bu doğru ama yine de gerçek âşıklar arasındaki bağ, neredeyse sonsuza kadar dayanabilir, dedi."

"Duvarı hiçbir bağ aşamaz."

Kızılağaç büyücüye, büyücünün esmer, yumuşak, keskin gözlü yüzüne baktı. "Neden öyle?" dedi.

"Ölüm bağ koparır."

"O halde neden ölüler, ölemiyor?"

Seppel hayretler içinde kalarak ona bakakaldı.

"Özür dilerim," dedi Kızılağaç. "Cahilliğim yüzünden yanlış konuşuyorum. Söylemek istediğim şu: Ölüm beden ile ruh arasındaki bağı kopartıyor ve beden ölüyor. Yeniden toprağa karışıyor. Fakat ruh o karanlık yere gidiyor, bedene benziyor ve orada dayanıyor - ama ne zamana kadar? Sonsuza kadar mı? Oradaki toz ve akşam karanlığında, ışıksız, sevgisiz veya hiçbir heyecan olmadan? Zambak'ın orada olmasına tahammül edemiyorum. Neden orada olsun? Neden..." sesi titredi - "hür olmasın?"

"Çünkü rüzgâr orada esmez," dedi Seppel. Yüz ifadesi çok tuhaf, sesi çok sertti. "Esmesi engellenmiş, insanların marifetiyle."

Kızılağaç'a bakmaya devam etti ama ancak yavaş yavaş görmeye başladı onu. Gözleri ve yüzündeki ifade değişti. Bakışlarını kuzeybatı rüzgârıyla dolmuş trinketa yelkeninin o güzelim beyaz kavisine doğru çevirdi. Sonra yeniden Kızılağaç'a baktı. "Bu konuda en az benim kadar bilgilisin dostum," dedi neredeyse her zamanki yumuşak ifadesiyle. "Ama sen bunu bedeninin, kanının, kalbinin atışının içinde biliyorsun. Ben ise sadece sözlerde biliyorum. Kadim sözlerde... O yüzden Roke'a, bilge adamların bize ne bilmemiz gerektiğini söyleyebileceği yere gitmemizde fayda var.

Onlar söyleyemezse belki de ejderhalar yardımcı olabilir. Ya da belki yolu bize gösterecek olan sen olursun."

"Bu gören adamları uçurumun kenarına götüren kör adamın hikâyesine döner hani!" dedi Kızılağaç bir kahkaha atarak.

"A, ama zaten gözlerimiz kapalı uçurumun kenarındayız," dedi Palnlı büyücü.

Lebannen geminin, içine dolmuş olan muazzam huzursuzluğu kaldıramayacak kadar küçük olduğunu fark etti. Kadınlar kendi, büyücüler de kendi minik tentelerinin altında, sıraya dizilmiş ördekler gibi oturuyorlardı ama o, güvertenin daracık sınırıyla bunalarak bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Yunusun güneye bu kadar hızlı gitmesine neden olanın rüzgâr değil de kendi sabırsızlığı olduğunu hissetti; gerçi yine de yeterince hızlı gidiyor sayılmazdı. Yolculuğun bitmesini istiyordu.

"Wathort yolundaki filoyu hatırlıyor musun?" dedi Tosla, dümencinin yanında duran Lebannen'e katılıp, deniz haritası ile önlerinde uzanan açık denizi inceleyerek. "Gerçekten muazzam bir manzaraydı. Bir sıraya dizilmiş otuz gemi!"

"Keşke Wathort'a gidiyor olsaydık," dedi Lebannen.

"Roke'u hiç sevmemişimdir zaten," diye hemfikir olduğunu belirtti Tosla. "O sahilin yirmi mil açıklarından itibaren doğru dürüst bir rüzgâra veya akıntıya rastlayamaz insan, sadece büyücülerin kaynattıkları vardır. Kuzeyinde bulunan kayaları ise iki kez üst üste aynı yerde bulamazsın. Kasaba da dalavereci ve biçim değiştirenlerle dolu." Büyük bir ustalıkla rüzgâr altına doğru tükürdü. "Bizim eski Kanpıhtısı ve kökleriyle yeniden karşılaşmaya razıyım!"

Lebannen başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. Tosla'yla birlikte olmanın en hoş tarafı da buydu: Lebannen'in hissedip de söylememesi gereken şeyleri, söyleyiveriyordu.

"O dilsiz adam, o saf adam kimdi," diye sordu Tosla, "surdaki Şahin'i öldüren?"

"Egre. Köle taciri olan korsan."

"Tamam. Seni tanımıştı, orda Sorra'da. Doğrudan sana dalmıştı. Nedenini hep merak etmişimdir."

"Çünkü bir zamanlar beni esir etmişti."

İnsan Tosla'yı pek kolay kolay şaşırtamazdı ama denizci ağzı bir karış açık, Lebannen'in söylediklerine inanamadan ama bunu söyleyemediği için hiçbir şey söylemeden bakakaldı. Lebannen bu etkinin bir dakika kadar keyfini çıkarttıktan sonra Tosla'ya merhamet etti.

"Başbüyücü beni Kuğu'yu yakalamak için götürdüğünde önce güneye gitmiştik. Hort Kasabası'ndaki bir adam bizi köle tacirlerine satmıştı. Başbüyücü'nün başına vurup bayıltmışlardı, ben de koşarak kaçıp onları Başbüyücü'den uzaklaştırabileceğimi düşünmüştüm. Ama zaten benim peşimdeymişler - satılabilir olan benmişim. Gözlerimi Sowl'a yelken açmış bir kadırgada zincirlenmiş bir halde açtım. Başbüyücü ertesi gece geçmeden beni kurtardı. Zincirler üzerimizden ölü yapraklar gibi döküldüler. Ve Egre'ye, söylemeye değer bir şey buluncaya kadar bir daha konuşmamasını söyledi... O kadırgaya su üzerinde büyük bir ışık gibi geldi... O ana kadar ne olduğunu bilmiyordum."

Tosla bunun üzerinde bir süre düşündü. "Bütün esirlerin mi zincirlerini çözdü? Niye diğerleri Egre'yi öldürmedi?"

"Belki de onu Sowl'a götürüp satmışlardır," dedi Lebannen.

Tosla biraz daha düşündü. "Demek ki köle ticareti konusunda bu yüzden o kadar müsamahasızdın." "Nedenlerinden biri oydu."

"Sonuç olarak insanın kişiliğini geliştirmiyor," diye gözlemledi Tosla. Dümencinin solundaki tahtaya asılmış İç Deniz haritasını inceledi. "Way Adası," diye belirtti. "Ejderha kadının olduğu yer."

"Ondan sakınıyorsun gördüğüm kadarıyla." Geride olduğu için ıslık çalmak niyetinde olmasa da Tosla dudaklarını büzüştürdü. "Sana sözünü ettiğim o Belilo Kızı'nın şarkısını biliyorsun ya? Onun masaldan başka bir şey olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Onu görünceye kadar."

"Seni yiyeceğini hiç sanmam Tosla."

"Şanlı bir ölüm olurdu," dedi gemici, biraz terslenerek. Kral güldü.

"Şansını çok zorlama," dedi Tosla. "Korkum yok."

"Orada onunla o kadar serbest, o kadar rahat konuşuyordunuz ki. Sanki bir yanardağ ile hasbihal edermiş gibi, bence... Ama sana söyleyeyim, ben olsam Kargların yollamış oldukları o hediyeye biraz daha bakardım. Ayaklarına bakarak söyleyecek olursak, bence görmeye değer bir şeyler var içinde. Ama çadırından nasıl çıkartacaksın? Ayakları muhteşem ama ben olsam başlangıç için biraz da bilek görmek isterdim."

Lebannen yüzünün asıldığını hissetti ve Tosla'dan saklamak için biraz yan döndü.

"Eğer bana birisi öyle bir paket verecek olsa," dedi Tosla denize bakarak, "ben açardım."

Lebannen sabırsızca kıpırdanmasını engelleyemedi. Tosla bunu gördü; çok zekiydi. Yüzünde hafif çarpık alaycı bir tebessüm belirdi, başka bir şey söylemedi.

Geminin kaptanı güverteye çıkınca Lebannen onunla konuşmaya koyulmuştu. "İlersi biraz kapalı gibi mi?" dedi; kaptan başıyla onayladı: "Orada güneyde ve batıda yağmur bulutları biraz gürültü çıkartıyor. Bu akşam içlerine gireceğiz."

Akşamüstü ilerledikçe deniz biraz çırpıntılı olmaya, lekesiz güneş pirinç rengine dönmeye, sert rüzgârlar bir o yandan, bir bu yandan esmeye başladı. Tenar Lebannen'e prensesin denizden ve deniz tutmasından korktuğunu söylemişti; sıraya dizilmiş ördekler arasında kırmızı peçeyi görmeyeceği düşüncesiyle birkaç kez dönüp bakmıştı. Ama içeri giren Tenar ile Tehanu olmuştu; prenses hâlâ oradaydı, İrialı da yanında oturuyordu. Büyük bir ciddiyetle konuşuyorlardı. Way'den gelen bir ejderha kadın, Hur-at-Hur'dan gelen bir harem kadınıyla ne konuşurdu? Hangi ortak lisanda? Bu soru Lebannen'e o kadar elzem gelmişti ki kıça doğru yürümeye başladı.

Oraya vardığında İrialı başını kaldırarak ona gülümsedi. Güçlü, açık bir yüzü, bütün yüzünü kaplayan bir gülümsemesi vardı; yalın ayak gezmeyi tercih ediyordu, kıyafeti konusunda umursamazdı, rüzgârın saçlarını karıştırmasına izin veriyordu; genel olarak hoş, sıcak kanlı, akıllı,

cahil bir köylü kadından başka bir şeye benzemiyordu, ta ki gözlerine bakıncaya kadar. Gözleri dumanlı kehribar rengindeydi ve doğrudan Lebannen'e bakınca —o an olduğu gibi- Lebannen ona bakamıyordu. Bakışlarını yere indirdi.

Baştan bu gemide merasim istemediğini belirtmişti, kimse eğilip selam vermeyecek, reverans yapmayacak, kimse o yaklaşınca ayağa fırlamayacaktı; ama prenses ayağa kalktı. Tosla'nın da fark etmiş olduğu gibi çok güzel ayakları vardı, küçük değildi ama yüksek kavisliydi, güçlüydü ve zarifti. Lebannen onlara baktı, güvertenin beyaz tahtaları üzerinde iki ince ayak. Bakışlarını ayaklarından yukarı kaldırınca prensesin daha önce yaptığını tekrarladığını gördü: o, ama başka kimse değil sadece o yüzünü görebilsin diye peçesini aralıyordu. Kırmızı gölge içindeki sert, neredeyse trajik güzelliğe sahip yüz karşısında biraz afalladı.

"Her- her şey yolunda mı prenses?" diye sordu kekeleyerek; bu, çok nadiren yaptığı bir şeydi.

Prenses, "Arkadaşım Tenar, rüzgârı solu dedi," dedi.

"Evet," dedi genç kral, öylesine.

"Acaba büyücülerinizin onun için yapabileceği bir şey var mıdır, sizce?" dedi İrialı, uzun bacaklarını toplayıp, o da ayağa kalkarak. Hem o, hem de prenses uzun boylu kadınlardı.

Lebannen nihayet gözlerine bakabildiği için, prensesin gözlerinin ne renk olduğunu seçmeye çalışıyordu. Mavi, diye düşündü ama aynı mavi opal gibi içinde başka renkleri de barındırıyordu; ya da belki de kırmızı peçeden süzülen güneş ışığıydı. -"Onun için yapabileceği bir şey mi?" "Deniz tutmamasını o kadar istiyor ki. Kargların yerinden gelirken o kadar feci günler geçirmiş ki." "Korkmayacağım," dedi prenses. Doğrudan Lebannen'e bakıyordu, sanki ona meydan okurcasına ama hangi konuda?

"Tabii," dedi genç kral, "tabii. Mühresenk'e sorarım. Eminim onun yapabileceği bir şeyler vardır." İkisine birden hafifçe eğilerek büyücüyü bulmak için aceleyle seğirtti.

Mühresenk ile Seppel fikir alışverişinde bulunduktan sonra Kızılağaç'a danıştılar. Deniz tutmasına karşı bir tılsım, okumuş ve güçlü büyücülerden çok sihirbazların, tamircilerin, şifacıların uzmanlık alanındaydı. Kızılağaç o anda kendisi bir şey yapamıyordu tabii ki ama belki hatırladığı bir efsun falan olabilirdi... Sorunları başlayıncaya kadar denize açılmayı aklından bile geçirmediği için bilmiyordu. Seppel kendisini de küçük teknelerde veya çalkantılı havalarda deniz tuttuğunu itiraf etti. Sonunda Mühresenk kıç kamarasına giderek prensesten özür diledi: Onun da prensese yardım edebilecek bir yeteneği yoktu, sunabileceği bir şeyi de yoktu ama -affına sığınarak-prensesin içinde bulunduğu müşkül durumu duymuş olan gemicilerden biri tılsımını ya da uğurunu -hani gemiciler her şeyi duyarlardı da-prensese vermesi için onu sıkıştırmıştı. Prensesin uzun parmakları kırmızı ve altın rengi peçenin arasından uzandı. Büyücü eline küçük, garip siyah beyaz bir nesne bıraktı: Bir kuşun göğüs kemiğinin etrafına örülmüş kuru deniz yosunu. "Bir deniz kuşuna ait çünkü onlar fırtınaya binerler," dedi Mühresenk utanarak.

Prenses görünmeyen başını eğdi ve Karg dilinde mırıldanarak teşekkür etti. Fetiş peçeler arasında kayboldu. Kamarasına çekildi. Hemen yakınlarda bir yerlerde kralla karşılaşan Mühresenk

ondan da özür diledi. Gemi çalkantılı denizin sert ve kararsız rüzgârlarına yorulmadan baş vuruyordu, "Biliyorsunuz kralım rüzgârlara bir şeyler söyleyebilirim... "

Lebannen iklim işlerinde iki ayrı öğretinin olduğunu biliyordu: Eski moda olan, rüzgârlara, köpeklerine oraya buraya koşmasını söyleyen çobanlar gibi buyuran Torbadem'inki ve Roke Okulu'nda yeni uydurulmuş -en fazla birkaç yüzyıllık- büyü rüzgârının ancak çok elzem olduğu anlarda çıkartılabileceği, en iyisinin dünyanın rüzgârlarını kendi haline bırakmak olduğunu söyleyen öğreti. Mühresenk'in Roke öğretisinin hararetli bir destekçisi olduğunu biliyordu. "Kendi muhakemeni kullan Mühresenk," dedi. "Kötü bir gece geçireceğiz gibi... Ama birkaç çalkantıdan fazla bir şey değildir... " Mühresenk daha şimdiden bir iki açık san ateşin bulutla iyice koyulaşmış alacakaranlıkta oynaştığı direk ucuna baktı. Önlerindeki karanlıktan, güney tarafından büyük bir gök gümbürtüsü yükseldi. Arkalarında günün solan son ışıkları titrekçe dalgalar üzerine düşüyordu. "Pekâlâ," dedi daha ziyade sıkılarak ve küçük, kalabalık kamaraya indi.

Lebannen neredeyse kamaraya hiç girmedi, uyudu denebilirse, güvertede uyudu. O gece Yunustaki hiç kimsenin uyuyabileceği bir gece değildi. Sadece tek bir boraya tutulmamışlardı, bu güneybatıdan kaynayıp gelen bir dizi şiddetli yaz fırtınasıydı ve şimşeklerle insanın gözünü kamaştıran denizin muhteşem yaygarası, gemiyi neredeyse iki ayıracak gök gürültüleri ve gemiyi sallayan, toslatan, garip sıçramalarına neden olan deli fırtına rüzgârları arasında uzun ve gürültülü bir gece olmuştu.

Mühresenk Lebannen'e bir kez danışmıştı: Rüzgâra bir şey söylesin miydi? Lebannen geminin kaptanına bakarak omzunu silkti. Kaptanla mürettebatının işleri başlarından aşmıştı ama kimse endişeli değildi. Geminin başı sıkışmamıştı. Kadınlara gelince, onların da kamaralarında oturmuş kumar oynadıkları rapor edilmişti. Daha önce prenses ile İrialı güverteye çıkmışlar fakat zaman zaman ayakta durmakta zorlandıklarından ve mürettebatın ayağına dolandıklarını fark ettiklerinden çekilmişlerdi. Kumar oynadıkları raporu, yiyecek bir şey isteyip istemediklerini sormak için yollanan aşçı yamağından gelmişti. Getirebileceği her şeyi istemişlerdi.

Lebannen, akşamüstü hissettiği aynı yoğun meraka yenik düştüğünü fark etmişti. Kıç kamarasının bütün lambalarının yandığına kuşku yoktu çünkü ışıkların parlaklığı, gemi suyunda köpürerek kaçan sular üzerine altın renginde vuruyordu. Gece yansına doğru geminin kıçına giderek kapıyı çaldı.

Kapıyı İrialı açtı. Fırtınanın gözleri kamaştırması ve karanlığından sonra, sallanan lambalar sallanan gölgeler düşürse de kamaradaki lamba ışığı, sıcak ve muntazam gelmişti; ayrı ca Lebannen renkleri, kadınların giysilerinin değişik, yumuşak renklerini, kahverengi, soluk ve altın rengi olan tenlerinin renklerini, siyah, gri, kumral olan saçlarının renklerini ve gözlerinin renklerini- şaşırmış, yüzünü örtmek için bir eşarp veya bir kumaş parçası arayan prensesin ona bakan gözlerinin rengini- kafası karışarak fark etmişti.

"Ay! Biz de aşçı yamağı sanmıştık!" dedi İrialı gülerek.

Tehanu ona bakıp utangaç, arkadaşça üslubuyla, "Bir sorun mu var?" dedi.

O zaman kapıda durmuş onlara kıyametin sessiz bir habercisi gibi bakmakta olduğunu fark etti.

"Hayır - Hiçbir şey yok... Siz iyi misiniz? Bu kadar sert olduğu için özür dilerim... "

"Havadan seni sorumlu tutmuyoruz," dedi Tenar. "Kimse uyuyamıyordu o yüzden prensesle ben diğerlerine Karg kum an öğrettik."

Lebannen masanın üzerine yayılmış beş yüzlü fildişi zar çubuklarını gördü; büyük bir ihtimalle Tosla'nındılar.

"Adalar üzerine oynuyorduk," dedi irialı. "Ama Tehanu ile ben kaybediyorum. Karglar Ark ile İlien'i aldılar bile."

Prenses eşarbı indirdi; yüzü Lebannen'e dönük, kararlı, aşın derecede gergin bir halde oturdu, sanki bir kılıç dövüşünden önce onunla yüzleşen genç bir silahşor gibi. Kamaranın sıcağında hepsi çıplak kollu ve çıplak ayaklıydı ama prensesin yüzünün açık olmasından duyduğu rahatsızlık, Lebannen'i mıknatısa yapışan bir iğne gibi çekiyordu.

"Bu kadar sert olduğu için özür dilerim," dedi yine, ahmak gibi ve kapıyı kapattı. Tam dönerken güldüklerini duydu.

Gidip dümencinin yanında durdu. Uzaktaki düzensiz şimşeklerle aydınlanan rüzgârlı, yağmurlu karanlığa bakarken hâlâ kıç kamarasındaki her şey gözlerinin önündeydi; Tehanu'nun saçının kara dökümü, Tenar'ın şefkat yüklü alaycı tebessümü, masadaki zarlar, prensesin lamba ışığında bal rengi görünen yuvarlak hatlı kolları, saçlarının gölgesinde kalmış boynu, gerçi kızın kollarına ve boynuna baktığını hatırlamıyordu, sadece yüzüne, meydan okuyan, ümitsiz gözlerine bakmıştı. Kız neden korkuyordu? Ona zarar vereceğini mi düşünüyordu?

Güneyde yükseklerde bir iki yıldız parlıyordu. O da kalabalık kamarasına giderek ranzalar dolu olduğundan bir hamak astı ve birkaç saat uyudu. Şafaktan önce her zamanki gibi huzursuz uyandı ve güverteye çıktı. Sabah sanki hiç fırtına olmamış gibi parlak ve sakin başladı. Lebannen ön tırabzanda durarak ilk güneş ışınının sulara değişini gördü ve aklına eski bir şarkı geldi:

Hayatımın neşesi!

Parlak Ea'dan önce, çok önce Segoy Adalar ol, demeden, Eserdi sabah yeli deniz üstünde. Hayatımın neşesi, hür ol!

Bu çocukluğundan hatırladığı bir türkünün veya ninninin bir parçasıydı. Devamını hatırlayamıyordu. Ezgisi çok tatlıydı. Mırıldanmaya başladı ve bıraktı rüzgâr kelimeleri dudaklarından alıp götürsün.

Tenar kamaradan çıktı, onu görünce yanına doğru yürüdü. "Günaydın canım beyim," dedi; Lebannen onu sevgiyle karşıladı, aklının bir köşeciğinde bir yerlerde, ona kızmış olduğu hatırası vardı, neden kızdığını bilmiyordu, nasıl kızabileceğim de.

"Dün gece siz Karglar Havnor'u kazandınız mı?" diye sordu.

"Hayır, Havnor'un sana kalsın. Yattık. Gençlerin hepsi hâlâ tembel tembel yatıyor. Bugün - nasıl deniyordu- Roke'u çıkartır mıyız?"

"Roke'u bulur muyuz mu? Hayır, yarın erken vakte kadar bulamayız. Ama öğlene vamıadan Thwil Limanı'na varmış oluruz. Eğer adaya çıkmamıza izin verirlerse."

"Ne demek istiyorsun?"

"Roke kendisini istemediği konuklara karşı korur."

"Ha, Ged anlatmıştı. Oraya dönmeye çalışan bir gemideymiş ve rüzgârı ona karşı yolluyorlarmış, Roke rüzgârı demişti."

"Ona karşı mı?"

"Çok uzun zaman Önce." Lebannen'in, Ged'e onurunu kırıcı bir şey yapılabileceğine inanamaması, böyle bir şeye inanmadaki gönülsüzlüğü hoşuna giderek gülümsedi. "Karanlıkla uğraşan bir oğlan çocuğuyken. Öyle demişti."

"Koca adam olduğunda da uğraşmaya devam ediyordu."

"Artık etmiyor," dedi Tenar sakince.

"Hayır, artık uğraşması gereken biziz." Yüzü asılmıştı. "Neyle uğraştığımızı bilmek isterdim. Her şeyin büyük bir oluşuma veya değişime yaklaştığını biliyorum. Ged'in Kızılağaç'a söylediği, Ogion'un kehanette bulunduğu gibi. Ve bununla karşılaşmamız gereken yerin Roke olduğundan da eminim. Fakat bunun ötesinde emin olduğum hiçbir şey yok, hiçbir şey. Neyle yüz yüze olduğumuzu bilmiyorum. Ged beni karanlık diyara götürdüğünde, düşmanımızı tanıyorduk. Ben filoyu Sorra'ya götürdüğümde yenmem gereken kötülüğün ne olduğunu biliyordum. Ama şimdi - Ejderhalar bizim düşmanımız mı, yoksa müttefikimiz mi? Yanlış giden ne? Yapmamız veya bozmamız gereken ne? Roke Ustaları bunu bize anlatabilecek mi? Yoksa rüzgârlarını bize karşı mı çevirecekler?"

"Neden korkarak?"

"Ejderhadan. Tanıdıkları ejderhadan. Ya da tanımadıkları... "

Tenar'ın da yüzü asılmıştı ama zamanla yüzünü bir tebessüm kapladı. "Onlara ne biçim bir yamalı bohça götürüyorsun ama!" dedi. "Kâbusları olan bir sihirbaz, Palnlı bir büyücü, iki ejderha, iki Karglı. Bu gemideki yegâne saygın yolcular Mühresenk'le sensin."

Lebannen gülemedi. "Keşke o da yanımızda olsaydı," dedi.

Tenar elini Lebannen'in koluna koydu. Konuşmaya yeltendi, sonra sustu.

Lebannen de elini Tenar'ın eli üzerine koydu. Bu şekilde bir süre sessizce durdular, yan yana, oynaşan denizi seyrederek. "Roke'a varmadan önce prensesin sana söylemek istediği bir şey var," dedi Tenar. "Bu, Hur-at-Hur'dan bir hikâye. Orada, çöllerinin orada bazı şeyleri hatırlıyorlar. Bence bu, bugüne kadar duyduğum her şeyden daha eskiye dayanıyor, Kemaylı Kadın'ın hikâyesinden başka yani. Ejderhalarla ilgili... Onu davet etmen kibarca olur, o kendi rica etmek zorunda kalmasın."

Kadının ne kadar dikkatle ve özenle konuştuğunun farkında olan Lebannen anlık bir sabırsızlık, bir utanç kıvılcımı hissetti. Deniz üzerinden güneye baktı, Kamery veya Way'e giden bir kadırganın yoluna, dipten kalkmış süprüntülerin hafif, minik şimşeklerine. "Tabii ki. Öğlen olur mu?" diye sordu.

"Teşekkür ederim."

Öğlene doğru, ön güvertede krala refakat etmesi için davet etsin diye genç bir gemiciyi prensese yolladı. Prenses hemen göründü ve gemi sadece elli ayak uzunluğunda olduğu için Lebannen prensesin kendisine doğru gelişini olduğu gibi seyretti: Bu uzun bir yol sayılmazdı belki ama kız için uzun olmuştu. Çünkü krala yaklaşan suratı olmayan kızıl bir silindir değil, uzun boylu genç bir kadındı. Yumuşak beyaz pantolon, donuk kırmızı bir tunik giymiş, yüzü ve başı üzerindeki çok ince kırmızı peçeyi tutması için altın bir halka takmıştı. Peçe deniz rüzgârında oynaşıyordu. Genç denizci prensesi bazı engellerin etrafından geçirip, kalabalık, kullanışsız, dar güvertedeki bir iki basamaktan indirip çıkarttı. Yavaş ve mağrurca yürüyordu. Yalın ayaktı. Gemideki bütün gözler ondaydı.

Ön güverteye vararak kıpırdamadan durdu.

Lebannen eğilerek selamladı. "Varlığınız bizi şereflendiriyor Prenses."

Prenses de dimdik durarak, derin bir reverans yaptıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

"Umarım dün gece rahatsızlanmamışsınızdır?"

Elini, boynuna bir sicimle asmış olduğu tılsıma, siyahla bağlanmış minik kemiğe götürerek, Lebannen'e gösterdi. "Kerez akath akatharwa grevi," dedi. Lebannen Kargca akath kelimesinin sihirbaz veya sihir anlamına geldiğini biliyordu.

Her yanda gözler vardı: ambar ağzında, yelkenlerde, kâhin gibi, burgu gibi gözler.

"Biraz yaklaşır mısınız. Biraz sonra Roke Adası'nı görebiliriz," dedi, Roke'un gölgesini bile şafağa kadar görme ihtimalleri olmamasına rağmen. Prensesin dirseğinin altından dokunmadan tutarak, bocurgatlar, cıvadra eğimi ve lombar parmaklığı arasında -onardığı halatla birlikte apar topar kaçan bir gemici de gidince-tamamen onlara kalan üçgen şeklinde bir güverte parçasının bulunduğu uç noktaya tırmanan dik rampadan çıkmasına yardım etti. En az eskisi kadar gemidekilerin gözü önündeydiler ama artık onlara sırtlarını dönebilirlerdi: bir kralın bulup bulabileceği tek mahremiyet.

Bu minik limana varınca prenses Lebannen'e dönerek, peçesini iterek açtı. Lebannen ona, kendisi için ne yapabileceğini sormaya niyetliydi ama soru hem yetersiz, hem de konu dışı gibi geldi. Hiçbir şey söylemedi.

Prenses, "Kral Efendi. Hur-at-Hur'da ben bir feyagat'ım. Roke Adası'nda Kargad kralının kızıyım. Bunu olabilmek için feyagat olmamam lazım. Yüzüm çıplak. Eğer sizi memnun edecekse," dedi.

Bir süre sonra Lebannen, "Evet. Evet prenses. Bunu... çok iyi yaptınız."

"Sizi memnun etti?"

"Çok fazla. Evet. Teşekkür ederim prenses."

"Barrezu," dedi prenses, Lebannen'in teşekkürünü kraliçelere yakışır bir kabullenişti bu. Kızın ağırbaşlılığı Lebannen'i utandırmıştı. Peçesini ilk açtığında kızın yüzü alev kırmızısıydı; şimdi hiç renk kalmamıştı. Fakat dimdik, kıpırdamadan durmuştu, başka bir söze yeniden başlamak için gücünü topladı.

"Hem de," dedi. "Aynı zamanda. Dostum Tenar."

"Dostumuz Tenar," dedi Lebannen gülümseyerek.

"Dostumuz Tenar. Kral Lebannen'e Vedurnan'ı anlatmamı söyledi." Lebannen kelimeyi tekrarladı.

"Uzun zaman önce, uzun zaman önce -Karglı insanlar, sihirbaz insanlar, ejderha insanlar ha? Evet?- Bütün insanlar bir, bütün insanlar konuşurdu bir- tek -Of! Wuluah mekrevt!"

"Tek bir lisan mı?"

"Hah! Evet. Tek bir lisan!" Hardca konuşmak için coşkuyla gayret ederken, ona anlatmak istediklerini anlatmaya çalışırken utangaçlığını unutuyordu; yüzü ve gözleri parlamıştı. "Ama sonra, ejderha halk diyor ki: Bırak, her şeyi bırak. Uç! -Ama biz insanlar, biz: Hayır, tut. Her şeyi tut. Yerleş! - Böylece ayrılıyoruz ha? Ejderha halk ile insan halk? Böylece Vedurnan yapıyorlar. Bunlar bırakmak için, bunlar tutmak için. Tamam? Her şeyi elimizde tutmak için o lisanı bırakmamız lazım. O ejderha insan lisanını."

"Kadim Lisanı mı?"

"Evet! Yani biz insanlar Kadim Lisan dilini bırakıp, bütün diğer şeyleri tutmuşuz. Ve ejderha halkı da bütün diğer şeyleri bırakmış ama onu tutmuş, o lisanı. Hı? Seyneha? Bu Vedurnan." Güzel, iri, uzun elleriyle zarif hareketler yapıyor, Lebannen'in yüzüne bir şeyler anlama hevesiyle bakıyordu. "Biz doğuya, doğuya, doğuya gittik. Ejderha halkı batıya, batıya gitti. Biz oturuyor, onlar uçuyor. Bazı ejderhalar bizle doğuya geldi ama lisanı tutmadı, unuttu, uçmayı unuttu. Karglar gibi. Karglar, Karg dilini konuşuyor, ejderha dilini değil. Herkes Vedurnan'a sadık, doğu batı. Seyneha? Ama-"

Çare bulamayınca ellerini kendi "doğu"su ve "batı"sından getirip birleştirince Lebannen, "Ortada mı?" diye sordu.

"Hah evet! Ortada!" Kelimeyi bulmuş olmanın keyfiyle güldü. "Ortada - siz! Sihir insanları! Hı? Siz, orta insanları Hard dili konuşuyorsunuz ama siz Kadim Lisan'ı da tutmuşsunuz. Onu öğreniyorsunuz. Benim Hardca öğrendiğim gibi, hı? Konuşmayı öğreniyorsunuz. Sonra sonra - bu kötü. Kötü şey. Sonra siz, sihir lisanında, o Kadim Lisan dilinde, siz, Biz ölmeyeceğiz, diyorsunuz. Ve öyle oluyor. Ve Vedurnan bozuluyor."

Gözleri mavi alevler gibiydi.

Bir süre sonra sordu, "Seyneha?"

"Tam olarak anlayabildiğimi sanmıyorum."

"Siz hayatı tuttunuz. Tutuyorsunuz. Çok uzun. Hiç bırakmıyorsunuz. Ama ölmek için... " Kollarını, sanki bir şeyi fırlatıyormuş, havaya atıyormuş, suya saçıyormuş gibi iki yana olancasına açarak bir hareket yaptı. Lebannen başını üzüntüyle salladı.

"Ah," dedi prenses. Bir dakika kadar düşündü, ama aklına hiç kelime gelmedi. Yenilgiyi kabullenerek, avuç içleri aşağıya gelecek şekilde zarif bir hareketle vazgeçtiğini belirtti. "Daha çok kelime öğrenmeliyim," dedi.

"Prensesim, Roke'un Şekillendirme Ustası, Koru'nun Ustası..." Kızın anlayıp anlamadığını anlamak için baktı ve yeniden başladı. "Roke Adası'nda bir adam var, büyük bir büyücü ve bir Karg. Bana anlattıklarınızı, ona anlatabilirsiniz - kendi lisanınızda."

Prenses dikkatle dinleyerek, başını olur anlamında salladı. "İrialı'nın dostu. Ben gönülden bu adamla konuşmak yapacağım," dedi. Yüzü bir düşünceyle aydınlandı.

Bu Lebannen'e pek dokundu. "Burada yalnız kalmanız beni çok üzdü prenses," dedi.

Prenses tetikte ve aydınlık bir yüzle ona baktı ama cevap vermedi.

"Umarım zaman ilerledikçe... siz lisanı öğrendikçe... "

"Ben çabuk öğrenirim," dedi prenses. Bunun bir beyanat mı, yoksa bir kehanet mi olduğunu bilemedi Lebannen.

Doğrudan birbirlerine bakıyorlardı.

Prenses ağırbaşlı tavrını korumuş, resmi bir dille konuşuyordu, baştaki gibi: "Dinlemek için size teşekkür ederim Kral Efendi." Başını eğerek, saygı belirtmenin resmi yoluyla gözlerini kapattı ve yine dizlerini büküp yerlere kadar reverans yaparak, Karg lisanında bir tabir söyledi.

"Rica etsem," dedi Lebannen, "bana söylediğinizi anlatır mısınız?"

Prenses duraksadı, tereddüt etti, düşündü ve cevap verdi, "Sizin... sizin ıı... küçük krallar? oğullar! Oğullar, oğullarınız ejderhalar olsunlar, ejderhalar kralları olsunlar. Hı?" Yüzü ışıldayarak gülümsedi, peçeyi yüzüne düşürdü, dört adım geriledi, dönerek gemi boyunca kendinden emin adımlarla, kıvrakça yürüyerek uzaklaştı. Lebannen, sanki bir gece önceki şimşek onu şimdi çarpmış gibi duruyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM - YENİDEN BİRLEŞMEK

Deniz yolculuğunun son günü sakin, sıcak ve yıldızsızdı. Yunus güneye doğru yuvarlanan düzgün dalgaların üzerinde uzun, ağır bir sallantıyla hareket ediyordu. Uyumak kolaydı ve herkes uyudu; uyuyunca rüya gördü.

Kızılağaç karanlıkta yanına gelip eline dokunan minik bir hayvan gördü rüyasında. Ne olduğunu göremiyordu; uzandığında da hayvan gitmiş, kaybolmuştu. Minik, kadifemsi burnun yeniden eline dokunduğunu hissetti. Olduğu yerde hafifçe doğrulunca rüya elinden kayıp gidiverdi ama yitirmiş olmanın içini parçalayan acısı gönlündeydi.

Ranzada, altında Seppel kendini Paln'da, Ferao'daki evinde, işiyle ilgili, Karanlık Çağ'dan kalma eski bir irfan kitabını okurken görmüştü; ama okuması kesilmişti. Birisi onu görmek istiyordu. "Sadece bir dakika alır," dedi kendi kendine ve kendisini çağıranla konuşmaya gitti. Bir kadındı; saçları, içinde kızıl ışıklar olan bir siyahtı, yüzü çok güzel ve sıkıntı doluydu. "Onu bana yollamalısın," dedi kadın. "Onu bana yollarsın değil mi?" Seppel düşündü: Kimi kastettiğini bilmiyorum ama biliyormuş gibi yapayım ve "Bu pek kolay olmaz, biliyorsun değil mi?" dedi. Bunun üzerine kadın elini geri çekti; o zaman Seppel kadının elinde bir taş, ağır bir taş tuttuğunu gördü. Şaşıran adam kadının taşı kendisine atacağını veya taşla vuracağını düşünerek geri çekilmeye başlayınca kamaranın karanlığına uyandı. Diğer uyuyanların nefeslerini ve geminin yanından geçip giden denizin fısıltısını dinleyerek yattı.

Küçük kamaranın diğer tarafındaki ranzada Mühresenk sırt üstü yatmış karanlığa bakıyordu; gözlerinin açık olduğunu düşünüyordu, uyanık olduğunu ama kolları, bacakları, elleri ve başına bir sürü küçük, ince bağın bağlanmış olduğunu hayal etti, tüm bu bağlar deniz ve kara üzerinden karanlığa doğru uzanıyor, ona asılıyordu, bu yüzden hem o hem de bütün yolcularıyla bu gemi hafifçe denizin kuruduğu, geminin kör kumlara sessizce çıkacağı bir yere doğru çekiliyordu. Fakat bu bağlar çenesini ve göz kapaklarını da sıkı sıkı bağlamış olduğu için ne konuşabiliyor, ne bir şey yapabiliyordu.

Şafak vakti Roke Adası'na vardıklarında kendini dinç hissedebilmek için Lebannen kamaraya biraz uyumaya inmişti. Hemen derin bir uykuya daldı, rüyaları birbirini kovalayıp değişti: Denizin üzerinde yüksek yeşil bir tepe - gülümseyerek elini kaldıran, ona güneşi yeniden doğurabileceğini gösteren bir kadın - dehşet ve utanç içinde krallığındaki insanların yarısının evlerinin altındaki kilitli odalarda açlıktan öldüklerini öğrendiği Havnor'daki adalet divanında bir davacı -ona "Gel bana!" diye bağıran ama hiç bulamadığı bir çocuk - uyurken sağ eli boğazına asılı kesecikteki minik tılsımını tutmuş, sıkı sıkı kavramıştı.

Rüyacıların üstündeki güverte kamarasında kadınlar rüya görüyordu. Seserakh dağlarda yürüyordu, yurdunun o güzelim çöl dağlarında. Ama yasak yolda, ejderhaların yolunda yürüyordu. İnsan ayağı bu yola basmamalıdır, hiç geçmemelidir. Yoldaki, kızın çıplak ayaklarının altındaki toz pürüzsüz ve sıcaktı; orada yürümemesi gerektiğini bildiği halde yürüdü. Başını kaldırıp dağların bildiği dağlar olmadığını, kara, testere gibi kırık kırık zirveli, hiç tırmanamayacağı dağlar olduğunu görünceye kadar yürüdü. Her şeye rağmen o dağlara tırmanmalıydı.

İrialı fırtına rüzgârında neşeyle uçuyordu ama fırtına kanatlarına doğru ilmek şeklinde şimşekler yolluyor, onu aşağıya, bulutlara doğru çekiyordu; bulutlara gittikçe yaklaşırken onların bulut değil kara kayalar olduğunu, sıra halindeki kara dağların testere dişi gibi kırık sırtları olduğunu gördü. Kanatları her iki yanına şimşeğin bağlarıyla sıkıca bağlanmıştı; düştü.

Tehanu yerin derinliklerinde bir tünelden emekliyordu. Nefes alabilecek kadar hava yoktu ve o emekledikçe tünel daralmıştı. Geri dönemiyordu. Fakat ağaçların topraktan tünele doğru uzayan pırıltılı kökleri, bazen kendisini karanlığa doğru çekecek şekilde tutunabilmesini sağlıyordu.

Tenar, Atuan'daki Kutsal Mahal'deki İsimsizlerin Tahtı'nın merdivenlerini tırmandı. Çok ufaktı ve merdivenler çok yüksekti, o yüzden merdivenlere güçlükle tırmanabiliyordu. Ama dördüncü basamağa varınca rahibelerin kendisine tembih ettikleri gibi durup dönmedi. Devam etti. Basamakları örtecek kadar yığılmış tozların içinde, hiç ayak basılmamış basamakları ayaklarıyla yoklayarak, bir sonraki basamağa tırmandı, sonra bir sonrakine, bir sonrakine. Aceleyle gidiyordu çünkü boş tahtın arkasında Ged bir şey bırakmıştı, ya da bir şeyini kaybetmişti, milyarlarca insan için çok önemli olan bir şey; bunu bulması gerekiyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordu. "Bir taş, bir taş," diyordu kendi kendine. Fakat tahtın arkasında, sonunda emekleyerek oraya vardığında, sadece baykuş pisliğiyle toz buldu.

Gont'un Şarlak'ındaki Yaşlı Büyücü'nün evinde Ged başbüyücü olduğunu görüyordu rüyasında. Okul'un Ustaları'nın toplantı odasına doğru, rünlerle dolu koridorda yürürken arkadaşı Thorion ile konuşuyordu.

"Hiç gücüm yoktu," diye açıklıyordu Thorion ona ciddiyetle, "yıllar boyunca." Çağrıcı gülümseyerek, "Bu sadece bir rüyaydı, biliyorsun değil mi?" dedi. Fakat Ged, arkasından sürüklenen uzun kara kanatlardan çok huzursuz olmuştu; omzunu silkerek kanatlarını kaldırmaya çalıştı ama kanatlar boş çuvallar gibi yerde sürüklenip duruyordu. "Kanatların var mı?" diye sordu Thorion'a, o da, "A, tabii," dedi keyifle, kanatlarının nasıl sırtına ve bacaklarına minik, ince bağlarla sıkı sıkıya tutturulmuş olduğunu göstererek. "Sıkı sıkı bağlandım, boyunduruk altına girdim," dedi.

Roke Adası'nın Varlık Korusundaki ağaçlar arasında Şekillendirme Ustası Azver, yaz aylarında sık sık yaptığı gibi ormanın doğu kıyısına yakın bir yerde, başını kaldırıp baktığında yapraklar arasından yıldızları görebileceği bir açıklıkta uyuyordu. Burada uykusu hafif, seyyal olur; aklı, dansları içinde yerlerini değiştiren yıldızların ve yaprakların hareketleriyle yönlenerek bir düşünceden bir rüyaya gider gelirdi. Ama o gece hiç yıldız yoktu ve yapraklar kıpırtısız sarkmış duruyordu. Bakışlarını ışıksız gökyüzüne kaldırarak, bulutların ardını gördü. Yüksek kara gökyüzünde yıldızlar vardı: Minik, parlak ve hareketsiz. Hiç kıpırdamıyorlardı. Güneşin doğmayacağını biliyordu. O zaman olduğu

yerde doğruldu, uyandı ve ağaç dizileri arasında her zaman asılı duran hafif, yumuşak ışığa baktı. Kalbi yavaş ve sert atıyordu.

Büyük Ev'de uykudaki delikanlılar, uykuları içinde dönüyor, bağırıyor, tozdan bir ovada bir orduyla dövüşmek zorunda olduklarım ama dövüşmeleri gereken savaşçıların yaşlı erkekler, kadınlar, zayıflar, hasta insanlar ve ağlayan çocuklar olduğunu görüyorlardı rüyalarında.

Roke Ustaları denizden üzerlerine doğru bir geminin gelmekte olduğunu görüyorlardı rüyalarında, ağır yüklü, suya gömülmüş bir geminin. Biri geminin yükünün kara taşlar olduğunu görmüştü. Başka biri yanan ateş taşıdığını. Bir başkası da yükünün rüyalar olduğunu.

Büyük Ev'de uyuyan yedi usta, taştan uyku hücrelerinde birer birer uyanıp minik birer tılsım ışığı yaparak kalktılar. Kapıcı'yı kalkmış, kapıda bekler buldular. "Kral gelecek," dedi Kapıcı gülümseyerek, "şafak vakti." "Roke Tepesi," dedi Tosla, alacakaranlık dalgalar üzerinde uzakta, kıpırdamadan duran solgunca dalgaya bakarak. Bulut örtüsü dağılınca gökyüzü saf renksiz kubbesiyle suların kocaman dairesi üzerinde bir kavis çizdi.

Geminin kaptanı da onlara katıldı. "Hoş bir şafak," dedi, sessizlik içinde fısıldayarak.

Doğu yavaşça san bir renge ağardı. Lebannen geminin kıçına baktı. Kadınlardan ikisi kalkmış, kamaralarının dışındaki tırabzanın yanında duruyordu; uzun boylu, yalın ayak, sessizce doğuya bakıyorlardı. Gün ışığını ilk olarak yuvarlak yeşil tepenin başı yakaladı. Thwil Körfezi'nin burunları arasından geçtiklerinde hava iyice aydınlanmıştı. Gemideki herkes güverteye çıkmış seyrediyordu. Ama hâlâ az ve alçak sesle konuşuyorlardı.

Rüzgâr limanın içinde kesilmişti. Deniz o kadar sakindi ki su körfezin üzerinden yükselen kasabayı ve kasabanın üzerinde yükselen Büyük Ev'in duvarlarını olduğu gibi yansıtıyordu. Gemi yavaşlayarak, daha da yavaşlayarak kaydı.

Lebannen geminin kaptanına ve Mühresenk'e baktı. Kaptan başıyla onayladı. Büyücü ellerini bir tılsımla kaldırıp yavaşça ileri doğru uzatarak mırıldandı.

Gemi yavaşça, en uzun rıhtıma yanaşıncaya kadar yavaşlamadan ilerledi. Sonra kaptan konuştu, adamlar rıhtımdaki adamlara halat atıp bağırırken büyük yelken sarılmıştı; böylece sessizlik bozuldu.

Rıhtımda onları karşılamaya gelmiş insanlar vardı; toplanan kasaba halkı, aralarında kendi boyunca ağır bir asa tutan iriyarı, geniş omuzlu, kara tenli bir adam da bulunan Okul'dan bir grup delikanlı. "Roke'a hoş geldiniz Batı Diyarları'nın Kralı," dedi adam, gemiye iskele tahtası uzatılıp bağlanırken ileri çıkarak. "Ve tüm yanınızdakilere de hoş gelmişler."

Yanındaki delikanlılarla kasaba halkı seslenerek onları ve kralı selamladı; Lebannen de iskele tahtasından ilerlerken onlara neşeyle cevap verdi. Çağrıcı Usta'yı selamladı ve bir süre konuştular.

Gelenlere kucak açan sözlerine karşın orada olup da olanları izleyenler Çağrıcı Usta'nın çatık bakışlarının tekrar tekrar gemiye, parmaklıkların yanında duran kadınlara gittiğini ve verdiği cevapların kralı tatmin etmediğini görebiliyordu.

Lebannen onun yanından ayrılıp gemiye geri döndüğünde, İrialı onu karşılamak için ilerledi. "Kral Efendi," dedi, "ustalara onların evine -bu kez- girmek istemediğimi söyleyebilirsin. İsteseler de girmem." Lebannen'in yüzü son derece asıktı. "Seni yanına çağıran Şekillendirme Ustası, Koru'ya çağırıyor," dedi. Bunun üzerine İrialı güldü, neşeyle: "Bunu biliyordum," dedi. "Tehanu da benimle gelecek."

"Annem de," diye fısıldadı Tehanu.

Kral Tenar'a baktı; kadın başıyla onayladı.

"Öyle olsun," dedi. "Geri kalanlarımız da Büyük Ev'de kalacağız, eğer aramızda başka türlüsünü arzu eden yoksa."

"Müsaadenizle efendim," dedi Seppel, "ben de Şekillendirme Ustası'nın konukseverliğine sığınmayı arzu ediyorum."

"Seppel, buna gerek yok," dedi Mühresenk sertçe. "Benimle birlikte evime gel."

Palnlı büyücü yatıştırırcasına hafif bir hareket yaptı. "Arkadaşlarınıza bir itirazım yok dostum," dedi. "Ama bütün hayatım boyunca Varlık Korusu'nda yürüme özlemi çekmiştim. Ayrıca orada daha rahat olacağım." "Büyük Ev'in kapıları daha önceki gibi bana kapalı olabilir," dedi Kızılağaç, tereddütle; artık Mühresenk'in soluk suratı utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Konuşulanları dikkatle dinleyen prensesin peçeli yüzü, söylenenleri anlamaya çalışarak bir çehreden diğerine döndü. Sonunda o da konuştu: "Lütfen Kral Efendim, arkadaşım Tenar'la olabilir miyim? Arkadaşım Tehanu ile? Ve İrialı ile? Ve o Karg'la konuşmak için?"

Lebannen hepsine baktıktan sonra tüm cüssesiyle rıhtım tahtasının ucunda duran Çağrıcı Usta'ya çevirdi bakışlarını tekrar ve güldü. Parmaklıktan net, cana yakın sesiyle konuştu: "Yanımdakiler geminin kamaralarına tıkılmışlardı Çağrıcı, belli ki ayaklarının altında otları, başlarının üzerinde yaprakları özlemişler. Eğer hepimiz Şekillendirme Ustası'na bizi alması için yalvarırsak ve eğer kabul ederse, en azından bir kereliğine Büyük Ev'in misafirperverliğini geri çevirmemizi affeder misiniz?"

Bir duraksamadan sonra Çağrıcı gergince eğilerek selamladı.

Rıhtımda yanına kısa boylu, tıknaz bir adam geldi ve gülümseyerek Lebannen'e baktı. Gümüşsü bir tahtadan yapılmış asasını kaldırdı. "Atam," dedi, "bir zamanlar ben sizi Büyük Ev civarında dolandırıp, her konuda yalanlar atmıştım."

"Kumar!" dedi Lebannen. Rıhtım tahtasının ortasında buluşarak birbirlerini kucakladılar, konuşa konuşa rıhtıma doğru yürümeye başladılar.

İlk izleyen Mühresenk oldu; Çağrıcı Ustayı ciddiyetle ve merasimle selamladıktan sonra Kumar denen adama döndü. "Artık Yelanahtarı mı oldun?" diye sordu; Kumar gülüp de evet deyince o da, "Tam isabet!" diyerek adamla kucaklaştı. Kumarı biraz kenara çekip onunla kaşlarını çatarak sabırsızca konuştu. Lebannen gemiye bakarak diğerlerine de gelmelerini işaret etti; birer birer gelirlerken, onları Roke'un iki ustasına, Çağrıcı Alamet ile Yelanahtarı Kumar'a takdim etti.

Adalar Diyarı'nın birçok adasında insanlar selamlaşmak için Enlad'da olduğu gibi birbirlerinin avuç içlerine dokunmazlar da ya başlarını eğerler ya da her iki avuç içlerini kalplerinin önünde açık tutarlar, sanki bir şey sunarmış gibi. İrialı ile Çağrıcı karşılaşınca ne eğildiler, ne de bir harekette bulundular. Elleri iki yanlarında gergince durdular.

Prenses o derin, dik sırtlı reveransından yaptı.

Tenar geleneksel selam hareketini yapınca Çağrıcı Usta karşılık verdi.

"Gontlu Kadın, Başbüyücünün kızı Tehanu," dedi Lebannen. Tehanu başını hafifçe eğerek geleneksel selam hareketini yaptı. Fakat Çağrıcı Usta, ağzı açık ona bakakaldı ve sanki çarpılmış gibi geriledi.

"Tehanu Hanım," dedi Kumar çabucak Çağrıcı Usta ile arasına girerek, "Roke'a hoşgeldiniz - hem babanız, hem anneniz, hem de kendi varlığınız adına. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

Tehanu kafası karışarak adama baktı, sonra eğilip selam vermekten ziyade yüzünü saklayarak başını eğdi; ama bir çeşit cevap fısıldamayı da becermişti.

Yüzü bronzdan soğukkanlı bir maskeye dönüşmüş olan Lebannen, "Evet, güzel bir yolculuktu Kumar, sonu hâlâ müphem de olsa.

Kasabadan yürüyelim mi; Tenar-Tehanu-Prenses-Orm İrialı?" dedi. Konuşurken her birine teker teker baktı ve son ismi özel bir vurguyla belirtti.

Tenar ile yola koyuldular, diğerleri de onları izledi. Seserakh rıhtım tahtasından ilerlerken kararlılıkla kırmızı peçeyi yüzünden geriye itti.

Kumar, Mühresenk, Kızılağaç da Seppel ile birlikte yürüyordu. Tosla gemide kaldı. Rıhtımdan son ayrılan Çağrıcı Alamet oldu; tek başına ağır ağır yürüyordu.

Tenar Ged'e, tarif edişinden çok hoşlandığı için pek çok kere sormuştu Koru'yu. "Herhangi bir koruya benzer, ilk gördüğünde. Pek öyle büyük değildir. Kuzey ve doğu tarafından tarlalar kenarına kadar sokulur; güneyinde ve genellikle batısında da tepeler vardır... Pek bir şey yokmuş gibi görünür. Ama insanın gözünü alır. Ve bazen, Roke Tepesi'nden bakınca, durmadan uzayıp giden bir orman gibi görünür. Nerede bittiğini kestirmeye çalışırsın ama bir türlü beceremezsin. Batıya uzanır gider... İçinde yürürken de, yine önce sıradan gelir insana, gerçi ağaçlar genellikle sadece orada yetişen bir cinstir. Uzu n, kahverengi gövdeli, meşe ağacına, kestane ağacına benzeyen bir şey."

"İsimleri ne?"

Ged gülmüştü. "Kadim Lisan'da Arhada. Ağaçlar... Hardca'da Koru'daki ağaçlar... Güzün bütün yaprakları sararmaz ama her mevsimde biraz sararırlar, o yüzden yaprakları hep içinde bir altın ışıltısı olan yeşildir.

En karanlık günde bile o ağaçlar sanki biraz güneş muhafaza ederler. Ve geceleri altları hiçbir zaman tam manasıyla karanlık olmaz. Yapraklarda bir çeşit parıltı vardır, mehtap gibi, ay ışığı gibi. Koru'da söğüt de yetişir, meşe de, köknar da, diğer cinsler de; ama derinine gittikçe Koru'nun ağaçları gittikçe çoğalır. Ve kökleri adalardan da derine iner. Kimisi devasa ağaçlardır, kimisi ince;

ama çok fazla devrilmiş ağaç veya fidan göremezsin. Çok çok uzun bir zaman yaşarlar." Sesi yumuşamış, hülyalı çıkmaya başlamıştı. "Gölgelerinde, ışıklarında hiç durmadan yürüsen bile kıyısına hiç varmazsın."

"İyi ama Roke o kadar büyük bir ada mı?"

Tenar'a huzurla, gülümseyerek bakmıştı Ged. "Burada, Gont Dağı'ndaki ormanlar da o orman," demişti. "Bütün ormanlar, o."

Ve şimdi Tenar Koruyu görmüştü. Lebannen'in peşinden, Thwil Kasabası'nın dolambaçlı sokaklarından çıkmışlar, krallarını görmek ve selamlamak için gelen kasaba halkı ve çocuklardan bir sürü toplamışlardı artlarında. Bu neşeli takipçileri, yolcular kasabadan çıkıp sonunda yüksek ve yuvarlak bir tepe olan Roke Tepesi'nin eteklerinden geçen bir keçi yoluna dönüşen, çiftlikler ve çitler arasındaki yola vardıklarında yavaş yavaş geride kalmaya başladılar.

Ged ona Tepe'yi de anlatmıştı. Orada, demişti, bütün büyüler güçlüdür; orada her şey kendi gerçek tabiatına döner. "Orada," demişti, "bizim büyücülüğümüz ile Yer'in Kadim Güçleri birleşir, tek olurlar."

Rüzgâr tepenin yüksek, yarı kurumuş otları arasında esti. Bir sıpa ekin anızı arasından dimdik bacaklarıyla koşuyor, kuyruğuyla oynuyordu. İnek sürüsü, minik bir akarsuyu aşan bir parmaklık boyunca yavaş yavaş ilerliyordu. Ve önlerinde ağaçlar vardı, koyu renkli, gölgeli ağaçlar.

Lebannen'in peşinden iki arazi arasındaki basamakları ve ormanın kıyısındaki güneşli bir çayır üzerindeki yaya köprüsünü aştılar. Akarsuyun yakınında küçücük, yıpranmış bir ev duruyordu. İrialı gruptan ayrılarak otların üzerinden eve doğru koştu ve uzun bir özlemden sonra insanın sevdiği bir atı veya köpeği okşadığı gibi evin kapı pervazını okşayarak, selamladı. "Sevgili ev!" dedi. Ve gülümseyerek diğerlerine dönüp, "Burada yaşamıştım," dedi, "Ejderböceğiyken."

Etrafına bakınarak ormanın kıyısını araştırdı, sonra yeniden koşmaya başladı. "Azver!" diye seslendi.

Bir adam ağaçların gölgesi içinden güneş ışığına çıkmıştı. Saçları ışıkta gümüş yaldız gibi parlıyordu. İrialı ona doğru koştururken adam kıpırdamadan durdu. Ellerini kıza doğru kaldırdı ve kız adamın ellerini kendi elleriyle kavradı. "Seni yakmam, seni bu kez yakmam," diyordu, hem gülüp hem ağlayarak, gerçi gözünde hiç yaş yoktu. "Ateşimi uzakta tutuyorum!"

Birbirlerine iyice sarıldılar, yüz yüze durdular ve Azver ona, "Kalessin'in kızı, eve hoş geldin," dedi.

"Kız kardeşim de benimle birlikte Azver," dedi İrialı.

Adam yüzünü -Tenar'ın gördüğü kadarıyla açık tenli, sert bir Karglı yüzüydü- çevirerek, doğrudan Tehanu'ya baktı. Ona doğru ilerledi. Tehanu önünde iki dizinin birden üzerine çöktü. "Hama Gondunl" dedi ve yine, "Kalessin'in Kızı," diye ekledi.

Tehanu bir an hiç kıpırdamadan durdu. Yavaşça elini ona uzattı -sağ elini, yanmış elini, pençeyi. Azver kızın elini tutarak başını eğdi ve eli öptü.

"Benim şerefim, sizin geleceğinizi önceden bildirmiş olmam Gontlu Kadın," dedi, sevinç dolu bir hassasiyetle.

Sonra ayağa kalkarak sonunda Lebannen'e döndü, eğilerek selamladı ve "Kralım, hoş geldiniz," dedi.

"Seni yeniden görmek ne güzel Şekillendirme Ustası! Ama senin bu yalnızlığına bir sürü insan getiriyorum." "Benim yalnızlığım zaten kalabalık," dedi Şekillendirme Ustası. "Birkaç canlı ruh dengeyi sağlayabilir."

Soluk grimavi-yeşil gözleri aralarında dolandı. Aniden gülümsedi, sımsıcak bir tebessümdü bu, sert yüzünde bir hayret vardı. "Ama aranızda benim halkımdan kadınlar var," dedi Kargca ve yan yana durmakta olan Tenar ile Seserakh'ın yanına geldi.

"Ben Atuanlı- Gontlu Tenar," dedi Tenar. "Yanımda Kargad Diyarı'nın Yüce Prensesi var."

Azver hanımları gerektiği gibi selamladı. Seserakh da kendi gergin reveransını yaptı ama ağzından kelimeler, Kargca, büyük bir heyecanla dökülmeye başladı. "Ah Rahip Efendi, burada olduğunuza o kadar memnun oldum ki! Eğer sevgili dostum Tenar olmasa Avvabath'tan benimle birlikte yolladıkları salak kadınlar dışında dünyada insan gibi konuşan birileri kalmadığını düşünerek delirebilirdim - ama artık onlar gibi konuşmayı öğreniyorum - ayrıca cesareti de öğreniyorum, Tenar hem dostum, hem hocam -Ama dün gece büyük bir yasağı deldim! Bir yasağı deldim! Ah Rahip Efendi, telafi etmek için ne yapmam gerektiğini söyleyin ne olur! Ejderha Geçidi'nde yürüdüm!"

"Ama gemideydin prenses," dedi Tenar ("Rüyamda gördüm," dedi Seserakh sabırsızlıkla), "ayrıca Şekillendirme Ustası bir rahip değil, bir... sihirbaz."

"Prenses," dedi Şekillendirme Ustası Azver, "sanırım hepimiz Ejderha Geçidi'nde yürüyoruz. Bütün yasaklar sarsılmış veya delinmiş olabilir. Sadece rüyada değil. Bu konuda daha sonra konuşacağız, ağaçların altında. Korkmayın. Müsaade ederseniz dostlarıma hoş geldiniz diyeyim, olmaz mı?"

Seserakh asaletle başını sallayınca Azver, Kızılağaç ve Mühresenk'i karşılamak üzere döndü.

Prenses onu izledi. "Bir savaşçı," dedi Tenar'a Kargca, memnuniyetle. "Bir rahip değil. Rahiplerin dostu olmaz."

Hep birlikte yavaşça ilerleyerek ağaçların gölgeleri altına girdiler.

Tenar dalların oluşturduğu kemerlerin altına, yaprakların katmanlarına ve galerilerine baktı. Meşe ağaçları ve büyük bir hemmen ağacı gördü ama ağaçların çoğu Koru'nun ağaçlarıydı. Oval yaprakları toz ağaçları veya kavaklar gibi havada rahatça hareket ediyordu; kimisi sararmıştı, köklerinde, yerde altın ve kahverengi benekler vardı ama sabah ışığındaki yapraklar yaz için fazla yeşil, \ gölge ve derin ışık doluydu. Şekillendirme Ustası onları ağaçların arasındaki bir patikadan götürdü. İlerlerlerken Tenar yine Ged'i düşündü, burayı anlatan sesini hatırladı. Yazın ilk günlerinde

Tehanu'yla birlikte kralın gemisiyle Havnor'a gitmek için Gont Limanı'na inerken onu evlerinin kapısına bıraktıkları zamandan beri hissetmediği kadar yakınında hissetmişti onu. Ged'in çok önce Şekillendirme Ustası ile burada yaşadığını ve Azver'le buralarda yürüdüğünü biliyordu. Koru'nun Ged için kutsal ve merkezi bir yer olduğunu, barış ve huzurun bağrı olduğunu biliyordu. Sanki başını kaldırıp baksa, uzun, güneşle beneklenmiş açıklıklardan birinin kıyısında onu göreceğini hissediyordu. Ve bu fikir içini rahatlatıyordu.

Çünkü bir gece önceki rüyası onu çok huzursuz etmişti; Seserakh yasakları deldiği rüyasını patlarcasına anlatınca da Tenar çok şaşırmıştı. O da rüyasında bir yasağı delmiş, sının aşmıştı. Boş Taht'ın son üç basamağına, yasak basamaklara tırmanmıştı. Atuan'daki Mezarlar Mahali çok uzakta ve çok gerideydi; üstelik belki de isminin ondan alınmış olduğu o mabette deprem taht veya basamak bırakmamıştı. Yer'in Kadim Güçleri vardı orada ve burada. Ne değişmişler, ne de hareket etmişlerdi. Deprem ve yer onlardı zaten. Onların adaleti, insan adaleti değildi. Yuvarlak tepe, yani Roke Tepesi'nin etrafından yürürken bütün güçlerin birleştiği yerde yürüdüğünü biliyordu.

Çok önce başkaldırmıştı onlara, Mezarlar'dan kendini kurtarmış, hazineyi çalmış, buraya, Batı'ya kaçmıştı. Ama onlar buradaydılar. Ayağının altında. Ağaçların köklerinde, tepenin kökünde.

Böylece, dünyanın güçlerinin birleştiği yerde, insan güçleri de bir araya gelmişti: Bir kral, bir prenses, büyücülük ustaları. Ve ejderhalar. Ve sonradan çiftçi karısı olan hırsız rahibe ile kırık kalpli bir köy sihirbazı...

Dönüp Kızılağaç'a baktı. Kızılağaç Tehanu'nun yanından yürüyordu. Sessizce konuşuyorlardı. Tehanu onunla başkalarıyla, hatta İrialı'yla olduğundan çok daha rahat konuşuyor ve birlikteyken çok rahat görünüyordu. Onları görmek Tenar'ı mutlu ediyordu; koca ağaçların altında yürümeyi sürdürürken, yeşil ışığın ve kıpırdayan yaprakların yarattığı yarı vecit halinde zihnini serbest bırakmıştı. Kı sa bir süre sonra Şekillendirme Ustası durunca üzüldü. Koru'da ebediyen yürüyebilirdi.

Ağaç dalları tepede kavuşmadığı için gökyüzüne açılan çimenlik bir alanda toplandılar. Thvvilburn'ün kollarından biri açıklığın yanında akıyordu; yolu üzerinde söğütler ve kızılağaçlar yetişmişti. Akarsudan pek uzakta olmayan bir yerde taş ve çimenden yapılmış alçak, biçimsiz bir ev vardı; evin sazlarla hasırdan yapılmış duvarına, duvardan daha yüksek bir bölüm eklenmişti. "Yaz sarayım, kış sarayım," dedi Azver.

Hem Mühresenk, hem de Lebannen bu ufak yapıya hayretle baktı ve İrialı, "Senin bir evin olduğunu bilmiyordum!" dedi.

"Yoktu," dedi Şekillendirme Ustası. "Ama insanın kemikleri yaşlanıyor."

Gemiden ufak tefek bir şeyler alıp taşıyarak, kısa süre sonra evde kadınlar için, ek bölümde de erkekler için yatacak bir yerler hazırlandı. Delikanlılar Koru'nun kıyılarında koşa koşa gidip gelerek Büyük Ev'in mutfaklarından bol bol erzak taşıyorlardı. Akşamüstü geç vakitlerde Roke Ustaları, kral ve yanındakilere katılmak için Şekillendirme Ustası'nın davetine icabet ettiler.

"Yeni başbüyücüyü seçmek için burada mı toplanıyorlar?" diye sordu Tenar Mühresenk'e, çünkü Ged Tenar'a ormandaki o gizli açıklıktan söz etmişti.

Mühresenk hayır anlamında başını salladı. "Zannetmiyorum," dedi. "Kral bilir çünkü son toplandıklarında o da oradaydı. Ama belki de bunu sadece Şekillendirme Ustası biliyordur. Malum, ormanda her şey değişir. 'Hiçbir şey her zaman durduğu yerde olmaz.' Sanırım arasındaki yollar da hiçbir zaman aynı olmaz." "Ürkütücü olmalı," dedi Tenar, "ama nedense korkmuyorum."

Mühresenk gülümsedi. "Burası öyledir," dedi.

Tenar ustaların, başlarında iriyarı, ayı cüsseli Çağrıcı ve genç iklim ustası Kumar ile orman içindeki açıklığa gelişlerini seyretti. Mühresenk ona diğerlerinin kimler olduğunu söyledi: Dönüşüm Ustası, Okuyucu, Şifacı, El Usta: Hepsi kır saçlıydı, Dönüşüm Ustası yıllarla iyice zayıflamış, büyücülük asasını baston gibi kullanıyordu. Badem gözlü, pürüzsüz yüzlü Kapıcı ne genç, ne de yaşlı duruyordu. En son gelen İsim Ustası en az kırklarında görünüyordu. Yüzü sakin ve kapalıydı. Kendisini krala Kurremkarmerruk diye takdim etti. Bunun üzerine İrialı kırgın bir edayla patladı, "Ama değilsin!"

İsim Ustası İrialı'ya bakarak, tarafsızca, "Bu İsim Ustası'nın ismidir," dedi. "O halde benim Kurremkarmerruk'um öldü mü?"

İsim Ustası başıyla onayladı.

"Ah," diye haykırdı İrialı, "bu tahammülü zor bir haber! O benim dostumdu, burada çok az dostum varken üstelik!" Başını çevirdi ve İsim Ustası'na bakmadı, kederinden hiddetlenmiş, gözyaşlarını dökememişti.

Şifacı Usta'yı ve Kapıcı'yı samimiyetle selamladı ama diğerleriyle konuşmadı.

Tenar, ustaların İrialı'yı, kırlaşmış kaşlarının altından, huzursuz bakışlarla süzdüklerini gördü.

Bakışlarını ondan Tehanu'ya çevirdiler; sonra yeniden çevirdiler; arkalarına kaçamak bir bakış attılar. O zaman Tenar, Tehanu ile İriah'ya baktıklarında ne gördüklerini merak etti. Çünkü bunlar büyücü gözüyle gören adamlardı.

O yüzden Çağrıcı Usta'nın Tehanu'yu ilk gördüğündeki kabalığını ve gizleyemediği dehşetini affetti. Belki de dehşet değildi. Belki de huşuydu.

Herkes birbirine takdim edildikten ve çimenin halı, gökyüzüyle yaprakların tavan olduğu yerde ihtiyaç duyanlara kütükler ve minderler verilip halka halinde oturduktan sonra hâlâ hafif Karg aksanıyla konuşan Şekillendirme Ustası, "Sizin için de bir mahzuru yoksa ustalar, krala kulak verelim," dedi.

Lebannen ayağa kalktı. O konuşurken Tenar bastıramadığı bir gururla seyretti. Şu genç haliyle ne kadar güzel, ne kadar akıllıydı! İlk başta sözlerin kendisini değil de sadece hislerini ve arzularını takip etti. Lebannen ustalara kısa ve net bir biçimde onu Roke'a getiren meseleleri anlattı: Ejderhalar ile rüyaları. "Her gece bu şeyler birbirlerine yaklaşıyorlar, hep daha büyük bir katiyetle bir olaya, bir sona doğru ilerliyorlar gibi geldi bize. Bu zeminde, bize destek verecek bilginiz ve gücünüzle olacak olanı önceden görebilir, zihnimizi boğmadan ona hazırlıklı olabiliriz gibi geldi. En bilge büyücülerimizden biri bize şu kehanette bulunmuştu: Büyük bir değişim kapımızda. Bu

değişimin ne olduğunu, nedenini, ne yol izleyeceğini öğrenmek ve onu çelişkiden, yıkım- dan uyuma ve huzura dönüştürmek için, hüküm sürdüğüm barış burcunun altında birleşmeliyiz," diye sözünü bitird i.

Çağrı Ustası Alamet ona cevap vermek için ayağa kalktı. Resmi birkaç iltifattan ve Yüce Prenses'e özellikle hoş geldin dedikten sonra, "İnsanların rüyalarının ve rüyalarından daha fazla şeylerin bizi korkunç bir değişime karşı uyardıkları konusunda bütün Roke büyücüleri hemfikirdir. Ölüm ile yaşam arasındaki en derin sınırlar içinde bir karışıklığın olduğunu -bu sınırların ihlal edildiklerini, daha da beter bir tehdit olduğunu- teyit ediyoruz. Fakat bu huzursuzlukların büyü sanatına vakıf olan biz ustalar tarafından anlaşılıp denetlenebileceği konusunda kuşkularımız var. Öte yandan yaşam ve ölümleri insanlardan çok farklı olan ejderhaların vahşi öfkeleri ve kıskançlıklarını bir yana bırakıp insanların iyiliği için uğraşacakları konusunda çok daha derin kuşkularımız var," dedi.

"Çağrıcı Usta," dedi Lebannen, İrialı konuşamadan, "Orm Embar benim için Selidor'da can verdi. Kalessin beni tahtıma taşıdı. -Bu halka içerisinde üç ayrı halk var: Karglar, Hardlar ve Batı Ahalisi."

"Bir zamanlar hepsi tek bir ahaliydi," dedi İsim Ustası tarafsız, ifadesiz sesiyle.

"Ama artık değiller," dedi Çağrıcı, her kelimeyi tek tek, yavaş yavaş söyleyerek. "Ağır gerçekleri söylediğim için beni yanlış anlamayın Kral Efendimiz! Sizin ejderhalarla yaptığınız ateşkes anlaşmasına saygı duyuyorum. İçinde bulunduğumuz tehlike geçtiği zaman Roke, onlarla daha uzun vadeli bir barış sağlanması için Havnor'a yardım edecektir. Fakat ejderhaların, şu anda üzerimize çöken bu bunalımla hiçbir ilgisi yok. Yaratılış Lisanı'nı unuttukları zaman ölümsüz ruhlarından da feragat edeceklerine söz veren doğu ahalisinin de bir ilgisi yok."

"Es eyemra," dedi hafif, tıslayan bir ses: Tehanu ayağa kalkmıştı.

Çağrıcı ona bakakaldı.

"Bizim lisanımız," diye tekrarladı Hardca Tehanu, Çağrıcı'nın bakışlarına karşılık vererek. İrialı güldü. "Es eyemra," dedi.

"Siz ölümsüz değilsiniz," dedi Tenar Çağrıcı'ya. Konuşmaya hiç niyeti yoktu aslında. Ayağa kalkmadı. Kelimeler ağzından yıldırım düşmüş kayadan çıkan kıvılcımlar gibi fırlayıvermişti. "Biz öyleyiz ama! Biz ölmeyen dünyaya yeniden kavuşmak için ölüyoruz. Aslında yemin edip, ölümsüz ruhlarından olan sizsiniz." Hepsi hiç kıpırdamadan duruyordu. Şekillendirme Ustası elleriyle hafif bir hareket yaptı, kibar bir hareket. Tam bağdaş kurduğu bacaklarının önünde, oturduğu yerdeki otlar üzerine birkaç çalı parçası ve yaprakla yaptığı deseni incelerken yüzü düşünceliydi ama huzursuz değildi. Başını kaldırıp etrafındakilere baktı. "Sanırım en kısa zamanda oraya gitmek zorunda kalacağız," dedi.

Yine bir sessizlik oluştuktan sonra Lebannen sordu: "Nereye gideceğiz efendim?"

"Karanlığa," dedi Şekillendirme Ustası.

Kızılağaç oturmuş onları dinlerken, yavaş yavaş sesler cılızlaştı, solup gitti ve yazın son günlerinin sıcak son gün ışıkları solarak karanlık oldu. Ağaçlardan başka bir şey kalmamıştı: Kör toprak ile gök arasındaki uzun, kör varlıklar. Toprağın hayattaki en yaşlı çocukları. Ah, Segoy, dedi gönlünden, yaratılmış ve yaratmış olan, bırak sana geleyim.

Karanlık durmadan devam ediyordu; ağaçları da, her şeyi de geçmişti.

Boşluğa karşı tepeyi gördü, kasabadan yürüyerek çıktıklarında sağlarında kalan yüksek tepeyi. Tepenin yanından geçen yoldaki tozu gördü, patika üzerindeki taşları.

Otlar yüksekti. Kıvılcımotlarının açılmış çiçek keseciklerinin arasında başlarını sallayıp duruyorlardı. Dar patikaya vardı ve patikadan dik yamacı tırmanmaya başladı. Artık kendimim, dedi gönlünden. Segoy, dünya çok güzel. Ondan geçip sana gelmeme müsaade et. Yapmam gereken şeyi yine yapabilirim, diye düşündü yürürken. Kırılmış olan şeyi tamir edebilirim.

Yeniden birleştirebilirim.

Tepenin başına ulaştı. Orada güneş ve rüzgâr içinde, boyunlarını eğen otlar arasında dururken sağ yanında tarlaları, küçük kasabanın ve büyük evin çatılarını, parlak körfezi ve ötesindeki denizi gördü. Dönse batısında, mavi uzam içinde yitip giden nihayetsiz ormanın ağaçlarını görebilirdi. Önündeki tepenin yamacı loş ve griydi, taştan duvara, duvarın gerisindeki karanlığa ve duvarda birikmeye başlamış, ona seslenen gölgelere doğru iniyordu. Geleceğim, dedi onlara. Geleceğim!

Omuzlarına ve başına bir sıcaklık yayıldı. Rüzgâr tepesindeki yaprakları karıştırdı. Sesler konuştu; konuşuyorlar, onu çağırmıyorlar, ismini seslenmiyorlardı. Şekillendirme Ustası'nın gözleri, çimenlikteki halkanın diğer yanından onu izliyordu. Çağrıcı da onu izliyordu.

Kızılağaç dehşete düşmüş gibi başını önüne eğdi. Dinlemeye çalıştı. Aklını başına toplayarak dinledi.

Kral konuşuyor; bütün bu irade sahibi amansız adam ve kadınları bir amaç etrafına toplamaya çalışıyordu. "Buraya yelken açtığımız zaman Yüce Prenses'ten öğrenmiş olduğum şeyi size izah etmeye çalışayım Roke Ustaları. Prensesim, sizin adınıza konuşabilir miyim?"

Peçesiz prenses halkanın karşı tarafından ona bakarak, ciddi bir baş hareketiyle izin verdi.

"Prensesin hikâyesi şöyle: Uzun zaman önce, insanlar ve ejderhalar bir cinsmiş, aynı lisanı konuşurmuş. Fakat farklı şeylerin peşindeymişler o yüzden ayrılmaya karar vermişler - farklı yönlere gidebilmek için.

Bu anlaşmaya Vedurnan denmiş."

Mühresenk başını ani bir hareketle kaldırdı; Seppel'in iri, kara gözleri açıldı. "Venv nadan," diye fısıldadı. "İnsanlar doğuya, ejderhalar batıya gitmiş. İnsanlar Yaratılış Lisanı bilgilerinden vazgeçmişler ama bunun karşılığında elleriyle yapabilecekleri her türlü hüneri, mahareti ve ellerin yapabileceği her şeyi kazanmışlar. Ejderhalar bu tür şeylerden olduğu gibi vazgeçmiş. Ama Kadim Lisan'ı alıkoymuşlar." "Ve kanatlarını," dedi İrialı.

"Ve kanatlarını," dedi Lebannen. Azver'le göz göze gelmişti. "Şekillendirme Ustası, belki siz hikâyeye benden daha iyi devam edersiniz?"

"Gont ile Hur-at-Hur köylüleri, Roke'un bilgeleri ile Karego rahiplerinin unutmuş oldukları şeyi hatırlamış," dedi Azver. "Evet, çocukken bana da bu hikâyeyi anlatmışlardı sanırım, ya da buna benzer bir şeyi. Ama o hikâyede ejderhalar unutulmuştu. O hikâye, Adalar Diyarı'nın Kara Halkı'nın nasıl sözlerini bozduklarını anlatırdı. Hepimiz sihir dilinden ve sihirden vazgeçeceğimize ve sadece kendi lisanlarımızı kullanacağımıza söz vermiştik. Hiç isim koymayacak, hiç tılsım yapmayacaktık. Segoy'a teslim olacaktık, anamız olan Yer'in güçlerine, tüm Savaşçı Tanrılar'ın anasına teslim olacaktık. Fakat Kara Halk bu anlaşmayı bozdu. Onlar Yaratılış Lisanı'nı becerileriyle yakalayıp, bunu rünlerle yazdılar. Sakladılar, öğrettiler, kullandılar. Onunla ve el becerileriyle Gerçek Lisan'ı konuşan yalancı dilleriyle tılsımlar yaptılar. O yüzden Karglar onlara hiç güvenemez. Hikâye böyle anlatıyor."

İrialı konuştu: "İnsanlar, ejderhalardan farklı olarak ölümden korkar. İnsanlar hayatı sahiplenmek, hayata sahip olmak ister, sanki hayat kutu içindeki mücevhermiş gibi. O kadim büyücüler sonsuz bir hayat için yanıp tutuşmuştu. Gerçek isimleri kullanarak insanların ölmelerini önlüyorlardı. Ama ölmeyen, hiçbir zaman yeniden doğamaz."

"İsim ile ejderha birdir," dedi İsim Ustası Kurremkarmerruk. "Biz insanlar verw nadan sırasında isimlerimizi kaybettik ama sonra yeniden nasıl bu isimleri kazanabileceğimizi öğrendik. İsim, nefsin kendisidir. Neden ölüm bunu değiştirsin?"

Çağrıcı'ya baktı; ama Alamet tüm ağırlığıyla, asık bir suratla oturmuş dinliyor, konuşmuyordu.

"Biraz daha açıklar mısınız İsimci?" dedi kral.

"Anlatacaklarımın yarısı tahmin, yarısı bilgi; bilgilerimi de köy masallarından değil Yalnız Kule'deki en kadim kayıtlardan öğrendim. İlk Enlad krallarından bin yıl kadar önce Ea ile Solea'da insanlar varmış, ilk ve en büyük büyücüler, Rün Yapıcılar. Yaratılış Lisanı'nı yazmayı öğrenenler onlarmış. Onlar, ejderhaların hiç öğrenemediği rünleri yapmışlar. Bize her ruha gerçek ismini vermeyi öğretmişler: Ruhu n gerçeğini, ruhun nefsini. Ve rünlerin güçleriyle, gerçek isimlerini taşıyanlara bedenin ölümünün ötesinde bir hayat vermişler."

"Ölümsüz yaşam," Seppel'in yumuşak sesi sözü aldı. Hafifçe tebessüm ederek konuşuyordu. "Nehirlerin, dağların, güzel şehirlerin olduğu, hiç cefa ve eza olmayan, nefsin değişmeden, sonsuza kadar dayandığı büyük bir diyarda... Kadim Paln İrfanı'nın rüyası buydu."

"Nerede," dedi Çağrıcı, "nerede bu diyar?"

"Öteki rüzgârda," dedi İrialı. "Batının ötesindeki batıda." Hepsine biraz sitemkâr, biraz öfkeli baktı. "Biz ejderhaların sadece bu dünyanın rüzgârlarında mı uçtuğumuzu sanıyordunuz siz? Her türlü mülkiyet hakkından feragat ederek sahip olduğumuz hürriyetin akılsız bir martınınkinden farksız olduğunu mu düşündünüz? Diyarımızın sizi n zengin adalarınızın kıyıcığındaki birkaç kayadan ibaret olduğunu mu? Siz yere, siz denize sahipsiniz. Ama biz güneş ışığının ateşleriyiz, biz rüzgâra bineriz! Siz toprağı sahiplenmek istediniz. Yapacak ve muhafaza edecek şeyler istediniz. Ve aldınız da. İşte o taksimat oydu: venv nadan. Ama hakkınıza razı olmadınız. Sadece endişeleriniz yerine bizim

hürriyetimizi istediniz. Rüzgârı istediniz! Ve o yemin bozanların büyü ve sihirleriyle diyarımızın yarısını bizden çaldınız, sonsuza kadar orada yaşayabilmek için orayı hayat ve ışığa karşı duvarla çevirdiniz. Hırsızlar, hainler!"

"Hemşire," dedi Tehanu, "bunlar bizden çalan adamlar değil. Bunlar bedelini ödeyenler."

Tehanu'nun kaba, fısıltılı sesini bir sessizlik izledi.

"Bedeli neydi?" dedi İsimci.

Tehanu İrialı'ya baktı. İrialı tereddüt ettikten sonra, oldukça yumuşak bir sesle, "Tamahkârlık güneşi söndürür. Bunlar Kalessin'in sözleri," dedi. Şekillendirme Ustası Azver konuştu. Konuşurken açıklığın karşı tarafındaki ağaç sıralarının arasına bakıyordu, sanki yaprakların hafif hareketlerini takip eder gibi. "Eski insanlar ejderhaların diyarının sadece bedensel olmadığını fark etmişlerdi. Uçabildiklerini... zamanın dışında belki de... Ve bu hürriyeti kıskanarak ejderhaların yolunu izleyip batının ötesindeki batıya varmışlardı. Burada, o diyarın bir kısmında hak talep etmişlerdi. Nefsin sonsuza kadar var olabileceği zamansız bir diyar. Ama onlar ejderhalar gibi bedenleriyle orada olamazlardı. İnsanlar ancak ruhlarıyla orada olabilirlerdi... Böylece hiçbir canlı bedenin, ister ejderha olsun ister insan hiçbir canlı bedenin aşamayacağı bir duvar ördüler. Çünkü ejderhaların hiddetinden korkuyorlardı. Ve isim koyma sanatları batı topraklarında büyük bir tılsım ağı yaratmıştı, böylece adalar halkı ölünce batının ötesindeki batıya gidiyorlar ve ruh olarak orada sonsuza kadar yaşıyorlardı.

"Fakat duvar yapılıp tılsım konunca duvarın içinde rüzgâr da durdu. Deniz çekildi. Pınarlar kurudu. Şafak dağları gecenin dağları oldu. Ölenler karanlık ve çorak bir diyara geldiler."

"Ben o diyarda yürüdüm," dedi Lebannen alçak sesle ve istemeden. "Ölümden korkmuyorum ama oradan korkuyorum."

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Kuğu ile Thorion," dedi Çağrı Usta kaba, gönülsüz sesiyle, "onlar o duvarı yıkmaya çalıştılar. Ölüleri yeniden hayata döndürmeye."

"Hayata değil usta," dedi Seppel. "Onlar da hâlâ, Rün Yapıcılar gibi cisimsiz, fani olmayan nefsi aradılar." "Yine de yaptıkları büyüler o yeri rahatsız etti," dedi Çağrıcı düşünceli bir tavırla. "Böylece ejderhalar o kadim yanlışı hatırlamaya başladı...Ve artık ölülerin ruhları duvarın üzerinden uzanıyor, hayata dönmek için özlem duyuyor."

Kızılağaç ayağa kalktı. "Özlemini çektikleri hayat değil. Ölüm. Yeniden yerle, toprakla bir olmak. Onunla yeniden birleşmek," dedi.

Hepsi ona baktılar ama o farkında bile değildi; zihninin bir kısmı onlarla birlikte, bir kısmı da çorak diyardaydı. Ayağının altındaki çimenler yeşildi, gün ışığıyla aydınlanmıştı ama ölü ve loştu. Başının üzerinde ağaçların yaprakları titriyordu ama alçak taş duvar biraz ilersinde, loş tepenin biraz aşağısında duruyordu. Aralarında bir tek Tehanu'yu gördü; onu tüm belirginliğiyle görüyordu ama

onu kendisi ile duvar arasında durmuş sanıyordu. Ona konuştu. "Bunu yaptılar ama yıkamıyorlar," dedi. "Bana yardım eder misin Tehanu?"

"Ederim Hara," dedi kız.

Aralarına bir gölge giriverdi, kızı gözlerden gizleyen, onu kavrayan, tutan kocaman, kara, büyük bir güç; Kızılağaç nefes almak için uğraştı, nefes alamadı, karanlıkta kızıl bir ateş gördü, başka da bir şey görmedi. Koru içindeki açıklığın kıyısında yıldız ışığında buluştular; Batı Diyarları'nın Kralı ile Roke Ustaları: Yerdeniz'in iki gücü.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Çağrıcı; Lebannen, "Şifacı şu anda tehlikede olmadığını söyledi," dedi.

"Ben hata ettim," dedi Çağrıcı. "Bu yüzden çok üzgünüm."

"Neden onu geri çağırdın?" diye sordu kral, azarlarcasına değil, bir cevap bekleyerek.

Uzun bir süre sonra Çağrıcı yüzünü asarak, "Çünkü bende bunu yapacak güç vardı," dedi.

Sessizce büyük ağaçlar arasındaki açık patikadan yürüdüler. Yolun iki tarafı da çok karanlıktı fakat yürüdükleri yerde yıldız ışıkları gri gri parlıyordu.

"Hatalıydım. Ama ölmek istemek doğru değil," dedi Çağrıcı. Doğu Uçyöre'nin titrek re'leri vardı sesinde. Alçak sesle, neredeyse yalvarırcasına konuşuyordu. "Çok ihtiyar veya çok hastalar için olabilir. Ama hayat bize verilmiş. O kadar büyük bir ihsana sıkı sıkı sarılmayıp kıymet vermemek mutlaka büyük bir hata olur!" "Ölüm de bize verilmiş," dedi kral. Kızılağaç otların üzerindeki bir şiltede yatıyordu. Yıldızların altında yatmalı, demişti Şekillendirme Ustası, yaşlı Şifa Ustası da kabul etmişti. Yatmış uyuyordu; Tehanu da kıpırdamadan yanında oturuyordu.

Tenar alçak taş evin kapı eşiğinde oturmuş, Tehanu'yu seyrediyordu. Açık alanın üzerinde ilerlemiş yazın büyük yıldızları parlıyordu: Hepsinin üzerinde tekerleğin dingil çivisi, Tehanu denen yıldız, Kuğu Yüreği vardı.

Seserakh sessizce evden çıkarak, kapının eşiğine, Tenar'ın yanına oturdu. Peçesini tutan tacı çıkartmış, gür esmer saçlarım salmıştı.

"Ah arkadaşım," diye mırıldandı, "bize neler olacak? Ölüler buraya geliyor. Onları hissedebiliyor musun? Kabaran bir dalga gibi. O duvardan. Galiba kimse onları durduramayacak. Batının bütün adalarındaki mezarlarında yatan, bütün o yüzyıllar boyunca ölen, bütün ölü insanlar... "

Tenar bu nabzı, bu seslenişi kafasının içinde, kanında hissetti. Artık Kızılağaç'ın bildiği şeyi biliyordu, hepsi biliyordu. Ama yine de güvendiği şeye dört elle sarılmıştı, güvenin kendisi umuttan başka bir şey olmasa da. "Onlar sadece ölü Seserakh. Biz sa hte bir duvar ördük. Yıkılması lazım. Ama gerçek bir duvar var." Tehanu ayağa kalkarak yavaşça yanlarına geldi. Eşiğin bir altındaki merdivene oturdu.

"İyi, uyuyor," diye fısıldadı.

"Onunla birlikte miydin?" diye sordu Tenar.

Tehanu başıyla onayladı. "Duvardaydık."

"Çağrıcı ne yaptı?"

"Çağırdı... onu zorla geri getirdi."

"Hayata." "Hayata."

"Acaba en çok hangisinden korkmalı," dedi Tenar, "ölümden mi, hayattan mı? Keşke korkuyu aşabilmiş olsaydım."

Seserakh'ın yüzü, sıcak saçının dalgası, hafif bir dokunuşla Tenar'ın omzuna yaklaştı. "Sen cesursun, cesur," diye mırıldandı. "Ama ah! Ben denizden korkuyorum! Ve kendi ölümümden!"

Tehanu sessizce oturuyordu. Ağaçların arasında asılı kalmış hafif yumuşak ışıkta Tenar kızının ince elinin, nasıl yanık ve çarpık öteki elinin üzerinde durduğunu görebiliyordu.

"Bence," dedi Tehanu yumuşak, garip sesiyle, "öldüğüm zaman ben, beni var eden nefesi geri teneffüs edeceğim. Yapmadığım şeyleri dünyaya iade edebileceğim. Olmuş olabileceğim ve olamadığım şeyleri. Yapamadığım tüm seçimleri. Kaybettiğim, harcadığım, savurduğum her şeyi. Tüm bunları dünyaya geri verebileceğim. Henüz yaşamamış olan yaşamlara. Bu bana yaşadığım hayatı, sevdiğim sevgiyi, aldığım nefesi veren dünyaya hediyem olacak."

Yıldızlara bakarak içini çekti. "Daha uzun bir zaman var," diye fısıldadı. Sonra dönüp Tenar'a baktı. Seserakh Tenar'ın saçını hafifçe okşadıktan sonra ayağa kalkarak yavaşça eve gitti.

"Çok geçmeden galiba anne... "

"Biliyorum."

"Senden ayrılmak istemiyorum." "Beni bırakman lazım."
"Biliyorum."

Koru'nun donuk pırıltılı karanlığı içinde sessizce oturdular.

"Bak," diye mırıldandı Tehanu. Gökyüzünde bir yıldız kaymıştı, hızlı, yavaş solan bir ışık izi.

Beş büyücü yıldız ışığında oturdular. "Bakın," dedi biri, eli kayan bir yıldızın izini takip ediyordu.

"Ölen bir ejderhanın ruhu," dedi Şekillendirme Ustası Azver.
"Karego-At'ta böyle derler."

"Ejderhalar ölür mü?" diye sordu Mühresenk, düşünceli düşünceli. "Bizim gibi değil, sanırım."

"Bizim gibi de yaşamazlar. Dünyalar arasında hareket ederler. Öyle diyor Orm İrialı. Dünyanın rüzgârından öteki rüzgâra."

"Bizim de yapmaya çalıştığımız gibi," dedi Seppel. "Ve başaramadığımız gibi." Kumar ona merakla baktı. "Siz Paln'da bu hikâyeyi hep bilir miydiniz - bizim bugün öğrendiğimiz bu irfanı: Ejderhalarla insanların ayrılışını ve çorak diyarın yaratılışını?"

"Bugün işittiğimiz şekliyle değil. Bana verw nadanın büyünün ilk zaferi olduğu öğretilmişti. Ve büyücülüğün amacının zamanı yenerek, sonsuza kadar yaşamak olduğu... Bu nedenle Paln İrfanı kötülükler yapmıştı." "En azından siz hor gördüğümüz Ana bilgisine sahip çıktınız," dedi Mühresenk. "Senin halkının yaptığı gibi Azver."

"Eh siz de buradaki Büyük Ev'i inşa etme duyarlılığını göstermişsiniz," dedi Şekillendirme Ustası gülümseyerek.

"Ama yanlış inşa etmişiz," dedi Mühresenk. "Ne inşa ettiysek, yanlış etmişiz."

"Yani yıkmamız icap edecek," dedi Seppel.

"Hayır," dedi Kumar. "Biz ejderha değiliz. Biz evlerde yaşarız. En azından birkaç duvarımızın olması gerekir."

"Rüzgâr pencerelerden esebildiği sürece," dedi Azver.

"Peki kapıdan kimler girecek?" dedi Kapıcı kibar sesiyle. Bir sessizlik oldu. Bir cırcırböceği açıklığın öte yanından bir yerlerden tüm çalışkanlığıyla öttü, sonra sustu, sonra yeniden öttü.

"Ejderhalar mı?" diye sordu Azver.

Kapıcı başını hayır anlamında salladı. "Bence belki de başlamış ve sonra ihanet edilmiş olan taksimat sonunda tamamlanacak," dedi. "Ejderhalar hürriyetlerine kavuşacak ve bizi burada yapmış olduğumuz seçimle baş başa bırakacaklar."

"İyi ile kötünün bilgisi," dedi Mühresenk.

"Yaratmanın, şekillendirmenin zevki," dedi Seppel. "Ustalığımız."

"Ve tamahkârlığımızla, zayıflığımızla, korkularımızla," dedi Azver.

Cırcırböceğine, dereye daha yakın bir yerden bir diğer cırcırböceği cevap verdi. İki cayırtı nabız gibi attı, karşılıklı gidip geldi, ritimleri bozuldu, düzeldi.

"Benim korktuğum," dedi Kumar, "o kadar korkuyorum ki dile bile getirmek istemiyorum aslında... Korktuğum şu: Ejderhaların gidişiyle ustalığımızın da gitmesi. Sanatımızın. Büyümüzün."

Diğerlerinin sessizliği, onların da Kumar'ın korktuğundan korktuğunu gösteriyordu. Fakat sonunda Kapıcı konuştu kibarca, ama belli bir katiyetle. "Hayır, zannetmem. Onlar Yaratılış, evet. Ama biz de Yaratılışı öğrendik. Sahiplendik. Bizden alınamaz artık. Onu kaybetmek için unutmamız, savurmamız lazım."

"Benim halkımın yaptığı gibi," dedi Azver.

"Yine de senin halkın arzın ne olduğunu hatırladı, yaşamın nihayetsiz olduğunu," dedi Seppel. "Biz unuttuğumuz halde."

Aralarında yine uzun bir sessizlik yaşandı.

"Elimi duvara uzatabilirim," dedi Kumar çok alçak bir sesle; Seppel ise, "Yakındalar, çok yakındalar," dedi. "Ne yapmamız gerektiğini nereden bileceğiz?" dedi Mühresenk.

Azver, soruyu takip eden sessizliğin içinde konuştu. "Bir keresinde Başbüyücü efendim burada, Koru'da benimleyken, bütün hayatını, aslında yapmaktan başka çaresi olmayan şeyleri rızasıyla seçmeyi öğrenmekle geçirdiğini söylemişti."

"Keşke şimdi burada olsaydı," dedi Mühresenk.

"O yapacağını yapmış," diye mırıldandı Kapıcı, gülümseyerek.

"Ama biz yapmadık. Biz burada uçurumun kıyısında oturmuş konuşuyoruz - ve hepimiz bunun farkındayız." Mühresenk diğerlerinin yıldız ışığıyla aydınlanmış yüzlerine baktı. "Ölüler bizden ne istiyor?"

"Ejderhalar bizden ne istiyor?" dedi Kumar. "Bu ejderha olan kadınlar, kadın olan ejderhalar - neden buradalar? Onlara güvenebilir miyiz?"

"Başka bir şansımız var mı?" dedi Kapıcı.

"Sanırım yok," dedi Şekillendirme Ustası. Sesine bir sertlik, kılıç gibi keskin bir tını gelmişti. "Sadece peşinden gidebiliriz."

"Ejderhaların mı peşinden?" diye sordu Kumar.

Azver başını hayır anlamında salladı. "Kızılağaç'ın."

"Ama o rehber değil ki Şekillendirme Ustası!" dedi Kumar. "Bir köy tamircisi!"

Mühresenk, "Kızılağaç'ta bir irfan var ama ellerinde, aklında değil. O, gönlünü takip ediyor. Eminim ki bize önderlik etmek gibi bir amacı yoktur," dedi.

"Yine de aramızda seçilmiş olan o."

"Kim seçti onu?" diye sordu Seppel yavaşça.

Şekillendirme Ustası cevap verdi: "Ölüler."

Sessizce oturdular. Cırcırböceklerinin cayırtısı kesilmişti. Yıldız ışığı ile aydınlanmış otların arasından uzun boylu iki suret onlara doğru ilerledi. "Alamet'le birlikte sizin yanınıza oturabilir miyiz?" diye sordu Lebannen. "Bu gece uyku yok."

Şarlak'ın tepesindeki evin kapı eşiğinde oturmuş olan Ged denizin üzerindeki yıldızları seyrediyordu. Bir saat kadar önce uykuya dalmıştı ama gözlerini kapattığı an yamacı görmüş, bir dalga gibi kabaran sesleri duymuştu. Hemen kalkarak yıldızların hareket ettiğini görebilmek için dışarı çıkmıştı.

Yorgundu. Gözleri kapanacaktı, sonra geri dönüş yolunu bulamadan ebediyen orada kalacağı korkusuyla kalbi buz keserek orada, taştan duvarın yanında olacaktı. Sonunda bu korkudan bıkıp sabırsızlanarak ayağa kalktı, evden bir fener alarak yaktı ve Yosun'un evine doğru yola çıktı. Yosun korkmuş olabilirdi, olmayabilirdi de; son günlerde duvara oldukça yakın yaşıyordu. Ama Funda

paniğe kapılırsa Yosun onu yatıştıramayabilirdi. Ve bu sefer her ne yapılması gerekiyorsa yapacak olan kendisi olmadığına göre en azından gidip o zavallı yarım akıllıyı teselli edebilirdi. Ona, bunların sadece rüya olduğunu söyleyebilirdi. Fener minik şeylerin kocaman gölgelerini yol üzerine saçarken, karanlığa doğru gitmek hiç kolay değildi. Tercih ettiğinden daha yavaş yürüdü, birkaç kez tökezlendi.

Geç olmasına rağmen dul adamın evinde ışık gördü. Köyde, bir çocuk ağlıyordu. Anne, anne neden insanlar bağırıyor? Bağıran insanlar kim anne? Köyde de uyku yoktu. Bu gece Yerdeniz'de hiçbir yerde uyku yok galiba, diye düşündü Ged. Bunu düşününce hafifçe gülümsedi; çünkü bu duraksamayı, bu korku dolu duraksamayı, bir şeyler değişmeden önce yaşanan bu duraksamayı hep sevmişti.

Kızılağaç uyandı. Yerde yatıyor, arzın derinliklerini altında hissediyordu. Tepesinde parlak yıldızlar yanıyordu, yaz yıldızları -dünyanın doğudan batıya dönmesiyle kıpırdayan rüzgârın esmesiyle kıpırdayan yapraklar arasında kıpırdayan yıldızlar. Yıldızlardan gözlerini ayırmadan önce onları biraz seyretti.

Tehanu onu tepede bekliyordu.

"Ne yapmamız gerekiyor Hara?" diye sordu kız ona.

"Dünyayı tamir etmemiz," dedi Kızılağaç. Gülümsüyordu, çünkü sonunda gönlü ferahlamıştı. "Duvarı yıkmamız lazım."

"Onlar bize yardım edebilir mi?" diye sordu Tehanu çünkü ölüler birikmeye başlamış, otlar kadar, ya da kumlar veya yıldızlar kadar sayıya sığmaz bir halde karanlıkta bekliyordu; artık sessizdiler, ruhların engin, loş kıyısı.

"Hayır," dedi Kızılağaç, "Ama belki başkaları edebilir." Tepeden inerek duvarın yanına gitti. Orada göğüs hizasından biraz daha yüksekti. Duvarın tepeliği üzerine elini koydu ve yerinden oynatmaya çalıştı. Tepelik çok güzel yerleştirilmişti veya bir taşın olabileceğinden daha ağırdı; kaldıramıyor, yerinden kıpırdatamıyordu.

Tehanu yanına geldi. "Bana yardım et," dedi Kızılağaç. Tehanu da ellerini, insan eli ile yanmış pençeyi, taşa koydu, elinden geldiğince sıkı sıkı tuttu taşı ve kaldırmak için asıldı. Taş biraz kıpırdadı, sonra biraz daha. "İttir!" dedi Tehanu ve birlikte yavaşça taşı itip yerinden çıkarttılar, duvarın öte tarafına donuk bir gümbürtüyle devrilinceye kadar üzerinde durduğu kayanın üzerinden sürterek ilerlettiler.

Bir sonraki taş daha küçüktü; birlikte yerinden kaldırabildiler. Duvarın hemen yakınına, tozun içine bıraktılar. O zaman ayaklarının altındaki zeminde bir titreme oldu. Duvardaki küçük, çatlak taşlar takırdamaya başladı. Ve uzun bir ahla, ölü kalabalığı duvara biraz daha yanaştı.

Şekillendirme Ustası aniden ayağa kalktı, dinleyerek durdu. Koru'daki açıklıkta bulunan yapraklar fırtınadaymışçasına sallanıyor, Koru'nun ağaçları eğiliyor, sanki büyük bir rüzgâra maruz kalmış gibi titriyorlardı ama hiç rüzgâr yoktu.

"Artık değişiyor," dedi Şekillendirme Ustası ve onlardan uzaklaşarak ağaçların altındaki karanlığa daldı. Çağrıcı, Kapıcı ve Seppel ayağa kalkarak hızlı hızlı ve sessizce onu izlediler. Kumar ile Mühresenk onların arkasından biraz daha yavaşça ilerledi.

Lebannen ayağa kalktı; diğerlerinin ardından birkaç adım attıktan sonra tereddüt ederek, açık alandan taş ve samandan yapılmış alçak eve doğru aceleyle ilerledi. "İrialı," dedi, karanlık kapıdan içeri eğilerek.

"İrialı, beni yanında götürür müsün?"

İrialı evden çıktı; gülümsüyordu, etrafında bir çeşit ateşli parlaklık vardı. "Gel o halde, çabuk gel," dedi, elini tuttu. Lebannen'i öteki rüzgâra doğru kaldırırken eli kömür ateşi gibi yanıyordu.

Bir süre sonra Seserakh evin içinden yıldız aydınlığına çıktı, arkasından da Tenar geldi. Ayakta durup etraflarına bakındılar. Hiçbir şey kıpırdamıyordu; ağaçlar yeniden durulmuşlardı.

"Hepsi gitti," diye fısıldadı Seserakh. "Ejderha Yolu'na."

Karanlığa bakarak ileri doğru bir adım attı.

"Ne yapmamız gerekiyor Tenar?"

"Eve göz kulak olmamız," dedi Tenar.

"Ah!" diye fısıldadı Seserakh, dizleri üzerine çökerek. Lebannen'in kapıya yakın bir yerde yattığını, yüzükoyun çimler üzerine uzanmış olduğunu görmüştü. "Ölü değil -galiba-Ah benim canım Kral Efendim, gitme, ölme!"

"Onların yanında. Sen yanında kal. Onu sıcak tut. Eve göz kulak ol Seserakh," dedi Tenar. Sonra, görmeyen gözleri yıldızlara dönmüş Kızılağaç'ın yattığı yere gitti. Yanına oturup elini eline aldı. Bekledi.

Kızılağaç ellerini üzerine koymuş olduğu taşı pek kıpırdatamıyordu ama Çağrıcı yanındaydı, eğilmiş taşı omuzluyordu, "Haydi!" dedi. Birlikte taşı yerinden oynatıncaya kadar ittiler, sonra duvarın öte yanına o aynı ağır gümbürtüyle devirdiler.

Artık diğerleri de Tehanu ile onun yanına gitmişler, taşları yerinden oynatıyorlar, duvarın yanına yıkıyorlardı. Kızılağaç bir an için kendi ellerinin kızıl bir ışıktan gölge düşürdüğünü gördü. Orm İrialı, ilk göründüğü haliyle, büyük bir ejderha biçiminde, duvarın alt sıralarından bir yerden, toprağa iyice gömülmüş koca bir kaya parçasını yerinden oynatmak için uğraşırken ağzından ateşli bir nefes salıvermişti. Pençelerinden kıvılcımlar çıkıyordu ve dikenli sırtı kamburlaşmıştı; derken taş ağır ağır yerinden yuvarlanarak o bölgedeki bütün duvarda gedik açtı.

Diğer taraftaki gölgeler arasında engin, yumuşak bir haykırış duyuldu, boş bir kıyıya vuran denizin sesi gibi. Karanlıkları duvara doğru kabardı. Ama Kızılağaç başını kaldırıp baktığında artık karanlık olmadığını gördü. Yıldızların hiç kıpırdamadığı gökyüzünde ışık hareket ediyordu, karanlık batının uzaklarında kıpırtılı kıvılcımlar.

"Kalessin!"

Bu Tehanu'nun sesiydi. Kızılağaç ona baktı. Tehanu yukarı, batıya bakıyordu. Gözü arzda değildi.

Ellerini uzattı. Ellerinden kollarına, saçlarına, yüzüne ve bedenine ateş yayıldı, başının üzerinde koca kanatlar olarak alevlendi ve onu havaya kaldırdı: ateşin yaratığı, alevli, güzel.

Yüksek sesle, berrak, sözsüz bir çığlık attı. Yükseklere uçtu, büyük bir hızla, dalarcasına, beyaz bir rüzgârın anlamsız yıldızları sildiği, ışımakta olan göğe doğru.

Ölü ordusu arasından, oradan buradan birkaç kişi onun gibi yükselerek titreşip ejderha oldular ve rüzgâra bindiler. Çoğu yayan olarak ileri çıktı. Birbirlerini itmiyorlardı, artık bağırmıyorlardı ama duvardaki yıkık yerlere telaşsız bir inançla yürüyorlardı: Çok sayıda erkek, kadın; yıkılmış duvara geldiklerinde hiç tereddüt etmeden atlayıp geçen ve yok olan, bir toz tutamı, gittikçe aydınlanan ışıkta bir anlığına parlayıveren, bir nefes oluveren erkekler ve kadınlar.

Kızılağaç onları seyretti. Ellerinde hâlâ, duvardan daha büyük kaya parçalarını oynatmak için söktüğü bir taş parçasını tutuyordu. Ölülerin serbest kalışlarını seyretti. Sonunda onu gördü ölüler arasın da. O zaman taşı yere attı ve ileri doğru bir adım çıktı. "Zambak," dedi. Kadın onu görerek gülümsedi ve ellerini Kızılağaç'a uzattı. Kızılağaç onun elini tuttu ve birlikte güneş ışığına geçtiler.

Lebannen yıkılmış duvarın yanında durarak şafağın doğuyu aydınlatışını seyretti. Eskiden hiçbir yönün, gidecek hiçbir yerin olmadığı yerde artık bir doğu vardı. Doğu ve batı vardı, ışık ve hareket. Arzın kendisi hareket etti, titreyen bir hayvan gibi sarsıldı, böylece duvarın, onların kırdıkları yerin ötesindeki tarafı da ufalanıp yere yığıldı. Azap denilen dağların uzaktaki kara zirvelerinden ateşler fırladı: dünyanın kalbinde yanıp duran ateşler, ejderhaların beslendikleri ateşler.

Dağların üzerindeki gökyüzüne bakınca, bir zamanlar Ged ile birlikte batı denizinde gördüğü gibi, sabah rüzgârında uçan ejderhaları gördü.

Üçü halkalar çizerek yıkılmış duvarın üzerindeki tepenin başına yakın diğerleriyle birlikte durduğu yere, ona doğru ilerledi. İkisini, Orm İrialı ile Kalessin'i tanıyordu. Üçüncüsünün altından parlak bir zırhı, altın kanatları "ardı. O en tepelerinde uçuyordu ve diğerleriyle birlikte alçalmamıştı. Orm İrialı havada onunla oynamaya başladı; birlikte uçuyorlar, birbirlerini sonunda yükselen güneşin en yüksek ışınları Tehanu'ya çarpıp onu ismi gibi, büyük parlak bir yıldız gibi tutuşturuncaya kadar gitgide daha yukarılara doğru kovalıyorlardı. Kalessin yine haykırdı, alçaldı ve duvarın yıkıntıları arasına tüm iriliğiyle indi.

"Agni Lebannen," dedi ejderha krala. "En Yaşlı," dedi kral ejderhaya.

"Aissadan verw nadannan" dedi tıslayan engin ses, sanki birbirine vuran büyük ziller gibi.

Lebannen'in yanında Roke'un Çağrıcı Ustası Alamet yere mıhlanmış gibi duruyordu. Ejderhanın sözlerini Yaratılış Lisanı'nda tekrarladıktan sonra bunları Hardca tekrarladı: "Taksim edilmiş olan, yeniden taksim oldu."

Şekillendirme Ustası onlara yakın duruyordu, saçları aydınlanan ışıkta parlıyordu. "Örülmüş olan yıkıldı. Ayrılmış olan yeniden bütünleşti."

Sonra özlemle gökyüzüne, altın ejderha ile kızıl bronz olanına baktı; ama onlar neredeyse gözden uzaklaşmışlar, gün ışığında solup yol olan boş gölge şehirlerin bulunduğu alçalan uzun arazi üzerinde halkalar çiziyorlardı.

"En Yaşlı," dedi Şekillendirme Ustası; bunun üzerine ejderhanın uzun boynu yavaşça ona doğru döndü. "Ormandan geriye dönecek mi, ara sıra?" dedi Azver ejderhaların lisanında.

Kalessin'in uzun, nihayetsiz sarı gözleri adamı süzdü. O muazzam ağzı, kertenkelelerin ağzı gibi kapanınca sanki gülümsüyormuş gibi duruyordu. Konuşmadı.

Sonra kuyruğunu, hâlâ ayakta duran taşların karnının altına sürtünerek kayıp düşmesini sağlayacak şekilde ağır ağır sürüyüp kıvrılarak onlardan ayrıldı, kaldırdığı kanatlarının hışırtısı ve takırtısıyla tepenin yamacından kendini havaya fırlatarak zirveleri artık duman ve beyaz buharla, ateş ve güneşle aydınlanmış olan dağlara doğru uçtu.

"Gelin dostlarım," dedi Seppel yumuşak sesiyle. "Bizim hürriyet zamanımız daha gelmedi." En uzun ağaçların tepelerindeki gökyüzünde gün ışımıştı ama açıklık alan şafağın soğuk grisini hâlâ muhafaza ediyordu. Tenar başını öne eğmiş, elleri Kızılağaç'ın ellerinde oturuyordu. Bir otun ucunu boncuklandıran soğuk çiğe baktı; çiğin nasıl minicik, narin damlalar şeklinde ot boyunca dizildiğini ve her damlanın nasıl tüm dünyayı yansıttığını seyretti.

Biri ona ismiyle seslendi. Başını kaldırıp bakmadı.

"Gitti," dedi.

Şekillendirme Ustası yanında diz çöktü. Kızılağaç'ın yüzüne kibarca dokundu.

Bir süre sessizce dizleri üzerinde kaldı. Sonra Tenar'a, kendi lisanında, "Hanımım, Tehanu'yu gördüm.

Öteki rüzgârda altın rengiyle uçuyor," dedi.

Tenar başını kaldırıp adama baktı. Yüzü beyaz ve yorgundu ama gözlerinde bir zaferin gölgesi vardı.

Biraz çabaladıktan sonra, zorla ve neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle konuşarak, "Bütün olarak mı?" diye sordu.

Azver başıyla onayladı.

Tenar Kızılağaç'ın, tamircinin ince ve hünerli elini okşadı. Gözleri yaşardı.

"Bırakın biraz yanında kalayım," dedi ve ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapatarak, hüngür hüngür ağladı, acıyla, sessizce.

Azver kapının yanındaki küçük grubun yanına gitti. Mühresenk ile Kumar, tüm ağırlığıyla ve endişe içinde prensesin yakınında duran Çağrıcı'nın yanındaydılar. Kız Lebannen'in yanına

çömelmiş, kollarını üzerine germiş, onu koruyor, hiçbir büyücünün dokunmasına izin vermiyordu. Gözleri çakmak çakmaktı. Lebannen'in kısa çelik hançerini çekmiş, elinde tutuyordu.

"Onunla geri döndüm," dedi Alamet Azver'e. "Onun yanında kalmaya çalıştım. Yönümden pek emin değildim. Prenses beni yaklaştırmıyor."

"Ganai" dedi Azver; bu onun Kargca unvanı, prenses demekti. Prenses, gözlerinden şimşekler çakarak baktı. "Ah, Atwah -Wu-luah'a hamd olsun. Anaya ebediyen şükürler olsun!" diye haykırdı. "Azver Efendi! Bu lanet olasıca sihirbazları uzaklaştır. Öldür onları! Kralımı öldürdüler." Hançeri Azver'e, keskin, ince ağzından tutarak uzattı.

"Hayır prenses. Kral ejderha İrialı ile birlikte gitti. Ama bu sihirbaz onu bize geri getirdi. Dur ona bir bakayım," diyerek, diz çöküp daha iyi görebilmek için Lebannen'in yüzünü biraz çevirdi, elini göğsüne koydu. "Soğuk," dedi. "Geriye dönüş zordu. Onu kucakla prenses. Onu ısıt."

"Denedim," dedi prenses, dudaklarını ısırarak. Hançeri yere atarak, baygın adamın üzerine eğildi. "Ah zavallı kral!" dedi yavaşça Hard dilinde, "canım kral, zavallı kral!"

Azver ayağa kalkarak Çağrıcı'ya, "Sanırım iyi olacak Alamet. Prenses şu anda bizden daha çok işe yarar," dedi.

Çağrıcı kocaman elini uzatarak Azver'in kolunu tuttu. "Sakin ol,"

dedi.

"Kapıcı," dedi Azver daha da solarak ve etrafına bakınarak.

"O, Palnlı adamla geri döndü," dedi Alamet. "Otu r Azver."

Azver söz dinleyerek, bir gün önce akşamüstü kurmuş oldukları halkada Dönüşümcü'nün oturduğu kütüğe oturdu. Bin yıl önce gibi geliyordu. Yaşlı adamlar akşam Okul'a dönmüştü...Ve sonra uzun gece başlamıştı, taş duvarı uykuda gidilebilecek kadar yakınlaştıran gece; orada olmak bir dehşetti, o yüzden kimse uyumamıştı. Belki de Roke'ta, tüm adalarda kimse uyumamıştı... Onlara rehberlik etmeye giden Kızılağaç hariç kimse... Azver uyukladığını ve titrediğini hissetti.

Kumar onu kış evine sokmaya çalıştı ama Azver tercümanlık edebilmek amacıyla prensese yakın kalmak için ısrar etti. Ve söylemese de, korumak için Tenar'a yakın olmak istiyordu. Rahat rahat yas tutmasını sağlamak için. Ama Kızılağaç üzüntüyü aşmıştı. Üzüntüsünü Tenar'a geçirmişti. Hepsine. Neşesini...

Şifacı Okul'dan gelerek Azver için telaşlanmış, omuzlarına kışlık pelerinini örtmüştü. Azver ateşli, yorgun bir halde uyukluyor, diğerlerine hiç kulak asmıyor, bu tatlı ve sessiz açıklıktaki kalabalıktan hafifçe rahatsız oluyor, güneş ışığının yapraklar arasından ilerleyişini seyrediyordu. Prenses yanına gelip de, yüzüne kaygılı bir saygıyla bakıp, "Azver Efendi, kral seninle konuşmak istiyor," dediğinde nöbetinin mükâfatını almıştı.

Prenses sanki yaşlı bir adammış gibi Azver'in kalkmasına yardım etti. Azver umursamadı bile. "Teşekkür ederim gainha" dedi Azver.

"Ben kraliçe değilim," dedi kız gülerek.

"Olacaksın," dedi Şekillendirme Ustası.

Dolunayda kuvvetli bir meddücezir vardı ve Yunus suyun Silahlı Kayalar arasına dolmasını bekliyordu. Tenar sabahın ilerleyen vakitlerine kadar Gont Limanı'na çıkamamıştı, sonra da tepe yukarı uzun bir yol vardı. Re Albi'den geçip de uçurum patikasından evin yolunu tuttuğunda gün kavuşmak üzereydi.

Ged, artık iyice büyümüş lahanaları suluyordu.

Doğrulup Tenar'ın ona gelişine baktı, yüzünde o atmaca ifadesiyle, kaşlarını çatmış. "Ah!" dedi.

"Canım benim," dedi Tenar. Ged ona doğru gelirken o da son birkaç adımında hızlandı.

Yorgundu. Kıvılcım'ın bir kadeh lezzetli kırmızı şarabıyla Ged'in yanında oturarak, güzün ilk günlerinin akşamının batı denizi üzerinde altına dönüp alevlenişini seyretmekten çok memnundu.

"Nasıl anlatayım sana her şeyi?" dedi.

"Sondan başla," dedi Ged.

"Peki. Öyle yapayım. Kalmamı istediler ama ben eve dönmek istediğimi söyledim. Ama bir meclis toplantısı vardı, Kralın Meclisi biliyorsun ya, nikâh töreni için. Tabii büyük bir düğün falan yapılacak ama gitmek zorunda olduğumu sanmıyorum. Çünkü onlar zaten evlendiler. Yani Elfarran'ın Halkası'yla. Bizim halkamızla."

Ged ona bakarak gülümsedi; Tenar -belki ona öyle geliyordu, belki haklıydı- Ged'in kimseye kendisine gülümsediği geniş, tatlı tebessümle gülümsememiş olduğunu düşündü.

"Ee?" dedi Ged.

"Lebannen geldi burada durdu, yani burada solumda; Seserakh da gelip burada, sağımda durdu. Morred'in tahtı önünde. Ben de Halka'yı kaldırdım. Hani onu Havnor'a getirdiğimiz zaman yapmış olduğum gibi, hatırlıyor musun? Hani Ufkabakan ile, güpegündüz? Lebannen Halka'yı ellerine aldı, öptü ve sonra bana geri verdi. Ben de onu Seserakh'ın koluna taktım, tam uydu -ufak tefek bir kadın değil Seserakh- Ah, onu görmelisin Ged! Ne kadar güzel, nasıl aslan gibi. Dengini buldu. Sonra herkes bağırdı. Eğlentiler falan oldu. O yü zden bir türlü ayrılamadım."

"Devam et."

"Sondan mı?"

"Eh. Ondan önce Roke vardı." "Roke hiçbir zaman basit olmaz." "Olmaz."

Kırmızı şaraplarını sessizce içtiler. "Şekillendirme Ustası'nı anlatsana."

Tenar gülümsedi. "Seserakh ona savaşçı diyor. Ancak savaşçıların bir ejderhaya âşık olabileceklerini söylüyor."

"O gece - çorak diyara kadar onu kim izledi?"

"O, Kızılağaç'ı izledi."

"Ha," dedi Ged, biraz şaşırıp biraz da memnun olarak. "Öbür Ustalar da. Ve Lebannen ile İrialı..."

"Ve Tehanu."

Sessizlik.

"Evden çıkmıştı. Ben dışarı çıktığımda da gitmişti." Uzun bir sessizlik. "Azver onu görmüş. Şafağın içinde. Öteki rüzgârda."

Sessizlik.

"Hepsi gitti. Havnor'da veya batı adalarında hiç ejderha kalmadı. Mühresenk, 'O gölge yer ile içindeki bütün gölgeler dünyanın ışığı ile yeniden birleşince onlar da gerçek diyarlarına yeniden kavuştular,' dedi." "Dünyayı bütünleştirmek için yıktık," dedi Ged. Uzun bir süre sonra Tenar yumuşak, cılız bir sesle, "Şekillendirme Ustası, eğer çağırırsa İrialı'nın Koru'ya geleceğine inanıyor."

Ged bir şey demedi, ta ki, "Şuraya bak Tenar," deyinceye kadar.

Tenar da onun baktığı yere baktı, batı denizi üzerindeki loş hava boşluğuna.

"Eğer gelirse, oradan gelecek," dedi Ged. "Eğer gelmezse de orada."

Tenar başıyla onayladı. "Biliyorum." Gözleri dolmuştu. "Lebannen bana bir şarkı söyledi, gemide, Havnor'a geri dönerken." Tenar şarkıyı söyleyemedi, sözlerini fısıldadı. "Hayatımın neşesi, hür ol... "

Ged başını çevirip ormana doğru, dağlara doğru, kararan yükseltilere doğru baktı.

"Haydi," dedi Tenar, "sen anlat, ben yokken neler yaptın?"

"Eve göz kulak oldum."

"Ormanda yürüyüşe çıktın mı?"

"Daha çıkmadım," dedi Ged.